ALICIA THOMPSON

Regăsirea dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI

ALCRIS

Capitolul 1

- V-am mai văzut undeva, nu?

Stânjenită, Kitty își puse restul în portofel, sub privirea scrutătoare a adolescentului a cărui figură se lumină brusc.

- Asta e, am găsit! Semănați cu Kitty Colgan. Știți, actrița! Cea care joacă rolul Gloriei în „Familia Rothman", la televiziune. Mama nu pierde niciodată un episod. De altfel, nu înțeleg de ce au făcut-o să moară pe Gloria, era preferata ei.

Tânărul ridică în brațe cutia în care erau îngrămădite cumpărăturile.

- Lăsați, interveni Kitty. Pot să le duc singură.

- Nu, este foarte grea, vă conduc până la mașină.

Dornică să pună capăt cât mai repede acestei întâlniri incomode, Kitty ceda și merse înaintea adolescentului până la vechiul Ford oprit în fața magazinului.

- Pariez că sunteți confundată adeseori cu Kitty Colgan.

- Nu, este prima dată.

- Mașina dumneavoastră nu corespunde deloc cu modul de viață cu care trebuie să fie obișnuită. Oricum, viața ei se va schimba acum că și-a pierdut rolul și că Grant Maxwell a părăsit-o pentru o altă actriță.

- Mulțumesc pentru ajutor.

Exasperată de flecăreala nesfârșită a tânărului, Kitty trânti capacul portbagajului.

- Locuiți prin împrejurimi?

- Nu.

Fără să mai aștepte următoarea întrebare, tânăra femeie se repezi în mașină și demară ca din pușcă. Pentru o călătorie incognito, era un succes! Fusese recunoscută de prima persoană întâlnită. Își scoase cu un gest furios boneta de lână și o aruncă pe bancheta din spate. Părul blond îi căzu în cascadă pe umeri. Îl aruncă mașinal spre spate. Privirea îi căzu pe micul buchet de flori aflat alături de ea. Își întoarse imediat ochii, dar răul era făcut. Sentimentul de culpabilitate o sâcâi din nou, mai puternic ca niciodată. Își dori să nu fi avut conștiință, nici remușcări care s-o frământe. De ce trebuia oare ca după opt ani de exil să se întoarcă prea târziu?

Ce să mai spună de faptul că doar în urmă cu patru zile se simțea fericită, nepăsătoare la ce îi rezerva viitorul! În avionul care o aducea înapoi de la Los Angeles, nu se gândea decât la lungile săptămâni de vacanță care o așteștau, la planul ei de a scrie un roman, acest vis pe care dorea de atâta timp să-l realizeze.

Abia sosită la Londra, Grant îi aduse la cunoștință teribila veste: bunica tinerei femei murise cu o lună în urmă.

- S-a stins în somn, îi spuse el. Asta te scutește de marea scenă a împăcării pe patul ei de moarte.

Kitty îi ceru cu răceală explicații referitoare la această întârziere. Grant pretinse că procedase astfel ca s-o împiedice să părăsească platoul de filmare în plină turnare. Faptul că îndrăznea să invoce motive profesionale în timp ce această întârziere de informare ascundea motive mult mai greu de mărturisit crescu la culme mânia lui Kitty. Indignată de cinismul lui, de lipsa lui de scrupule și de minciunile lui, Kitty izbucni. De la reproș la acuzație, tonul urcă foarte repede.

Această ceartă violentă mări definitiv prăpastia care amenința de mult timp să-i despartă. Modestia nu era punctul forte al lui Grant. Actor adulat de toată lumea, își permitea cu Kitty libertăți de neîngăduit și refuza să admită că se purta ca un veritabil tiran. Furioasă, tânăra femeie își luase valizele ca să se ducă să se culce la hotel, jurând să nu-i mai calce niciodată piciorul în această casă.

Nici unul nici celălalt nu bănuia că servitorul lui Grant prevedea iminența acestei despărțiri. Pândind amănunte șocante ale vieții lor private, el profită de ocazie pentru a dezvălui celui mai mare cotidian al presei de scandal împrejurările în care avusese loc cearta lor, înflorind povestea după gustul lui.

A doua zi, bomba exploda pe prima pagină a ziarelor. Timp de trei zile interminabile, presa profită din plin de eveniment, luând la bani mărunți legătura dintre Grant și Kitty. Se insista asupra diferenței de vârstă, se inventau o mie de amănunte sordide. Ascunsă în hotelul ei, Kitty asistă, umilită, la

dezlănțuirea răzbunării ziariștilor în timp ce Grant, afișând cea mai mare indiferență, își lua zborul spre Coasta de Azur, în compania planturoasei Yolanda Simmons.

Kitty îl bănui că se bucură în secret de scandal. După Grant, orice publicitate se dovedea rentabilă într-o zi sau alta. Nu-i trecuse niciodată prin cap ideea că reputația unei femei era un lucru fragil. Fără îndoială se amuza de asemenea să-i ducă de nas pe fotografi: nici un ziarist nu descoperise încă secretul care îi lega pe unul de celălalt.

Consternată de eveniment, Kitty își dădu seama că se împăca de prea mult timp cu minciuna. Culegea astăzi roadele îngăduinței sale față de un bărbat care nu o merita...

Mașina gonea pe drum, înghițind kilometrii. Colinele vălurite și vesele au fost urmate curând de o landă sălbatică măturată de vânturi. Spre prânz, un soare palid de martie alungă norii. O lumină difuză îmblânzi peisajul trist și aspru. Cu toate acestea, Kitty simțea cum îi crește nervozitatea pe măsură ce se apropia de destinație.

Copil din flori, Kitty nu-și cunoscuse niciodată mama, pe Jenny Colgan, moartă în ziua nașterii ei. Crescută de bunici, mai mult din datorie decât din dragoste, Kitty nu cunoscuse niciodată ce înseamnă tandrețea și afecțiunea și devenise o fetiță singuratică, neiubită de cei apropiați, ținută deoparte de copiii satului.

Bunicii ei ocupau una dintre fermele cele mai sărace de pe moșia familiei Tarrant. Bunicul ei, un bărbat înăcrit, trăia izolat într-o parte a satului.

Amintirile năvăleau în memoria ei. Amintiri dureroase în care se amesteca imaginea omniprezentă a unui bărbat cu ochi pătrunzători, un bărbat pe care nu-l putea uita. Jake Tarrant...

Încruntându-și sprâncenele cu mânie, Kitty se sili să-și alunge această imagine din minte. În zadar.

Tânăra femeie își reaminti prima ei întâlnire cu Jake. Avea cinci ani... Ascunsă în spatele unui gard de nuiele, fascinată de înfățișarea lui solemnă și de siguranța lui, îl urmărea pe băiatul acela de zece ani care se plimba pe spinarea unui ponei pe pământurile părinților săi. O descoperise foarte repede și, crezând-o rătăcită, o adusese la ea acasă călare pe animalul lui.

Pe vremea aceea, Jake își petrecea săptămâna la internat și nu venea acasă decât în weekend sau în vacanțe. Lăsat de capul lui majoritatea timpului, rătăcea pe câmp toată ziua. După întâlnirea lor, el încercase s-o revadă pe Kitty, dar trecuseră luni de zile până când mica sălbatică să accepte să se apropie de el.

Urmărind hoinărelile lui Kitty, el îi descoperise ascunzătorile preferate. Cu o nesfârșită răbdare, el reușise încetul cu încetul s-o îmbuneze plasând bomboane în aceste locuri strategice. Lipsită de dragoste, Kitty făcuse repede o pasiune pentru băiatul acesta ciudat care voia să se intereseze de ea. Pe nesimțite, între ei se țesuse o legătură unică, bazată pe complicitate, tandrețe și prietenie. Jake îi aducea cărțile de gramatică, o ajuta să citească, o încuraja să obțină cele mai bune rezultate școlare. La pescuit, discipol

admirativ, îl urma ducându-i momeala. În timpul peregrinărilor lor, ea îl asculta vorbindu-i despre ambițiile lui și vibra de același entuziasm ca el.

Să-l iubească pe Jake cu o dragoste exclusivă îi venise foarte firesc. Nu știa exact în ce moment devotamentul ei copilăresc se transformase într-un sentiment atât de profund, atât de puternic încât i se făcea rău privindu-l.

Mama lui Jake se împotrivise foarte repede prieteniei lor. Kitty păstra o amintire dureroasă despre întâlnirea ei cu Sophie Tarrant. Privirea disprețuitoare cu care o gratificase atunci din pragul elegantului ei salon îi rămăsese întipărită în memorie.

- Jake, depășești măsura! Nu vreau ca această copilă să intre în casă, poate să aștepte afară.

Jessie, menajera, o dusese într-o încăpere de lângă bucătărie, în timp ce Sophie Tarrant mergea în urma lor fără să-și înceteze rechizitoriul.

- Nu înțeleg ce găsește Jake la ea. Refuz să dea buzna în casa noastră. Cine știe unde se va opri dacă se obișnuiește?

Kitty ardea de nerăbdare să fugă, să se ascundă într-una din ascunzătorile ei preferate, dar îl aștepta pe Jake. Își uita deja amorul propriu, pentru el. Tăcută și nemișcată, își îndurase umilința până la capăt.

Kitty avea șaisprezece ani când Sophie Tarrant apelase la mijloace externe ca s-o convingă să nu-l mai vadă pe fiul ei.

- Micuța mea, îți închipui Dumnezeu știe ce în legătură cu Jake. Adorația ta pentru el frizează ridicolul. O prietenie de

copii, treacă-meargă, dar este timpul să puneți capăt relației voastre. Nu hrăni false speranțe, Kitty. Nu te purta nici ca o zăpăcită, ai risca să-ți muști degetele.

Cu nepăsarea tinereții, Kitty se agățase totuși de dragostea și de visurile ei. Nu-și închipuise niciodată că cea mai mare vrăjmașă a ei îi dăduse unul dintre cele mai înțelepte sfaturi pe care le primise vreodată...

Apărură la orizont primele case ale localității Mirsby. Kitty trecu micul pod de piatră de peste râu și începu să urce coasta fără să arunce o singură privire vechilor clădiri de granit ridicate pe flancul colinei. Ajunsă sus, se angajă pe drumul îngust care mergea de-a lungul bisericii și opri în fața cimitirului.

Strecurându-se printre pietrele funerare, un vânt aspru îi biciui fața. Kitty se apropie tremurând de cavoul familiei. Printr-o ciudată ironie a sorții, ea, ultima Colgan, singura care părăsise leagănul familial, se întâmpla să posede Lower Ridge, pământul pe care familia ei trăia de secole. Atunci când cei din familia Tarrant își puseseră în vânzare moșia, la puțin timp după plecarea ei din Mirsby, bunicul ei făcuse drumul până la Londra ca să-i ceară banii necesari cumpărării conacului și a terenurilor alăturate.

Cu câteva luni în urmă, Kitty primise o scrisoare de la notarul ei oferindu-i să cumpere Lower Ridge. Ghicise fără nici o dificultate că în spatele notarului se ascundea Jake. Acesta trebuia să fi depășit încercările sorții și căuta să-și reconstituie moșia risipită. Kitty refuzase categoric să vândă. Voia ca timpul să-și desăvârșească opera, ca Lower Ridge să

cadă în ruină, ca landa să ocupe aceste pământuri odinioară roditoare. Atâta timp cât va trăi ea, Lower Ridge nu se va întoarce niciodată la cei din familia Tarrant.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Kitty depuse trandafirii pe piatra funerară, apoi se îndreptă spre ieşirea cimitirului, pradă unei profunde tristeţi. Cine fusese oare familia ei? Nişte bunici care o consideraseră drept o povară dezonorantă. Cine îi rămânea pe lume? Nimeni. Nimeni de iubit, nimeni care s-o iubească.

Kitty nu observă Range Rover-ul oprit în spatele maşinii ei decât când ieşi pe poartă. Sprijinit cu spatele de zid, o aştepta Jake.

Kitty încremeni locului, gâtuită de emoţie. O dată revenită din surpriză, ezită asupra atitudinii de adoptat. Trebuia oare să-l ignore? Mirsby era doar un sat, mai devreme sau mai târziu se vor întâlni. Mai bine să înfrunte inevitabilul şi să termine cât mai repede cu trecutul. Învingându-şi aversiunea, tânăra femeie se îndreptă spre el, simulând un calm pe care era departe de a-l simţi.

Nemişcat, cu braţe încucişate pe piept, el o privi cum se apropie. Circula zvonul că, pe vremuri, un Tarrant se căsătorise cu o ţigancă. Jake purta incontestabil semnul acestei moşteniri. Trăsăturile lui îndrăzneţe, foarte pronunţate, îi confereau o intensitate impresionantă, sporită de părul negru şi de ochii de aceeaşi culoare. Nimeni nu putea rămâne indiferent în faţa lui. Atrăgea atenţia dintr-o privire, reţinută după aceea de personalitatea lui captivantă.

Pe figura lui, nici o urmă de blândeţe juvenilă. Părăsise un bărbat tânăr abia ieşit din adolescenţă şi regăsea un bărbat matur, impenetrabil.

Kitty nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să înregistreze mental toate amănuntele acestea. Se opri la câțiva pași de el și îl privi fără să spună nimic.

Cine ar fi putut ghici că inima îi bătea să-i spargă pieptul? Timp de o clipă, fața tinerei femei trădă o adâncă emoție. Își reveni totuși foarte repede și își compuse o mască rece și distantă. Nici nu se punea problema să-și dezvăluie slăbiciunile în fața inamicului. Mai cu seamă acestuia. Nu degeaba prin vinele ei curgea sângele orgolios al celor din familia Colgan.

Prin câțiva pași rapizi, Jake străbătu distanța care-i despărțea. Fără ca ea să-i poată bănui gestul, el îi luă mâinile în ale lui și le strânse cu blândețe. O străbătu un fior puternic. Se aștepta la orice în afară de această mângâiere. De ce această dovadă de simpatie? N-o copleșise el cu sarcasme la moartea bunicului ei, acum șase ani? De ce această amabilitate neașteptată pentru dispariția bunicii ei?

Kitty se desprinse cu un gest grăbit și se dădu înapoi. Ranchiuna ei, mânia care o anima de ani de zile îi risipi oboseala ca prin farmec.

- Ce surpriză! exclamă ea cu ironie.

- Te-am văzut traversând satul cu mașina.

- Asta nu explică de ce merit onoarea prezenței tale.

- Dumnezeule, câtă agresivitate! Oare din cauza mea n-ai venit la înmormântarea bunicii tale?

- Din cauza ta? Crezi că mai ai vreo influență asupra hotărârilor mele? Dacă n-am fost aici, este pentru că n-am aflat de moartea bunicii, asta-i tot.

- Cum a fost posibil? Eu am telefonat acasă la Grant Maxwell ca să te anunț. Credeam că erai la Londra, tocmai se transmisese un interviu al tău.

- Era vorba despre o înregistrare. Eram la Los Angeles.

- Într-adevăr, așa mi-a spus și Maxwell. Aș fi vrut să-ți anunț personal vestea, dar Maxwell a refuzat să-mi spună unde te pot găsi. De altfel, s-a arătat odios. În sfârșit, trebuie să te fi anunțat deoarece ești aici.

Kitty ridică din umeri.

- A făcut-o, într-adevăr, dar cu o întârziere de o lună. În orice caz, îți mulțumesc pentru solicitudine. Îți recunosc noblețea sufletului, Jake.

- Scutește-mă de ironiile tale, te rog. Eram cel mai apropiat vecin al bunicii tale.

- Îți mulțumesc, ce vrei mai mult?

Jake se apropie, amenințător.

- Nu te-am urmat până aici ca să suport sarcasmele tale, așa că termină cu farsa asta.

Încântată să-l vadă în sfârșit scos din sărite, Kitty se rezemă cu spatele de zid și îl sfidă.

- Ia te uită! Atunci ce vânt te aduce?

- Voiam să-ți cer să mă ierți pentru atitudinea pe care am avut-o față de tine la înmormântarea bunicului tău.

Fără să răspundă, Kitty se îndepărtă câțiva pași, tulburată de apropierea lui Jake, emoționată de vocea lui gravă, cu un timbru atât de plăcut.

- Altceva?

- Cheile de la Lower Ridge sunt la mine.

Kitty se răsuci pe călcâie.

- Cum?

- Bunica ta m-a ales drept executor testamentar.

- Poftim?

Tânăra femeie nu-și putea crede urechilor. Cum câștigase oare încrederea bunicii ei?

- Nu știam că tu cumpărașeși ferma, Kitty. Nu am aflat decât la deschiderea testamentului. Toată lumea din sat se întreba unde găsiseră bunicii tăi banii necesari pentru cumpărarea proprietății.

Fără să trădeze zbuciumul interior care o frământa, Kitty îl privi țintă. Enervat, Jake reluă cu o voce furioasă:

- Știi că vreau să cumpăr casa. Oferta pe care ți-am făcut-o este superioară valorii reale. Notarul te-a lămurit, presupun.

- Și-a permis mai cu seamă să se angajeze fără acordul meu.

- Acum opt ani, ai fugit ca și cum diavolul era pe urmele tale. Nu înțeleg ce te mai leagă acum de această casă.

Kitty îl măsură cu o privire rece și îi repetă cuvintele cumplite pe care el i le aruncase la înmormântarea bunicului ei.

- În realitate, genul meu este mai curând Beverly Hills, nu această fermă pierdută în mijlocul landei, așa-i?

- Nu aveam dreptul să-ți vorbesc în felul acesta, recunoscu el. Totuși, puteai să te aștepți la asta, nu? Să apari la înmormântarea bunicului tău cu o hoardă de ziariști pe urmele tale, ce lipsă de gust! Ai transformat o ceremonie familială într-un film publicitar în folosul tău.

- N-am avut de ales, închipuie-ți! Te înșeli dacă îți imaginezi că este ușor să scapi de o haită de lupi turbați!

Kitty întoarse capul și contemplă colinele, străduindu-se să scape de tulburarea care o cuprinsese. În zadar. Ghicea în spatele ei privirea lui Jake fixată asupra ei, prezența lui copleșitoare, stânjenitoare.

- Nu am cheile la mine, murmură Jake, dar dacă le vrei...

- Da, le vreau.

- Mă întorc la Torbeck ca să le caut.

- Foarte bine.

Kitty se răsuci brusc pe călcâie și își cufundă privirea în ochii lui Jake. Surprins, el nu avu timp să ascundă licărirea de dorință care ardea în adâncul ochilor lui negri. Această clipă de slăbiciune din partea lui Jake o umplu pe Kitty de o bucurie stranie. Dacă ar putea să îndure la rândul lui puțin din suferințele prin care trecuse ea!

- Kitty, odinioară eram prieteni. De ce această ostilitate?

- Faci bine că folosești timpul trecut. Deoarece n-am intenția să restabilim legăturile noastre.

- Ai prânzit? întrebă el consultându-și ceasul.

- Nu, dar nu-i nevoie să te îngrijești de mine. Ai face mai bine să te întorci acasă la tine, probabil că te așteaptă soția.

Jake se încordă.

- Liz a murit acum doi ani într-un accident de mașină.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Incapabilă să-i prezinte condoleanțe ipocrite, Kitty îl cercetă cu un aer nepăsător. Soția lui murise fără ca ea s-o fi întâlnit vreodată, fără să fi aflat cât de mult o detesta Kitty Colgan pentru că îi luase bărbatul pe care-l iubea. La ce bun s-o urască, acum? Asta nu va schimba nimic din viața ei, absolut nimic.

Cu un gest nerăbdător, Jake își trecu o mână prin păr.

- Ne întâlnim la Lower Ridge într-o jumătate de oră, de acord?

Kitty clătină din cap fără să răspundă și îl privi cum se urcă în Range Rover. Chiar îmbrăcat în blugi și tricou, Jake poseda o atracție nesfârșită, un farmec incomparabil.

Exasperată de cursul involuntar pe care i-l luau gândurile, Kitty ajunse la mașina ei și închise ochii în timp ce amintirile o copleșeau.

Își reaminti cum bunicii ei o obligaseră să părăsească școala la vârsta de șaisprezece ani, în ciuda dorinței ei de a-și continua studiile. Cum o forțaseră s-o ajute pe Sophie Tarrant atunci când la Grange House se organizau recepții.

Pe vremea aceea, Jake mergea la universitate. Când venea în weekend, însoțit de numeroșii lui prieteni, el o evita. Când se aflau față în față, între ei se stabilea o tensiune aproape palpabilă.

Totuși, după tandrețea pe care i-o arăta, după blândețea cu care îi vorbea, Kitty se convinsese că o iubea. Înfățișarea lui rece se datora probabil temerii de a nu ceda dorinței care-i împingea unul spre celălalt. O considera fără îndoială prea tânără. Ea știa totuși că nimic și nimeni nu i-ar fi putut împiedica să se căsătorească într-o zi. Nici Sophie Tarrant, nici bunicii ei, nici fermecătoarele tinere care îl însoțeau în mașina lui tip sport.

Privind în urmă, își dădea seama de nebunia și de trufia ei. Unele evenimente rămâneau totuși neclare, ca acel cadou pe care el i-l făcuse de Crăciun, atunci când avea șaptesprezece ani.

Jake îi dăruise o brățară fermecătoare din argint, prima bijuterie care i se oferise vreodată. Privirea lui Kitty strălucea de emoție, ca și cum acest cadou constituia un angajament tacit al unuia față de celălalt. Prea tulburată ca să poată vorbi, Kitty murmurase o mulțumire în timp ce lacrimi elocvente i se rostogoleau pe obraji.

Câteva zile mai târziu, Sophie Tarrant făcea apel la serviciile lui Kitty pentru recepția tradițională de revelion. Jessie, menajera de la Grange House, insistase ca Kitty să rămână să doarmă acolo, deoarece petrecerea se va termina foarte târziu.

Aflată într-o dispoziție groaznică, Sophie Tarrant telefona fără încetare la Londra și trântea receptorul din ce în ce mai furioasă. Mânia ei se revărsa asupra servitorilor pe care îi ocăra fără scrupule. Cum Kitty se arătase mirată în fața lui Jessie, menajera o informase că tatăl lui Jake avea numeroase aventuri extraconjugale și trăia despărțit de soția lui. Sophie conta pe el pentru seara aceea, dar el își schimbase în ultima clipă părerea, de unde furia Sophiei.

Puțin înainte de miezul nopții, un invitat beat o prinsese pe Kitty într-un colț al holului și încercase s-o sărute, când Jake apăruse ca un nebun.

- Nu pune mâna pe ea! urlase el.

Tremurând de spaimă, Kitty îl privise pe necunoscut îndepărtându-se împleticit, apoi se întorsese spre Jake. Cu ochii ațintiți asupra ei, o privea cu pasiune. O îmbrățișase brusc și o sărutase impetuos, îndepărtându-se apoi aproape imediat.

- Nu sunt mai bun ca bețivul acela, murmurase el cu o voce nesigură. Nu ești decât o copilă.

- Am aproape optsprezece ani, Jake.

- Abia peste șase luni vei avea optsprezece ani.

Kitty făcuse gestul de a-l îmbrățișa, dar el o oprise.

- Nu! îi aruncase el cu o voce tăioasă. Mama este nebună că te-a chemat în seara asta. Trebuia să te fi culcat. Cu toți bețivii care se târăsc pe aici.

Kitty protestase cu vehemență, spunând că era nevoie de serviciile ei, dar Jake rămăsese neclintit și o condusese până la camera ei.

Furioasă, Kitty se întinsese îmbrăcată pe pat, jurând că era ultima dată când o trata ca pe o fetiță.

- Pe deasupra, nici măcar n-am cinat! spusese ea când el închidea ușa.

Mijeau zorile când Jake o trezise aducând o tavă încărcată cu mâncăruri apetisante. Jos, țipetele și râsetele indicau că petrecerea era încă în toi.

Se ospătară ca doi copii. Kitty, cu picioarele strânse sub ea în mijlocul patului, Jake așezat pe marginea acestuia. În timp ce ea devora totul cu poftă, el îi imita pe prietenii mamei lui cu un talent atât de caustic și atât de comic încât Kitty izbucnea mereu în râs. O dată ospățul terminat, ea se ridicase din pat ca să pună tava pe o comodă înainte de a se întoarce să se așeze lângă Jake. El îi mângâiase cu tandrețe obrazul.

- Sărută-mă, murmurase ea într-o suflare.

- Doar un mic sărut ca să-ți urez somn ușor, trebuie să dormi.

Se aplecase, îi atinsese ușor părul cu un sărut aerian, apoi o strânsese la piept cu toată puterea, șoptind cu o voce gâtuită de emoție.

- Dumnezeule, Kitty! Dacă ai ști cât de mult te iubesc!

Înflăcărată de această mărturisire, Kitty îl încolăcise cu brațele și-l îmbrățișase cu ardoare.

Acest prim sărut îi dusese mai departe decât se gândiseră. Kitty își amintea fiecare secundă a îmbrățișării lor confuze și pasionate. Sentimenul de a-i aparține lui Jake cu trup și suflet o copleșea cu o fericire extraordinară. În naivitatea ei, își închipuia că el îi aparținea astfel pentru totdeauna. Nu-i trecuse măcar o dată prin minte ideea că nu servea decât la satisfacerea unei dorințe pur fizice.

Abia mai târziu înțelesese că Jake era beat.

- Doamne Dumnezeule! Ce-am făcut? bâiguise el, îngrozit.

Părea șocat și furios, în timp ce ea era în al șaptelea cer, mulțumită și în culmea fericirii.

Câteva zile mai târziu, tatăl lui Jake murise pe neașteptate. Jake trebuise să părăsească universitatea și să-și abandoneze studiile de medicină veterinară. Tatăl lui lăsa în urmă o situație financiară dezastruoasă, familia era în pragul falimentului...

Kitty își ridică fruntea, cu ochii încețoșați de lacrimi. De ce trebuia să retrăiască atât de des aceste momente penibile?

Se întrebă unde trăiau acum toți. Jake menționase numele de Torbeck. Locuia oare la această fermă situată foarte aproape de Lower Ridge împreună cu mama și cu surorile lui? Accepta oare mândra Sophie Tarrant să locuiască la o fermă modestă?

Cu o mână tremurândă, Kitty învârti cheia în contact și coborî geamul ca să-și răcorească obrajii aprinși.

Un drum desfundat ducea la Lower Ridge. Coasta era abruptă și vechea mașină înainta anevoie și tușea urcând panta. O unică vilă de țară din granit apăru în înaltul colinei. Era înconjurată de câteva hambare în ruină. Jgheaburile de la streșini atârnau lamentabil, bucăți de tablă ruginită zăceau împrăștiate în curte.

Kitty se întreba, buimăcită: cum putuse să-și închipuie o singură clipă că va putea să scrie o carte într-un asemenea loc? Își reamintea discuția ei cu Grant...

„Ce înseamnă capriciul acesta? o întrebase el, furios. Uită de Mirsby și de tot ce este legat de el. Nu datorezi nimic bunicii tale, mai cu seamă această călătorie sentimentală."

Văzând fațada deteriorată, Kitty înțelese că Grant avea dreptate.

Se pregătea să plece, descurajată, când Range Rover-ul își făcu apariția în curte, tăindu-i orice retragere.

Jake își schimbase blugii și tricoul cu niște pantaloni bej, o cămașă gri și o haină de tweed.

Invitația lui la masă nu era totuși serioasă! se gândi Kitty speriată de această schimbare a hainelor. Dând crezare imaginii ei de femeie fatală, conta să aibă vreo șansă pe lângă ea?

Un zâmbet trist apăru pe buzele ei. Înfățișarea ei de femeie fatală nu era decât o iluzie. Creatura pasionată care putea fi văzută pe ecrane nu corespundea cu adevărata Kitty. Deoarece tânăra femeie nu era interesată de bărbați; o lăsau indiferentă. Dar iată că destinul, într-o supremă ironie o punea în fața celui care era cauza acestei indiferențe... Dacă el își închipuia că o regăsește pe vechea Kitty, naiva, proasta care crezuse în el, se înșela amarnic...

- Îmi pare rău, declară el, am avut nevoie de mai mult timp decât credeam. Rătăcisem cheile.

Pierdută în gândurile ei, Kitty nici nu observase absența lui prelungită.

Ușa casei scârțâi în balamale când Jake o deschise.

- Poate că preferi să rămâi singură. Nu vreau să te deranjez.

- Nu deranjezi decât niște amintiri și nici una dintre ele nu merită osteneala să i se arate vreun respect, replică prompt Kitty pe un ton tăios.

Salonul păstra aceeași înfățișare impersonală ca pe vremea când locuia aici. Întrucât nici un vizitator nu venea vreodată la Lower Ridge, nimeni nu ocupa această încăpere. Viața se desfășura în marea încăpere care servea în același timp de bucătărie, sufragerie și salon.

Treptele scării care ducea la camerele de sus trosneau sub pașii lor. Tot străduindu-se să-și controleze emoția, Kitty cerceta cu aviditate ceea ce o înconjura. Regăsea totul intact: mica sală de baie instalată într-un colț, camera ei cu tapetul decolorat. În bibliotecă zăceau cărțile adolescenței sale, înainte de a fi ale ei, aparținuseră lui Jake.

Intrând în camera bunicilor săi, tânăra femeie simți că o sufocă emoția. Nici aici nu se schimbase nimic: patul înalt, țărănesc, cuvertura ieftină, foarte uzată, același linoleum crăpat.

În spatele ei, Jake o urma tăcut. Ca și la cimitir, prezența lui o tulbura extrem de mult și nervozitatea lui Kitty creștea din minut în minut.

Coborând scara cu pași grăbiți, ajunse în bucătărie, nu fără îngrijorare. Jake trase perdelele. O lumină nehotărâtă pătrunse în încăpere, dezvăluind uzura pardoselii și șubrezenia mobilelor din lemn.

- Știam că vei reveni, murmură el întorcându-se spre ea.

- Sunt prin urmare atât de previzibilă?

- Nu este termenul exact pe care l-aș folosi ca să te definesc.

Terenul devenea alunecos. Deloc dornică să se lanseze într-o introspecție, Kitty ocoli subiectul înconjurând încăperea cu o privire circulară.

- Casa aceasta este și mai sumbră decât în amintirile mele. Cu toate acestea, totul este identic.

- De ce voiai să se schimbe? Prezența ta ar fi permis bunicilor tăi să evolueze, dar tu te-ai ferit să revii. Te mulțumeai să le trimiți bani de la capătul lumii.

- Unde vrei să ajungi?

- La sfârșitul vieții ei, bunica ta regreta asprimea pe care ți-a arătat-o.

- Dă-mi voie să mă îndoiesc!

- Ce știi tu despre asta? Ești atât de orgolioasă încât după moartea bunicului tău, nu i-ai dat o șansă să-și schimbe comportarea.

Acest atac violent o răni pe Kitty, Jake o acuza pe nedrept. Era limpede că nu cunoștea motivul real al plecării ei de la Lower Range. Cine știa la Mirsby că bunicii ei o alungaseră, că nu plecase de bunăvoie? După toate aparențele, nimeni. Cum să se apere fără a-i destăinui lui Jake un adevăr pe care nu voia și nici nu putea să-l dezvăluie? Era preferabil să-i ignore întrebarea. Puțin o interesa, la urma urmei.

- I-am scris de mai multe ori bunicii fără să primesc răspuns. Nu mi-a fost greu să-i interpretez tăcerea.

- I-ai scris?

Jake părea stupefiat.

- S-ar spune că, măcar o dată, bârfele au circulat prost.

- Crezi ce vrei, dar eu sunt convins că bunica ta voia să se împace cu tine. Nat, bunicul tău, se dovedea încăpățânat, nu ea.

- Nu vorbi despre ei ca și cum îi cunoșteai foarte bine.

Cum Jake rămânea tăcut, Kitty reluă:

- Știi de ce am cumpărat această casă?

Din nou tăcere.

- Pentru că mi-a cerut-o bunicul, susținând că le-o datoram.

- Cum poți să-i condamni pentru atitudinea lor? Dispari fără urmă, fără să dai vreo veste și într-o bună zi ei descoperă fotografia ta pe prima pagină a unui ziar în compania lui Grant Maxwell, actorul cel mai bogat din Anglia. Ce putea fi mai normal decât să apeleze la tine ca să-i ajuți?

- Îmi imaginmez că bârfele au circulat repede în sat, în momentul acela.

- Timp de trei luni, ai fost singurul centru de interes aici, recunoscu Jake.

- Ce vrei, emoționanta poveste a Cenușăresei impresionează întotdeauna!

- Care este rolul lui Maxwell în povestea asta? Zâna bună sau prințul fermecător? Cum explici că la șase luni după ce ai plecat, aveai destui bani ca să cumperi Lower Ridge? În această etapă a carierei tale, nu puteai primi onorarii importante.

Ignorând aluzia isolentă, Kitty replică pe un ton acru:

- Grant mi-a împrumutat fondurile necesare.

Kitty se feri să adauge că el îi oferise o altă proprietate în momentul acela, o proprietate care reprezenta mult pentru Jake.

- Câtă generozitate din partea lui!

- Generozitatea este cea mai mare calitate a lui.

„Gata oricând să semneze un cec, se gândi Kitty. Cât despre a dărui din persoana lui..." Lui Grant îi plăcea să stăpânească, persoanele precum și lucrurile. La început, Kitty confundase generozitatea cu dragostea, și această eroare îi făcuse mult rău.

Jake o măsură cu o privire pătrunzătoare.

- De ce mă tratezi ca pe un dușman?

- De ce refuzi să admiți evidența? Privește lucrurile în față, Jake! Suntem niște străini unul pentru celălalt.

- Nu voiam să-ți fac rău, Kitty, reluă el cu o voce ciudat de blândă.

- Tu, să-mi faci rău?

Cum Kitty îl măsura cu o privire sfidătoare, lui Jake îi scăpă o înjurătură.

- Încetează cu farsa asta, te rog. Te crezi ticăloasa aceea arțăgoasă pe care o interpretezi în serialul acela stupid? Nu poți să redevii adevărata Kitty?

Capitolul 2

- Nu joc un rol, îi aruncă Kitty cu o voce tremurând de mânie. În schimb, ipocrizia ta mă depășește. De unde această neașteptată înțelegere față de bunicii mei? Odinioară nu găseai cuvinte destul de aspre pentru ei.

- Moartea bunicului tău a schimbat-o mult pe bunica ta. A devenit mult mai puțin răzbunătoare.

- Nu față de mine! Nici măcar o singură dată în șaptesprezece ani, bunica nu mi-a dat nici cel mai mic semn de dragoste. N-am simțit niciodată alt sentiment decât acela că sunt o povară, o rușine pentru ei. Cum n-au putut-o pedepsi pe mama, s-au răzbunat pe mine...

Copleșită de emoție, Kitty se postă în fața ferestrei, înăbușindu-și amărăciunea, cu buzele strânse și trăsăturile împietrite.

- De ce te-ai întors dacă păstrezi amintiri atât de neplăcute?

- Eu... nu știu... este o nevoie pe care nu mi-o explic.

Se lăsă o lungă tăcere.

- Ai copii? întrebă Kitty pe nepusă masă.

- O fetiță de patru ani.

O durere violentă o străbătu pe Kitty. Copilul acesta pe care destinul i-l refuzase, el îl avea. Cu o altă femeie.

- Dacă nu te superi, aș vrea să rămân singură, Jake.

- Dumnezeule! Uitasem de întâlnirea mea.

O altă femeie, ghici instinctiv Kitty.

- Cum se numește?

- Nu o cunoști. Nu este de aici.

- De ce îmi ascunzi numele ei? Ți-e teamă?

- Paula este infirmieră.

- Ce vârstă are?

Atmosfera deja ostilă deveni furtunoasă.

- Urmează să mă întrebi dacă este amanta mea?

Furios, Jake ieși trântind ușa în urma lui, lăsând-o pe Kitty descumpănită, chinuită. Era oare posibil să fie geloasă? Ideea era ridicolă, absurdă, dezonorantă chiar.

Kitty se aruncă oftând pe primul fotoliu.

Jake plecase fără să-și ia rămas bun. Se mai întâmplase pe vremuri să se despartă în felul acesta. Amintirile năvăliră din nou în memoria ei, readucând-o în zilele care urmaseră acelei nopți funeste...

Kitty nu simțise nici rușine nici regret pentru că i se dăruise lui Jake. Unde era răul când era vorba de dragoste?

Când Jake venise s-o vadă, la douăzeci și patru de ore după aceea, îl primise cu inima plină de speranță. Cu toate acestea, la prima privire, bucuria ei dispăruse. Jake o privea cu un dezgust și o disperare care îi sfâșiaseră inima.

- Ceea ce s-a petrecut între noi nu trebuia să se întâmple, Kitty. Dacă aș putea șterge acele momente, aș face-o fără să ezit. Am trădat încrederea bunicilor tăi, merit să fiu blamat...

- Jake, dacă mă iubești...

- Tocmai! Te iubesc, este adevărat, dar ca un frate.

El șovăise rostind acest ultim cuvânt, după ce până atunci vorbise cu o voce aspră, ca și cum repeta un discurs învățat pe de rost.

- Eu te iubesc, Jake. Din toate puterile mele.

- Crezi că mă iubești, dar te înșeli. Eram beat noaptea trecută, sunt singurul vinovat. Dacă va trebui vreodată să existe consecințe...

Kitty îi aruncase o privire întrebătoare.

- Dacă rămâi însărcinată, nu vom păstra copilul. N-am să te las singură, voi avea o explicație cu bunicii tăi. În schimb, să nu-mi ceri să te iau în căsătorie, chiar dacă aștepți un copil. Este imposibil.

Acestea fiind zise, Jake se răsucise pe călcâie și o părăsise.

Revenise s-o vadă peste trei săptămâni. Expresia lui preocupată trăda îngrijorarea care îl rodea la ideea că ar putea fi însărcinată. Dintr-o dată, îi dăduse vestea căsătoriei lui cu Liz. Ceremonia avusese loc la Londra, fără știrea familiei.

Albă la față ca varul, pe punctul să leșine, Kitty îl ascultase fără să rostească o vorbă. Să accepte că n-o iubea era un lucru, să și-l imagineze îndrăgostit și căsătorit, altul. Pierdea mult mai mult decât un confident, o călăuză. În toate privințele, el constituia unica ei autoritate. Fără el, simțea că nu mai era nimic.

De cât timp o cunoștea oare pe această Liz căzută din cer? Nimeni nu-l auzise vreodată vorbind de ea, nici familia nici prietenii lui. Năucită, Kitty simțise că universul ei se răstoarnă definitiv. Știu că viața ei nu mai avea același farmec, că Jake ucisese pentru totdeauna în ea speranța și bucuria.

În cursul acestei penibile întrevederi, Kitty îi ascunse faptul că aștepta un copil. Minciuna rămânea ultimul ei refugiu. Agățându-se de această viață pe care o purta în ea, de acest fruct al unirii lor, păstra speranța de a mai trăi puțin prin el.

A doua zi, buncii ei au dat-o afară din casă. Câteva luni mai târziu, în timp ce trăia deja în casa lui Grant, Kitty pierduse copilul. Se gândise mult timp după aceea că dacă ar fi beneficiat de îngrijirile medicale necesare în primele săptămâni atât de grele ale sarcinii, acest copil ar fi văzut fără îndoială lumina zilei. După pierderea copilului, se prăbușise într-o depresie adâncă. Copilul acesta era însăși viața ei, viața lui Jake în ea.

La evocarea acestei amintiri cumplite, Kitty izbucni în plâns. Epuizată, zdrobită de toate emoțiile acestea, închise ochii și se refugie în somn.

Când se trezi, era noapte adâncă. Un frig puternic o înghețа până la os. Se ridică tremurând ca să apese întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic. Bineînțeles! Electricitatea nu era branșată. Se presupunea că nimeni nu locuiește aici. Ce-o apucase să caute adăpost în această casă deteriorată?

Din fericire, bunica ei fusese o femeie ordonată. Vechea lampă cu petrol era încă la locul ei, deasupra frigiderului. Ceasul ei arăta ora zece. Prea târziu ca să caute un hotel. Trebuia să rămână la prima ei hotărâre și să-și petreacă

noaptea aici. În schimb, încă de mâine, va începe să caute un alt loc unde să-și scrie cartea. Casa aceasta neospitalieră îi trezea prea multe amintiri penibile.

Kitty se duse la mașină, scoase bagajele și cutia cu cumpărături, apoi gară Fordul în șură.

Aprinderea focului se dovedi o treabă anevoioasă. Chibriturile umede refuzau să se aprindă. Când primele flăcări se ridicară, tânăra femeie puse o mâncare gata pregătită în cuptor și găsi câteva lumânări care aduseră puțină veselie în încăpere. Căutând o farfurie în dulap, Kitty descoperi o sticlă de vin alb. Aceasta cădea la momentul potrivit.

Spre miezul nopții, instalată lângă foc pe un pat improvizat, Kitty își termina masa savurând un pahar de vin. Dacă ar vedea-o Grant, s-ar îngrozi! El care avea atâta nevoie de confort și de lux!

Kitty zâmbi, înduioșată. Mânia ei față de Grant era în descreștere. Nimic nu-l va putea schimba, astfel că mai bine să-l accepte așa cum era. Fără el, ce s-ar fi întâmplat cu ea, acum opt ani?

Înnebunită, diperată, pe punctul să facă o cădere depresivă, el apăruse în viața ei ca un meteor. În pofida tuturor neplăcerilor pe care i le pricinuia, Grant o primise cu brațele deschise. Dacă ar fi respins-o, probabil Kitty ar fi ajuns la un gest disperat. Fusese respinsă încă din copilărie și n-ar fi putut suporta să fie o dată mai mult.

Grant ajunsese foarte repede să se creadă Pygmalion. Înainte s-o trimită să urmeze cursurile unei școli de artă dramatică la New York, se amuzase s-o transforme pe tânăra

sălbatică într-o femeie irezistibilă. Acest prim an petrecut în compania lui fusese pentru Kitty un veritabil vârtej de experiențe noi și de încercări teribile...

Kitty își consultă ceasul. Dacă voia să nu se trezească la o oră neobișnuită, era timpul să se culce. Căutând în bagaje, luă o cămașă de noapte la întâmplare și o îmbrăcă în grabă. Numai să adoarmă repede de data asta, crizele ei de insomnie devenind din ce în ce mai frecvente.

Da, dar... Faptul că petrecea nopți albe prezenta cel puțin un avantaj: s-o incite pe tânăra femeie să scrie. Dacă n-ar fi existat aceste lungi ore de veghe, nu s-ar fi întors cu siguranță niciodată la vechiul ei vis de a deveni într-o zi scriitoare. Una dintre nuvelele ei, publicată într-o revistă americană, se bucurase chiar de oarecare succes.

Turnându-și un alt pahar de vin, Kitty se gândi la planul romanului ei polițist. În linii mari, se contura încetul cu încetul în capul ei. Aștepta să se apuce de lucru cu o nerăbdare febrilă.

Un zgomot slab o scoase din gândurile ei. Ochii i se măriră se spaimă când o siluetă înaltă apăru în cadrul ușii.

- Visez! exclamă Jake intrând în încăpere.

Se postă la piciorul patului, dominând-o pe Kitty cu înălțimea lui.

- Am văzut lumina de pe drum, îi explică el. Am crezut că a intrat un hoț în casă.

Încă sub impresia șocului, Kitty îl privi lung.

- Cum ai intrat? Toate ușile sunt încuiate.

- Nu există vreo fereastră care să se închidă bine în casa asta. Am trecut prin cămară.

- Ei bine, poți să pleci pe ușă. Sunt într-o dispoziție și mai puțin primitoare decât după-amiaza trecută. M-ai speriat îngrozitor.

- Nu poți să rămâi singură aici. Nu există nici un vecin la mai puțin de un kilometru și casa nu este sigură. Unde ți-e capul?

- Sunt destul de mare ca să știu ce fac, și tu n-ai ce căuta aici.

- Am crezut că este vreun individ dubios.

- Ei bine, acum că te-ai liniștit, poți să pleci.

Stânjenită, Kitty bău o înghițitură de vin ca să-și ascundă tulburarea.

Jake luă sticla de vin și o cercetă cu o expresie aspră.

- După cum văd, ai căpătat obiceiuri proaste.

- Și nu-i invit pe nedoriți să le împărtășească, așa că du-te.

În loc să-i dea ascultare, Jake se așeză într-un fotoliu, picior peste picior, cu o nepăsare exasperantă.

Kitty se ridică, furioasă.

- Ai auzit ce am spus?

Flăcările se reflectau plăcut pe mătasea cămășii ei de noapte. Materialul fin nu ascundea nimic din curbele voluptuoase ale corpului ei. Jake îi mângâie silueta cu o privire admirativă. Alarmată de licărirea care trecu prin ochii lui, Kitty se așeză la loc.

- De ce ești aici? întrebă Jake.

Kitty ridică din umeri, agasată.

- N-am avut curajul să caut un hotel.

- Nu vorbesc doar de seara asta. Spune-mi adevărul, Kitty. Ce planuri ai acum, că ți-au eliminat rolul din serialul acela stupid?

- Eu am făcut să fie eliminat, este o deosebire, replică ea.

- După cum scriu ziarele, Maxwell te urăște de moarte. El ți-ar fi pus bețe în roate dacă încercai să joci în noi filme.

- Puțin îmi pasă, voiam să-mi iau un concediu. A trecut mult timp de când nu mi-am acordat unul.

- Alegi niște locuri stranii de vilegiatură.

- Fiecare cu gusturile lui.

Nu era nevoie să-i spună că avea intenția să-și facă bagajele a doua zi dimineața.

- De ce te deplasezi cu mașina asta veche și obosită?

- Pentru că trece neobservată. Nu țin să fiu recunoscută.

- Puțin cam exagerat, nu crezi?

- Poate că stau prost cu banii. Și apoi, Lower Ridge este singurul loc unde puteam să mă duc în secret, cel puțin așa speram.

Kitty îi aruncă o privire ucigătoare. Interogatoriul acesta o exaspera și ea dădea dinadins răspunsuri la întâmplare.

Jake o cercetă un timp în tăcere.

- Nu este foarte sănătos să-ți îneci grijile în alcool.

- Lucrurile vătămătoare sunt singurele care mă amuză. Ce pot să fac dacă viața mea desfrânată m-a pervertit definitiv?

- Maxwell știe că ești aici?

- Știe că trebuie să trec pe aici, dar n-are nici o idee despre ce intenționez să fac după aceea.

- Ai rupt-o cu el?

- Grant și cu mine avem o regulă neclintită: nu vorbim niciodată unul despre celălalt cu o terță persoană, de aceea ziarele scriu aiureli. Inventează, în lipsă de altceva.

Kitty se feri să-i destăinuiască motivul pentru care Grant și cu ea nu încălcaseră niciodată acest principiu.

- Am totuși impresia că ziariștii spun adevărul atunci când scriu că legătura voastră merge prost de mult timp. Nu pot să-mi explic de ce rămâneai cu el.

- Prin urmare, pleci urechea la bârfele ziarelor de scandal?

- S-a întâmplat să dau din întâmplare peste articole referitoare la voi. Conținutul lor este dezolant, recunosc. Oricum, presupun că o parte din el este adevărat: nu iese fum fără foc.

- Ce știi tu? Nu cunoști nimic despre Grant și despre mine.

- Grant este un adevărat Casanova, este un lucru bine cunoscut. Să nu-mi spui că trăsnăile lui te făceau fericită.

Kitty privi focul, fără să-i răspundă. Se gândea din nou la cearta ei cu Grant. O acuza de nerecunoștință pentru că refuza să joace în viitorul lui film, ca să-și scrie romanul. Într-un fel, îi înțelegea mânia. N-o învățase el totul, n-o susținuse, n-o încurajase când vrusese să lase totul baltă? Îi datora o bună parte din reușita ei și amărăciunea lui era îndreptățită.

Totuși Grant nu știuse să-i dea singurul lucru pe care îl aștepta de la el: afecțiunea unui tată. Îi dăduse gloria, îi permitea să ducă o viață luxoasă, o copleșea cu cadouri, dar refuza să-și asume rolul de tată.

Incapabilă să-și mai stăpânească tristețea pe care o înăbușea de două zile, Kitty începu să plângă. De ce oare o respingeau toți cei la a căror dragoste râvnea? Ce avea oare atât de respingător?

- Kitty!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jake, ieși de aici și lasă-mă în pace!

Surd la mânia ei, Jake se așeză pe marginea patului.

- Dacă tu crezi că sunt încântat să te văd în starea asta, te înșeli. N-aș suporta să te las în momentul acesta.

Își trecu un braț, cu delicatețe, în jurul umerilor ei și îi ridică bărbia. Kitty se încordă, în defensivă. Jake îi luă încet paharul de vin din mână și îl puse pe podea.

- Ce faci?! exclamă ea, furioasă.

El o prinse de încheietură când întindea mâna ca să-și reia paharul.

- Ai băut destul, în seara asta. Alcoolul îl întristează pe om.

- Doar n-o să mă îmbăt din două pahare de vin și nu sunt tristă.

- Me iei drept un idiot.

- Jake, sunt de-a dreptul epuizată, după o săptămână groaznică. Alcoolul n-are nici o legătură cu asta.

Jake îi atinse obrazul cu o mângâiere atât de ușoară, atât de tandră încât ridică ochii spre el, tulburată de această blândețe neașteptată. Ochii lor se întâlniră într-un lung schimb de priviri. O toropeală perfidă o cuprinse pe Kitty, o slăbiciune care o lipsi de orice putere. Străbătută de un tremur intens, fermecată, se pierdu în profunzimea ochilor lui întunecați, cu mare putere hipnotică.

Când se aplecă s-o sărute, Kitty nici măcar nu se gândi să se opună. Numai corpul ei o călăuzea. Pradă unei surescitări extrem de plăcute, se ghemui lângă el cu o îndrăzneală pe care nu și-o cunoștea. Jake îi mângâie încet spatele, trezind în ea fiori încântători. Când îi atinse sânii, scoase un țipăt nearticulat și își răsturnă capul pe spate, gemând și tremurând.

Vechiul orologiu începu brusc să-și înșire loviturile, ca și cum destinul bătea la ușă. Încremeniră amândoi. Jake se îndepărtă, respirând greu, având în ochi o strălucire pe care ea se feri s-o interpreteze.

Cu simțurile tulburate, chinuită de violența dorinței, Kitty îl privi cu resentiment.

- De ce te-ai întors? o întrebă el cu vehemență. De ce?

Se măsurau cu ostilitate.

- Liniștește-te, nu-i voi spune nimic Paulei, dacă o întâlnesc. Și totuși, de data asta nici măcar n-ai scuza beției. Eu, cel puțin, am băut două pahare de vin.

- N-am uitat noaptea aceea, Kitty, cum aș fi putut oare? Amintirea ei continuă să mă obsedeze și mă va obseda întotdeauna.

Kitty râse. Un râs amar, ironic. Cuvinte goale! El se căsătorise, avea un copil și întreținea o logodnă, în timp ce viața ei se reducea la o tristă deșertăciune.

- Pleacă, murmură Kitty cu o voce obosită.

- Este o invitație de care n-am nevoie, mulțumesc.

Câteva secunde mai târziu, ușa se trântea în spatele lui.

Îngrijorată, Kitty se strecură între cearșafuri. Îmbrățișarea lor îi dezvăluise senzualitatea firii, o senzualitate pe care și-o înăbușea de opt ani, evitând bărbații din teama de a nu-și arde aripile a doua oară. Oare pentru a se apăra rămăsese cu Grant? Avea oare dreptul să-și acuze tatăl că o folosește? Nu se petrecea mai curând contrariul?

Deoarece aceasta rămânea efectiv un secret păzit cu strășnicie: Grant era tatăl ei. El refuza să-și recunoască public paternitatea și toată lumea o considera pe Kitty drept amanta

lui. Vedetă absolută, ținea să nu-și piardă aura de seducător. Cu toate că el refuza s-o mărturisească, Kitty îl bănuia deopotrivă că o folosea drept alibi ca să pună capăt numeroaselor lui legături. La urma urmei, și ea se folosise de el ca să-i îndepărteze pe bărbații prea îndrăzneți.

În seara asta, nu se putea retrage în spatele lui Grant. De ce îi cedase lui Jake fără nici o rezistență? De unde venea atracția pe care o exercita asupra ei? Atracție? Fascinație, farmec mai curând... Nu găsea cuvinte pentru a descrie ce simțea în prezența lui. Nu trebuia oare să-i inspire un dezgust profund? Kitty își dădu seama cu spaimă că o făcea încă la fel de vulnerabilă.

Descurajată de această descoperire, se ghemui în fundul patului. Somnul o cuprinse încetul cu încetul și adormi cu imaginea lui Jake, un Jake triumfător și malițios.

* * *

În aer plutea miros de cafea. Din bucătărie se auzi un zgomot de veselă. Kitty deschise ochii și văzu pe ea o plapumă pe care nu-și amintea s-o fi adus de sus. Patul ei improvizat se găsea departe de foc, într-un loc diferit de cel din ajun.

Se ridică înspăimântată și făcu ochii mari zărindu-l pe Jake ieșind din bucătărie cu o tavă în mâini.

- Ce s-a...

- Îmi făceam griji să te știu singură aici. Am revenit.

Uluită, cu mintea încă adormită, Kitty nu avu nici o replică. Cu aerul cel mai liniștit din lume, Jake turnă cafea în cești și începu să bea.

Barba începuse să-i crească și îi umbrea obrajii. Cămașa descheiată lăsa să se vadă bustul musculos.

Îngrozită că este atât de sensibilă la farmecul lui, Kitty se strădui să-și potolească bătăile inimii.

- Cât este ceasul? întrebă ea.

- Opt și jumătate.

- Nu te-am auzit când te-ai întors.

- Într-adevăr, dormeai adânc.

De ce reproșul acesta din vocea lui?

- Asta mi se pare mai curând normal în toiul nopții.

- Ar fi trebuit să te trezești. Imaginează-ți că venea altcineva, cu intenții mai puțin pașnice decât ale mele! Probabil că ai mai băut după plecarea mea, ca să dormi atât de adânc.

- Cum?

Kitty se ridică în capul oaselor, indignată.

- Erai ca moartă, îi aruncă Jake cu mânie.

- Îți interzic să-mi vorbești pe tonul acesta. Mai întâi, dacă vreau să beau nimeni, și mai ales tu nu mă va împiedica. După aceea, nimic nu îți permite să afirmi un asemenea lucru. De câte nopți n-am închis un ochi! Am adormit la câteva minute după plecarea ta.

- Felicită-te că m-am întors. Ai lăsat lumânările aprinse, focul ardea fară grilajul de protecție. Ai uitat că pereții dintre încăperi nu sunt decât simple scânduri de lemn? Ai avut noroc că n-ai ars de vie.

Conștientă de imprudența ei, Kitty păli.

- De obicei nu sunt atât de neglijentă. Când te-ai întors?

- Spre orele trei.

- Sper că nu ți-a simțit nimeni lipsa.

- Mama este obișnuită, lispsesc adeseori seara.

Asta însemna oare că își petrecea nopțile cu Paula? Kitty își muie buzele în ceașca ei, iritată că se simte geloasă.

- Cafeaua asta este infectă, zise Jake împingând ceașca. Vino să iei micul dejun acasă.

Kitty fu cât pe ce să se înece. Se pregătea să răspundă, dar Jake o luă din scurt.

- Fără injurii. Am suportat destule sarcasme începând de ieri. Aș vrea să discutăm calm. Am să-ți fac o propunere.

- Ei bine, păstreaz-o pentru tine și păstrează de asemenea micul tău dejun!

- Este atât de greu să te arăți amabilă cu mine?

Kitty închise ochii, ascultând această voce cu inflexiuni grave și convingătoare. Ce bine știa s-o manipuleze! Certitudinile ei deviau, voința îi slăbea. Îngrozită de ideea că el va descoperi cât era de vulnerabilă, tânăra femeie se străduia să se țină bine. Nu trebuia să-i ierte abandonarea ei, nepăsarea lui de odinioară. Niciodată.

Jake oftă.

- Ascultă, Kitty. Înțeleg că ești foarte nervoasă, dar eu nu sunt un dușman.

Învinsă de blândețea lui, împinse plapuma la o parte.

- Sunt gata în zece minute.

Capitolul 3

În baia înghețată, Kitty făcu un duș și se îmbrăcă, tunând și fulgerând împotriva lipsei încălzirii. Se îmbrăcă tremurând cu niște pantaloni de flanelă și cu un pulovăr de cașmir. Se pieptănă, își aplică puțin fard pe obraji și, terminându-și toaleta, coborî.

La lumina zilei, salonul nu i se mai păru atât de sinistru. Poate că va rămâne, la urma urmei. Nu lipsea decât telefonul, dar, în ultima instanță, se putea lipsi de el. În clipa aceea, zări un aparat într-un colț al încăperii. Hotărât lucru, întâmplarea juca în favoarea instalării ei aici.

- Când a instalat bunica telefonul? întrebă ea alăturându-i-se lui Jake în mașină.

- După moartea lui Nat. Nu se folosea de el, dar o făcea să se simtă în siguranță.

Jake evita cu o mână sigură numeroasele gropi care făceau drumul abia practicabil.

- Mi-ar plăcea să vii la Torbeck dacă intenționezi să rămâi câteva zile, rosti el pe neașteptate.

Kitty îl privi uluită.

- Glumești?

- Dacă am înțeles bine, n-ai alt adăpost decât Lower Ridge și casa aceasta nu este locuibilă.

Luase oare în serios aluzia ei referitoare la o situație financiară dificilă? Credea fără îndoială că trăia pe spinarea lui Grant, după cum pretindeau ziarele. Se gândea că rămăsese fără resurse după ruptura lor?

- Glumeam aseară, Jake. Nu sunt în pană de bani.

- Nu este vorba de asta. Torbeck îți va oferi toată pacea și tihna de care ai nevoie. Mama nu iese din camera ei decât ca să se ducă la sora mea, Merrill. N-ai s-o vezi și eu nu cer nimic în compensație dacă asta te sperie.

- Nu, nu este...

- Îți promit că n-am să mă apropii de tine. Ne-am pierdut puțin capul aseară, asta-i tot.

- Vorbește pentru tine!

Răspunsul ei țâșnise instinctiv. Kitty prefera să facă pe Mesalina și pe cinica mai curând decât să-i dezvăluie câtă dreptate avea.

- Ce vrei să spui?

- Am apreciat demonstrația ta în perfectă cunoștință de cauză. Se întâmplă rar să întâlnești un bărbat care să posede această artă subtilă pe care se întemeiază o relație sexuală armonioasă. M-am lăsat bucuroasă prinsă în joc.

Kitty îi aruncă un zâmbet devastator, unul dintre faimoasele ei zâmbete de vedetă de cinema. Cât se detesta în clipa asta!

- Cum poți să vorbești în felul acesta? replică el cu dispreț.

- Se pare că nu apreciezi sinceritatea. Preferi oare bâiguielile inocente? Oare Paula...

Range Rover-ul își schimbă brusc direcția și Jake apăsă brutal pedala de frână. O prinse de umeri și o scutură cu putere. Ochii lui străluceau de furie.

- N-o implica pe Paula, înțelegi? Un cuvânt în plus, Kitty, și eu...

- Și tu... ce?

Împotriva oricărei așteptări, Jake îi dădu drumu.

- Nu mă provoca, Kitty. Nu te juca astfel cu mine.

Kitty se lăsă pe spătarul scaunului fără să răspundă. Ea se juca? În acest domeniu, el era specialistul. Ce altceva făcuse decât să-și bată joc de ea, odinioară?

Jake bătea cu degetele în volan. În mașină domnea o tensiune apăsătoare.

- Să încetăm cearta, Kitty. Vreau să fiu un prieten, nimic mai mult.

- N-aș pune mâna în foc.

Jake schiță un zâmbet deziluzionat.

- Ai dreptate, nu sunt cinstit. Ești femeia cea mai seducătoare pe care am văzut-o vreodată. Un bărbat nu poate rezista mult timp dorinței de a te săruta.

Kitty îl cercetă, nepăsătoare. Dacă ar ști el că nu-i păsa deloc de felul în care arăta! Frumusețea îi adusese mai mult deziluzii decât fericire. Dacă ar fi fost o oarecare, lipsită de farmec, ar fi primit-o oare tatăl ei cu același entuziasm? Nu personalitatea, ci posibilitățile ei îl determinaseră pe Grant să

se ocupe cu atâta atenție de ea. În ceea ce-l privea pe Jake... Nu tocmai, îi mărturisise, pe ocolite, că o dorea pentru că era seducătoare?

- Așadar, Kitty, vei veni la Torbeck? întrebă el cu o voce încordată

Savură pentru o secundă ideea de a o surprinde pe mama lui Jake. Își imagină fără greutate figura îngrozită a Sophiei dacă vor împărți același acoperiș. Totuși, respinse această perspectivă, oricât de atrăgătoare ar fi fost.

- Rămân la Lower Ridge.

- Ești nebună, pe cuvântul meu! Casa stă să se prăbușească, instalația electrică este într-o stare deplorabilă. Riști să provoci un incendiu.

- Nu exagera! Casa stă în picioare de ani de zile. Mă îndoiesc că va exploda sau se va prăbuși în câteva luni.

- Câteva luni? Să nu-mi spui că ai de gând să rămâi aici atâta timp!

- M-am hotărât să-mi întrerup cariera de actriță. Am să scriu o carte.

Un zâmbet trist lumină figura lui Jake.

- Memorii privind cuceririle tale masculine, presupun. Se pare că spovedaniile sunt la modă.

Uitase oare povestirile pe care le mâzgălea încă de la vârsta de zece ani? Prea timidă pentru a-l împărtăși cuiva, Kitty nu-i mărturisise decât lui visul de a deveni scriitoare. Amănuntul acesta părea să se fi șters din memoria lui Jake.

- Liniștește-te, tu nici măcar nu vei figura acolo, replică ea pe un ton caustic.

- Ascultă, Kitty. Îți propun să cumpăr Lower Ridge. Du-te și instalează-te în altă parte.

- Nici să nu te gândești. Perspectiva de a mă avea drept vecină își displace atât de mult?

- Te așteptai să te întâmpin cu bucurie?

- Nu mă așteptam la nimic.

Jake n-o va alunga de la Lower Ridge. Nu va intra niciodată în posesia a ceea ce aparținuse odinioară familiei ei. Încă nu știa că poseda de asemenea Grange House. Cum va reacționa oare când va afla? Rău, probabil. Foarte rău.

Grant îi dăruise Grange House în același timp când ea cumpărase Lower Ridge. Un plasament, chipurile... Grant voia mai cu seamă să-i joace o festă lui Jake pe care îl detesta fără să-l fi văzut vreodată.

Jake coti pe un drum îngust, asfaltat. Nu fără emoție, Kitty recunoscu imediat încântătoarea casă din paiantă.

- Iartă-mă dacă m-am arătat atât de nesuferit, murmură Jake, dar întoarcerea ta mi-a complicat al dracului de mult viața.

- Nu înțeleg cum!

- Aș prefera să păstrez îngropat trecutul. Oricum, nu vei rezista mult timp în locul acesta pierdut. Dacă vrei să știi părerea mea, de-acum într-o săptămână vei părăsi îngrozită Lower Ridge. În timpul acesta, am să mă țin deoparte, fii liniștită.

- Numai să-ți ții promisiunile, îi susură Kitty, batjocoritor, urmându-l în holul de la intrare.

La sosirea lor, o fetiță așezată pe prima treaptă a scării își ridică privirea. Lui Kitty i se strânse inima când o descoperi. Copilul lui Jake... Uitase de existența ei... Părul castaniu-închis

și ondulat, ochelarii și mutrișoara plină de pete de roșeață dădeau feței ei un aer nostim, în contrast cu tristețea din privire.

- Ce faci aici, draga mea? De ce nu ești la grădiniță? o întrebă tatăl ei.

- Doamna Crummer a uitat de mine.

- Nu e grav, am să te duc eu. Kitty, ți-o prezint pe Tina.

- Bună ziua, Tina!

- Sunteți frumoasă, murmură Tina.

Fascinată de eleganța firească a lui Kitty, copilul o sorbea din ochi. Apoi se întoarse spre tatăl ei, cu un aer bosumflat.

- Nu vreau să merg la grădiniță!

- Îmi pare rău, draga mea, trebuie să mergi.

Tina izbunci în lacrimi exact în clipa când se auzi sunând telefonul. Cu un gest în același timp tandru și iritat, Jake o luă pe fetiță în brațe.

- Tată, te rog, zise ea cu o voce rugătoare.

- Tina, încetează cu capriciul acesta!

O femeie între două vârste intră în hol și o măsură pe Kitty cu privirea ei scrutătoare, indiferentă la văicărelile Tinei.

- Ei bine, nu te-ai îngrășat de când te-am văzut ultima dată! exclamă Jessie. Ești tot numai piele și oase.

Un zâmbet plin de căldură lumina figura lui Kitty. Pentru o clipă, își regăsi firea veselă de odinioară. Surprins, Jake îi adresă o privire încărcată de o emoție greu de definit.

- La telefon era John, domnule. Starlight este pe punctul de a-și aduce pe lume mânzul. Are nevoie de o mână de ajutor.

- Ei bine, îți vei lua micul dejun în liniște, îi aruncă Jake lui Kitty. Urc să mă schimb. Apropo, Jessie, de ce n-a venit nimeni s-o ia pe Tina?

- Epidemia de gripă a lovit toată familia Crummer. Să sperăm că se va opri aici.

Cu Tina încă în brațe, Jake urcă scara. Vederea micuței fețe triste pusă pe umărul lui Jake o emoționă pe Kitty până în adâncul sufletului. Biata copilă...

- A telefonat Paula, nu uitați s-o sunați! strigă Jessie în casa scării. Telefonul a sunat fără încetare. Ce invenție diabolică!

Menajera își ridică ochii spre cer, exasperată. Amuzată, Kitty o urmă în bucătărie.

- Nu pari surprinsă că mă vezi, Jessie.

- Jake m-a anunțat, închipuie-ți. Stai jos.

Kitty șovăi.

- Poate că Jake ar face mai bine să mă ducă înapoi imediat. Cine știe când se va întoarce? Nu țin să stau la nesfârșit.

Jessie puse un ceainic pe masă.

- Nu vei pleca acum, am totul pregătit. Jake nu va lipsi mult, după părerea mea. John Thornton se neliniștește adeseori pentru fleacuri.

- Thornton? Comisarul de vânzări publice? Jessie! Cum vrei să mănânc toate astea? Este prea mult!

Jessie tocmai îi pusese în față o farfurie plină cu cârnați și ouă cu șuncă. Neluându-i în seamă remarca, menajera continuă, nepăsătoare:

- Nu este vorba de bătrânul domn Thornton, ci de cel tânăr. S-a lansat în creșterea animalelor împreună cu Jake. S-a căsătorit cu Merrill, care așteaptă în vara asta primul ei copil.

- Și Jane, sora lor mai mare?

- S-a căsătorit cu un american. Un doctor înfumurat, dacă vrei să știi părerea mea.

Jessie nu pierduse nimic din felul ei deschis de a vorbi. Kitty zâmbi și începu să mănânce, în timp ce menajera își vedea de treburile ei fără să-i mai acorde atenție.

Tina se strecură în bucătărie și se înfipse în fața lui Kitty.

- Vă cunosc. Sunteți vrăjitoarea de la televizor, murmură ea fascinată și totodată speriată.

„Fermecătoare descriere!" se gândi Kitty întrebându-se cine o numea astfel în fața fetiței.

- Termină cu flecăreala, o mustră cu asprime Jessie.

Jake apăru în ușă, cu o expresie încordată pe față.

- Tina, vino!

El traversă bucătăria și ieși prin ușa din spate.

- Ce l-a apucat?

- Oh, trebuie să aibă probleme cu Paula.

- Cum este Paula?

- A sosit aici la câteva luni după un divorț penibil și a pus foarte repede ochii pe Jake. După părerea mea, își dă toată osteneala să-l prindă în laț.

- Prin urmare, este ceva serios?

- Pentru ea, da. În ceea ce-l privește pe Jake... Trebuie să fii foarte abil ca să ghicești ce gândește. În schimb, dacă se recăsătorește, toată lumea va avea de câștigat. Tina are nevoie de o mamă, deoarece bunica ei nu are nici timpul, nici dorința de a se ocupa de ea. Nu visează decât să se ducă să trăiască în York, cu sora ei.

- Atunci, de ce rămâne la Torbeck?

- Din cauza Tinei. Trebuie să fie cineva aici când Jake lipsește noaptea.

Escapadele lui Jake erau așadar atât de frecvente și de imprevizibile?

- De ce lipsește?

- Este medic veterinar. Nu știai?

- Nu. Credeam că își abandonase studiile.

- Ei bine, s-ar spune că voi doi nu v-ați făcut multe confidențe! O dată problemele familiale puse la punct, Jake și-a terminat studiile și a deschis un cabinet veterinar cu Drew Matcham. Cu el administrează ferma de la Torbeck, nu lucrează la cabinet decât cu jumătate de normă.

- Se pare că nu are o viață ușoară.

- Ah, nici vorbă! Mama lui a făcut o cădere nervoasă la moartea soțului ei. După aceea i-a făcut viața insuportabilă lui Liz, pe care n-o putea suferi. Biata de ea a înghițit o mulțime de umilințe în ultimii ei ani.

Jessie se întoarse spre Kitty și îi scrută fața.

- De ce v-ați despărțit, voi doi? Nimeni din sat n-a înțeles.

Stânjenită, Kitty rămase în defensivă.

- Nimic nu ne lega oficial, după cât știu.

- Nu face pe nevinovata! Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Nici măcar nu înțeleg de ce s-a căsătorit cu această Liz. În ciuda bârfelor care au făcut ocolul satului, știu că n-a fost pentru averea ei.

La evocarea acestei căsătorii, pe Kitty o copleși tristețea.

- S-a căsătorit foarte repede, dar a avut tot timpul să-și regrete graba, continuă Jessie.

Jake se căsătorise oare cu Liz din interes? Este atât de ușor să iubești când ai un avantaj...

Clopotul din spate sună brusc. Jessie ieși și se întoarse curând după aceea urmată de un bărbat cu înfățișare de atlet.

- Drew Matcham, zise ea prezentându-l. Asociatul lui Jake.

- V-am zărit prin fereastra bucătăriei și n-am putut rezista dorinței de a vă cunoaște, mărturisi Drew cu un aer timid.

Kitty întinse mâna lui Drew.

- Sunteți și mai frumoasă decât la televizor.

- Nu știam că bărbații urmăresc cu asiduitate serialele televizate.

- Mi s-a întâmplat să vă văd din când în când, dar nu sunt legat de aparatul meu pe toată durata serii. Meseria nu mi-o permite. Apropo, credeam că îl găsesc pe Jake, dar dacă nu este aici, n-am să întârzii.

- Mergeți cumva înspre Lower Ridge, din întâmplare? întrebă Kitty.

- Da.

- Ați putea să mă lăsați și pe mine?

- Bineînțeles.

Kitty își îmbrăcă haina, încântată să pună capăt întrebărilor lui Jessie.

Îmbrățișând-o pe menajeră, îi mulțumi pentru deliciosul ei mic dejun și îi ceru s-o scuze față de Jake.

- Credeam că locuiți la familia Tarrant, zise Drew pornind mașina.

- Prefer să stau la Lower Ridge. Am trăit mult timp acolo, să știți.

- Mi s-a povesit.

- Ce vi s-a povestit, exact?

- Că o actriță talentată s-a născut acolo.

Pe măsură ce se îndepărtau de Torbeck, Kitty se relaxă. Îi era recunoscătoare lui Drew că nu-i pune întrebările obișnuite

despre cariera ei. La o cotitură a drumului, căută fără să vrea cu privirea o lungă alee de fagi, dar nu văzu decât o întindere netedă și goală de pământ.

- Ce s-a întâmplat cu fagii care mărgineau drumul?

- Bob Creighton a trecut pe aici. Este administratorul de la Grange House. El a pus să fie doborâți acești copaci în ciuda protestelor locuitorilor satului.

Stânjenită, Kitty roși până în vârful urechilor. Din fericire, însoțitorul ei își păstra ochii ațintiți asupra drumului.

- Trebuie să fie detestat în regiune.

- Nu tocmai. Este simpatic și folosește mulți oameni din sat. În schimb, se străduiește să obțină un randament maxim al pământurilor. După cum spunea el, patronul lui nu este interesat decât de beneficii, de aceea el nu are într-adevăr de ales... Știți că nu l-a văzut niciodată? Este de necrezut, nu? Locuiește la Londra, se pare.

La aceste cuvinte, Kitty se făcu mică în scaunul ei. Ea încercă fără convingere să-și apere poziția.

- Dacă nu-l vede niciodată pe proprietar, trebuie să fie liber să acționeze cum crede de cuviință.

Drew îi aruncă o privire piezișă, uimit fără îndoială că ia apărarea misteriosului proprietar al moșiei Grange House.

- Nu este atât de simplu. Jake urmărește discret ce se petrece acolo, dar refuză să intervină atunci când există un litigiu ca acela cu fagii.

- Asta dovedește că nu-i pasă.

- Este mai degrabă prudent. Poziția lui e delicată. Pe de o parte, oamenii fac presiuni să intervină când Bob Creighton ia o hotărâre nepopulară, pe de alta trebuie să se țină deoparte, sub amenințarea de a avea necazuri cu proprietarul.

- Avea multe probleme și pe vremea când trăia tatăl lui.

- Nimic nu s-a schimbat, întrucât nici proprietarul nu vine niciodată. Cum numele de Tarrant are încă tot atâta influență în regiune, oamenii fac adeseori apel la Jake.

- Fermierii trebuie încă să-și scoată șapca și să-l salute pe Jake când îl întâlnesc pe stradă?

Drew începu să râdă.

- Cu unii dintre clienți a trebuit să mă obișnuiesc să joc rolul eternului secund.

- Cine locuiește acum la Grange House?

- Nimeni. Casa nu este locuită.

Ajunseră la drumul care urca spre Lower Ridge.

- Puteți să mă lăsați aici? Vreau să merg pe jos.

După ce îi mulțumi lui Drew, Kitty urcă panta cu pași înceți. Imaginea ei în calitate de proprietar al moșiei Grange House nu era prea onorabilă. Consilierul ei financiar, domnul Baker, înființase Colwell Holdings, întreprinderea care administra proprietatea. Ea primea cu regularitate rapoarte plictisitoare pe care le răsfoia fără nici un entuziasm. Kitty regretă subit că se ascunsese în spatele acestui nume oarecare de Colwell Holdings. A fi comparată cu tatăl lui Jake o umilea.

Când intră în casă, i se păru aproape primitoare. La urma urmei, nu era lipsită de farmec. Vor fi de-ajuns o curățenie bună și câteva ameliorări provizorii ca să-i dea o înfățișare cochetă și elegantă. Kitty se hotărî pe loc: va rămâne, în ciuda obiecțiilor lui Jake. Cât privește amintirile, va vedea cum se va descurca.

Cu toate acestea, atitudinea lui Jake o punea pe gânduri. Dorea ca ea să plece, dar veghea asupra siguranței ei, se

neliniștea din cauza instalației electrice, o invita să locuiască la el... De ce toate aceste atenții, dacă voia ca ea să plece? Voia să-i adoarmă neîncrederea și s-o seducă?

O copleși un val de dorință și de suferință. Oricare altă femeie ar fi tras o linie peste trecutul ei. De ce oare trebuise să întreprindă acest pelerinaj dureros? De ce trecutul o durea încă atât de mult?

* * *

Un nou ghemotoc de hârtie căzu pe podea alăturându-se celor care zăceau deja acolo. Kitty lovi furioasă cu pumnul mașina de scris și se ridică. Nici un rând, nici un cuvânt într-o săptămână! Ore, zile și nopți întregi petrecute degeaba în fața mașinii de scris. Acest prim capitol care părea atât de limpede, atât de bine conturat în mintea ei, refuza să prindă formă. Nu, asta nu mai putea dura! Pradă unei crize bruște de claustrofobie, Kitty își îmbrăcă impermeabilul și ieși, în ciuda ploii care turna cu găleata.

Deodată, un zgomot asemănător unui plâns de copil îi atrase atenția. Kitty cercetă curtea. Hambarul era închis, sub șopron nu era nimic, totul părea normal. Se răsuci pe călcâie când geamătul straniu se făcu din nou auzit. De data aceasta, nu mai exista nici o îndoială.

Ușa de la magazia de unelte era pradă rafalelor de vânt. Kitty se apropie, străduindu-se să străpungă întunericul. Într-un colț, pe o grămadă de saci vechi de cartofi, zări o formă minusculă ghemuită. În momentul când intră, țâșni un țipăt de groază. Tina sări de la locul ei ca să se refugieze într-un colț și mai

întunecat. Uluită, Kitty se apropie încetișor. Fetița dârdâia de frig, udă până la piele. Nu purta decât o fustă și o bluză, n-avea nici măcar un pulovăr. Îi scăpă un hohot de plâns ce putea frânge o inimă. Kitty îngenunche, tulburată.

- Nu te teme, Tina, sunt eu. Ești foarte departe de casa ta. Cum ai venit până aici?

- Eu... am mers.

„Am fugit de acasă", traduse imediat Kitty. Obrazul Tinei era însemnat cu o zgârietură mare, provocată de o cădere, fără îndoială.

- M-ai speriat, să știi, îi spuse tânăra femeie.

- Eu?

- Da.

- Și eu mă sperii. Adeseori.

- Nu te-ai speriat de mine, în orice caz.

Tina se agăță de ea și începu să hohotească și mai tare. Kitty o duse înăuntru. După ce o dezbrăcă, o fricționă cu un prosop mare și o înfășură într-o pătură groasă. Observă urme de lovituri pe piciorul Tinei. Cine o lovise oare? se întrebă tânăra femeie. O cuprinse o mânie surdă. Tina părea și așa destul de nefericită, ca să se mai adauge asemenea tratamente.

- Am să telefonez acasă la tine. Bunica ta trebuie să fie neliniștită.

- Nu! Nu vreau să mă întorc acasă!

- Nu vrei să-l regăsești pe tatăl tău?

- Tata? El nu este niciodată acolo. Nu vreau să mă întorc acasă!

Kitty formă totuși numărul de la Torbeck și o găsi pe Jessie.

- Bună ziua, Jessie, Kitty la telefon. Țineam să vă liniștesc, Tina este la mine.

- Slavă Domnului! O caut de ore întregi.

- Se simte bine. Este doar puțin tulburată.

- Ce zi! Pregăteam valizele doamnei Tarrant care pleacă la York la sora dumneaei când Tina a spart o vază. Doamna Tarrant și-a pierdut răbdarea și a lovit-o. Când am terminat bagajele, nici urmă de Tina! Poți s-o aduci înapoi? N-am reușit să-l găsesc pe Jake și n-am mașină.

Kitty îi făcu mai întâi Tinei o baie bună, caldă. Printre hohote de plâns, fetița îi relată povestea vazei sparte. După aceea, tânăra femeie o îmbrăcă pe Tina cu unul din puloverele ei suflecând mânecile, îi pansă rana și îi pregăti o ciocolată caldă. Încetul cu încetul, Tina își pierdu timiditatea. Când înțelese, totuși, că Kitty o va duce înapoi la Torbeck, reîncepu să plângă în tăcere.

Range Rover-ul se afla în fața casei. Luând-o pe Tina în brațe, Kitty se îndreptă spre peron. În clipa aceea, Jake ieși din casă și încremeni când le zări.

- Ah, iată-te! Plecam s-o caut la tine.

Jessie apăru și ea și vru s-o ia pe Tina.

- Ei bine, domnișoară, știu că mi-ai dat emoții.

Tina se agăță de Kitty cu energia disperării, dar în zadar. Jessie o duse în casă, lăsând-o pe Kitty singură cu Jake.

- Îmi pare rău că te-a deranjat, murmură Jake. Câteodată nu știu ce-i trece prin cap. Este foarte nervoasă și Jessie are tendința de a se arăta prea severă.

- Nu Jessie a speriat-o atât de tare ca s-o facă să fugă, îi aruncă Kitty întorcându-se ca să ajungă la mașina ei.

- Ce vrei să spui?

- Nimic, replică ea fără să se întoarcă.

Cu o mână, Jake o obligă să-i facă față.

- Insinuezi că eu sunt răspunzător? Să știi că nu eram aici.

- După câte am auzit, adeseori nu ești aici, într-adevăr. În sfârșit, n-are importanță, nu țin să mă amestec în ce nu mă privește.

- Sunt încântat să te aud spunând-o. Cu ce drept mă acuzi că sunt un tată rău?

- Ceea ce am văzut până acum nu m-a impresionat în favoarea ta. De altfel, de ce ai lăsat-o pe Jessie să se ocupe mereu de ea? De tine are nevoie.

Kitty îl măsură cu răceală și continuă pe un ton arțăgos:

- Este neplăcut să fii condamnat înainte de a putea să te aperi, nu-i așa? Cel puțin, vei avea o idee despre ce am putut simți eu odinioară.

- De unde această bruscă susceptibilitate? O femeie care întreține în văzul lumii o legătură cu un bărbat ca Maxwell nu poate să aibă mult amor propriu.

Își însoți cuvintele cu un zâmbet atât de disprețuitor încât provocă reacția instinctivă a lui Kitty. Ea îl pălmui pe Jake cu toată puterea.

El păli, cu ochii strălucind de mânie.

- Asta mai trebuia! M-am înșelat oare?

Capitolul 4

- Îmi pare rău să te părăsesc, Jake, dar am lucruri mai bune de făcut decât să-ți ascult insultele.

Tremurând de furie și de umilință, Kitty se îndreptă spre mașina ei.

Iute ca fulgerul, Jake o prinse de braț.

- Și eu la fel.

Cu o ușurință care spori furia lui Kitty, o trase spre el, încet, implacabil, în ciuda încercărilor disperate ale tinerei femei de a se desprinde.

Luându-i cu blândețe fața în mâini, o obligă să-i susțină privirea și îi atinse ușor buzele cu un sărut. Kitty simți amețeala revenind. Acea amețeală căreia îi cedase deja...

- Nu...

A fost ultima ei tresărire de luciditate. Corpul ei primea cu o plăcere evidentă acest sărut, o plăcere alarmantă care se năpusti asupra ei ca un talaz uriaș.

Aceeași pasiune îi stăpânea pe amândoi, o pasiune de nepotolit, imperioasă, de neînvins. O emoție nelămurită o

cuprinse pe Kitty, un sentiment pe care refuză să-l analizeze. Nu conta decât plăcerea de a fi în brațele lui, delicioasa suferință pe care i-o provocau săruturile lui. Abia dacă observă că o ridica în brațe, o ducea într-o clădire, o întindea undeva. Jake își strecură mâna sub pulovărul ei, îi atinse sânii cu o mângâiere gingașă, apoi puse din nou stăpânire pe buzele ei. Înnebunită de dorință, Kitty se arcui gemând. Se îmbrățișară din nou, însuflețiți de o pasiune care îi târa într-un veritabil vârtej.

În curte se auzi glasul lui Jessie. Jake se îndepărtă, cu o expresie chinuită pe față.

- Cu tine, nu mai sunt stăpân pe acțiunile mele. Trebuie să fii mulțumită. Asta urmăreai de la început, nu-i așa?

Un cal necheză într-o boxă și Kitty își dădu brusc seama că se aflau în grajd. Evitând să-l privească pe Jake, se ridică, umilită, și își scutură firele de paie din păr. Cu o mână fermă, Jake o lipi de perete, atât de violent încât tânăra femeie se clătină pe picioare.

- Nu-i așa? repetă el cu o voce șuierătoare.

- Ce vrei să spui?

- Ipocrito! Ca și cum n-ai avea habar de efectul vicleniilor tale! De la întâlnirea noastră la cimitir, nu încetezi să mă provoci.

Cu respirația tăiată de furia care emana din el, Kitty îl privea fără să scoată un cuvânt. Era nebun. Nebun de furie. Avea în fața ei un străin, un Jake pe care nu-l cunoștea.

- Felul tău de a merge, zâmbetul fermecător, modul de a face cunoscut: „Vino și arde-ți degetele"... Te-am văzut procedând astfel la televiziune. În jocul seducției, îi întreci pe

toți! Îți fascinezi prada, apoi o respingi. Personajul tău, acea funestă Gloria, excela și ea în această purtare vicleană. Rolul ți se potrivește de minune.

Kitty încercă să se desprindă, dar el o ținu lipită de perete cu o mână de fier.

- Lasă-mă! strigă ea, înnebunită.

- Acum trei minute nu erai atât de grăbită, așa că nu invoca un pretext neserios pentru că n-am să te cred.

Cu obrajii stacojii, Kitty îl fulgeră cu privirea.

- Doamne Dumnezeule! Ești încă în stare să vorbești, sau datorăm acest fenomen talentelor tale de actriță? Spune-mi! Când te pregăteai să întrerupi zbenguielile noastre? În ceea ce mă privește, eu nu mă prefăceam, imaginează-ți. Eram gata să merg până la capăt, oricare ar fi fost consecințele.

- Ești un...

- De curând, cineva mi-a spus, cu multă dreptate, că dragostea este o artă subtilă. De ce această teamă bruscă, Kitty?

Tânăra femeie închise ochii, implorând Cerul ca Jake să n-o mai chinuiască. În spatele aparentei lui stăpâniri de sine, ghicea o violență latentă care o îngrozea. Unde era Jake cel de altădată în acest bărbat amenințător care, cu câteva cuvinte cumplite, o sfâșia în bucăți? El își slăbi presiunea brațului.

- Ai închis ochii cum o făceai odinioară, șopti el cu o voce schimbată. Kitty, te doresc atât de mult încât îmi pierd mințile. Asta voiai oare să auzi? Vanitatea ta este satisfăcută de această mărturisire? Ce urmărești? Spune-mi!

Nu auziră pașii grei ai lui Jessie. Menajera tuși din cadrul ușii. Tresăriră amândoi și întoarseră capul. Jake o eliberă pe Kitty.

- Tina a mâncat. Vreau să-și facă somnul după prânz, dar cere s-o vadă pe Kitty înainte de a adormi.

- Venim imediat.

Vocea lui Jake era glacială.

- Data viitoare când veți dori să vă dați în spectacol în curte, să-mi spuneți să trag perdelele de la bucătărie, reluă menajera.

Kitty simți că îi iau foc obrajii, și își plecă ochii ca un copil prins în greșeală.

Jake împinse ușa.

- Am s-o conduc în camera Tinei.

- Mă ocup eu de asta, interveni Jessie pe un ton hotărât.

Pierdută în mijlocul unui pat imens, Tina părea mai firavă ca oricând. Ridicând spre Kitty privirea ei înduioșătoare de mioapă, o primi cu un zâmbet radios.

- Poți să-mi citești o poveste?

Îi arătă o carte veche și ruptă. Povestea rățuștii urâte.

- Tata spune că atunci când voi fi mare voi fi frumoasă ca o lebădă. Stai aici. Poți să-ți treci brațul pe după gâtul meu? Tata face așa, și mie îmi place.

Kitty se supuse și Tina se cuibări lângă ea.

- Te iubesc mult, să știi.

- Și eu te iubesc. Chiar mult, răspunse Kitty cu căldură.

Tina râse cu lacrimi ascultând-o pe Kitty imitând vietățile din curtea de păsări. Rața-mamă îi aduse un veritabil succes. La sfârșitul poveștii, Tina dormea adânc, epuizată de emoțiile prin care trecuse.

Kitty se desprinse de ea cu precauții infinite.

Îi sări inima din piept când văzu silueta înaltă a lui Jake detașându-se în cadrul ușii. De când le urmărea astfel? O văzuse făcând pe clovnul?

- Nota zece pentru imitarea ratei mamă!

- Mă amuzam tot atât de mult ca ea, să știi. Copiii au meritul că sunt lipsiți de gânduri ascunse.

- Curios, credeam că Tina îți va inspira aversiune.

- Ce prostie!

Neluând în seamă expresia ei disprețuitoare, Jake îi aruncă o privire cercetătoare.

- Mereu cu ochii-n patru, nu-i așa? Când nu te aperi cu înverșunare, ataci. Mă întreb de ce, după tot acest timp...

O spaimă teribilă puse stăpânire pe Kitty. Jake strângea plasa în jurul ei.

- De ce, Kitty? S-ar putea oare să fii mai emoționată decât vrei s-o mărturisești? Adevărata Kitty va ieși oare la suprafață?

Jake stătea foarte aproape de ea. Mult prea aproape. Era de-ajuns un nimic pentru ca totul să se dea peste cap. Cu prețul unui efort extraordinar, Kitty reuși să se miște din loc cu câțiva pași.

- Kitty.

Numele ei... Cum îl rostea! Nimeni nu știa să pună în el aceste inflexiuni dulci, fermecătoare. Kitty se simți prinsă în cursă, legată de el printr-un farmec indestructibil, care șterge greșelile trecutului. Cu toate acestea, trădarea lui îi lăsase un gust amar, o rană care nu se vindecase niciodată. Ar fi trebuit să devină insensibilă. Din păcate, lucrurile nu stăteau așa. Era suficient să-i audă glasul ca să se simtă dezorientată.

Luptându-se să nu cedeze dorinței de a se repezi în brațele lui, Kitty încremeni locului.

- Ce ai fi făcut dacă aș fi acceptat să locuiesc aici, Jake?

- Situația ar fi sfârșit prin a deveni insuportabilă... Ce pot să fac dacă îmi zboară totul din cap îndată ce te văd? Ai luat o hotărâre înțeleaptă. Cât despre a ști dacă este bună...

Vocea lui calmă și rece o trezi la realitate pe Kitty. Jake știa întotdeauna să oprească jocul atunci când voia. Întotdeauna. Ea se hotărî să aibă ultimul cuvânt și își ascunse amărăciunea în spatele unui zâmbet ironic.

- Să fii direct este uneori o calitate, dar pentru a face curte unei femei există metode mai subtile, dragul meu. Va trebui să-ți dau câteva lecții.

- Ajunge. Kitty. Numărul tău nu mă impresionează câtuși de puțin.

În clipa aceea, o voce feminină venind de jos ajunse până la ei.

- Drew mi-a spus ce s-a întâmplat. Tina este în camera ei? Urc s-o văd.

Jake murmură un blestem.

O brunetă fermecătoare urcă scara. Fusta scurtă îi dezvăluia picioarele perfecte. Niște ochi albaștri, de nu albastru rece, o fixară pe Kitty.

- Paula, ți-o prezint pe Kitty.

Paula lăsă să-i scape un râs aproape nervos, abia atingând mâna întinsă de Kitty.

- Nu era nevoie să precizezi. Nu se vorbește decât despre dumneavoastră în tot ținutul. Nimic nu se compară cu un scandal răsunător pentru a profita de o publicitate gratuită, nu?

Paula se întoarse spre Jake.

- Tina doarme?

- Da. Kitty a reușit s-o liniștească.

- În ceea ce mă privește, mă pregăteam să plec, zise Kitty pe un ton tăios.

Jake o luă de braț.

- Te conduc.

- Mă întrebam cui aparține Fordul acela vechi. Este al dumneavoastră? întrebă Paula.

- Da.

Dacă Paula credea că o jignește, se înșela. Iritată de lipsa de subtilitate a tinerei femei, Kitty era nerăbdătoare să plece.

Când ieșea, Jessie apăru în hol.

- Pleci, Kitty? Speram să rămâi la masă.

- Eu rămân! strigă Paula de pe scară. Inutil să mă întorc acasă la mine, pentru că mergem la Scarborough în după-amiaza asta.

Jake o urmă pe Kitty și îi deschise portiera mașinii.

- Aș vrea să-ți mulțumesc pentru Tina.

- Nu-i nevoie, aș fi făcut la fel pentru orice copil.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Kitty demară în mare viteză. Paula știa că între Jake și ea exista altceva decât o prietenie din copilărie. Prin urmare, nu era nimic uimitor că fusese în mod deschis ostilă.

Paula se simțea suficient de sigură pe ea pentru a se comporta la Torbeck ca pe un teren cucerit. Asta însemna oare că o căsătorie era aproape? Pradă unei gelozii sfâșietoare, Kitty tuna și fulgera. Paula se va muta oare la Torbeck ca să vegheze asupra Tinei în absența doamnei Tarrant? Alungă cu toată puterea viziunea lui Jake și a Paulei, îmbrățișați.

De ce o torturau oare întrebările acestea privitoare la Jake și la Paula? Ce însemnau sărutările lui Jake dacă o iubea pe Paula? Era obligată să recunoască faptul că pasiunea fierbinte, explozivă, aproape feroce, care îi atrăgea unul spre celălalt depășea voința lor.

Ceda avansurilor lui cu o surprinzătoare ușurință. N-ar fi trebuit să fie imunizată împotriva puterii lui de seducție? Urmărea ea în mod deliberat să-l seducă, după cum pretindea el?

Unde o ducea această confruntare cu trecutul ei? Să sufere ca o blestemată închipuindu-și cum putea să fie viața lor dacă destinul nu i-ar fi despărțit. Destinul? Nu destinul era răspunzător, ci Jake.

Kitty încercă fără succes să-și analizeze sentimentele. Jake îi inspira un amestec nedeslușit de ură, de resentiment, de amărăciune și de tandrețe.

O certitudine se năștea totuși în ea. De când se întorsese, se purta necugetat, se lăsa călăuzită de emoții. Desigur, Jake o atrăgea, dar nici un sentiment n-o lega de el. Paula putea să-și tragă ghearele înapoi, de acum înainte „vrăjitoarea" va sta la distanță.

Spre sfârșitul după-amiezii, ploaia se transformă în zăpadă. A doua zi dimineața, o mantie imaculată acoperea câmpia. Kitty dârdâia în camera ei și se gândi la sprijinul btărânului radiator. Unde se găsea oare? Devenea presant să-l descopere! Kitty îmbrăcă haine călduroase și coborî să inspecteze dulapurile din bucătărie. După lungi căutări, dibui obiectul râvnit sub un morman de cârpe fără valoare. Va trebui să schimbe ștecărul, în rest părea în stare de funcționare. Oricum, proviziile ei se epuizau și trebuia să meargă în sat la cumpărături. Își pregăti un ceai fierbinte care o încălzi puțin și porni la drum cu mașina imediat după terminarea micului dejun.

Nu făcuse trei kilometri când motorul începu să tușească. Într-un ultim sughițat, Fordul se opri la marginea drumului.

Asta mai lipsea! Să facă pană în plină câmpie, în mijlocul unui drum pustiu și acoperit de zăpadă! Furioasă, Kitty trânti câteva înjurături crunte, apoi coborî bombănind din mașină. Mocasinii din piele de crocodil nu erau deloc potriviți pentru un marș forțat pe șoseaua alunecoasă!

Kitty mergea de vreo douăzeci de minute, alunecând la fiecare pas, când auzi în spatele ei un zgomot de motor. Ușurarea i-a fost de scurtă durată, doar până când recunoscu Range Rover-ul lui Jake. Se opri în dreptul ei și deschise portiera. Kitty îi adresă un zâmbet forțat.

- Am zărit mașina ta la marginea drumului. Ce s-a întâmplat?

- Nu știu, dar se pare că și-a dat sufletul.

Jake îi cercetă ținuta cu un ochi amuzat, luând notă de părul ei încâlcit de vânt și mantoul acoperit cu pete de noroi.

- Nu ești echipată corespunzător ca să înfrunți vremea rea. Unde vrei să te las?

Kitty își înfundă mâinile în buzunare, cu o furie rece.

- Îți mulțumesc, dar pot foarte bine să merg până în sat.

- Nu fi proastă. Urcă! Te duc la garaj.

- Nu, mulțumesc! Lasă-mă în pace!

- Dacă aceasta este dorința dumneavoastră, maiestate, mă supun cu umilință.

Jake demară și se îndepărtă.

Kitty privi mașina dispărând la orizont, uluită că o luase în serios. Fulgi înghețați de zăpadă zburau în jurul feței ei. Dacă începea să ningă din nou, nu era la capătul necazurilor.

Furioasă, tânăra femeie își reluă înaintarea dificilă. Străbătuse vreo cinci sute de metri când Range Rover-ul opri

din nou lângă ea. Portiera se deschise, iar Jake nu făcu nici un comentariu. Supărată, amorțită de frig, Kitty urcă fără tragere de inimă. Gluma durase destul. Cu atât mai rău pentru amorul ei propriu!

- Mi-a fost teamă că nu ți se va găsi corpul decât după dezgheț, zise Jake zâmbind.

- Iartă-mă, aș fi putut să mă arăt mai maleabilă. Ai fost amabil că te-ai oprit.

Fiecare cuvânt îl rostea cu greu, rănindu-i orgoliul.

- Să punem neînțelegerile noastre pe seama unui temperament puțin cam aprins.

Au fost singurele cuvinte schimbate până la garaj. Kitty îi explică mecanicului unde era mașina și îi dădu cheile. În timp ce el își nota datele ei, Kitty îl cercetă pe Jake, așezat în Range Rover. El își aruncă brusc capul spre spate. Profilul lui se detașa în lumina slabă, curat, ireproșabil, distins. Întoarse capul, tulburată.

- Trebuie să trec pe la birou, îi spuse el când reveni. Voi fi acolo cam o oră. Dacă poți să mă aștepți, te duc înapoi.

Jake o lăsă în fața poștei. Zgomotul vocilor se stinse la intrarea lui Kitty și reîncepu imediat după ieșiea ei. După cumpărăturile făcute la băcan, urca din nou strada principală când un camion frână într-un scrâșnet strident, ca să evite un copil care traversa în fugă. Stupefiată, Kitty o recunoscu pe Tina. Cu fața albă ca varul de spaimă, șoferul camionului claxonă furios înainte de a porni din nou. Jessie apăru imediat, sleită de puteri. Kitty se apropie de fetiță.

- Ai făcut o nebunie să traversezi fără să te asiguri, Tina. Camionul ar fi putut să te strivească.

- De ce nu mai vii să mă vezi? Credeam că ai plecat. Atunci când te-am văzut am fost atât de mulțumită! Acum ești furioasă.

- Sunt supărată pentru că puteai să mori.

Tina o privi, cu buzele tremurând. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Să nu mai faci niciodată așa ceva, zise Kitty strângând-o cu putere în brațe. Promiți?

- Promit, murmură fetița.

- Eu sunt aceea care o să mor! exclamă Jessie. Da, de o criză de inimă! Copila asta mă bagă în sperieți!

Kitty ascultă văicărelile menajerei, apoi îi povesti cum își petrecuse dimineața.

- Dacă Jake a spus că va lipsi o oră, poți să te aștepți la două. Vino cu mine, este ziua mea liberă. Îți ofer o ceașcă de ceai.

Cinci minute mai târziu, intrau într-o căsuță plăcută. Jessie întinse mâna ca să ia mantoul lui Kitty aruncându-i o privire mânioasă Tinei care se agăța de aceasta ca de un colac de salvare. Kitty desprinse cu blândețe mâna Tinei.

- S-a atașat de mine pentru că m-a văzut la televizor.

Jessie o instală pe Tina în salon, cu un joc de puzzle.

- Stai aici până pregătesc ceaiul.

- Vreau să merg cu Kitty.

- Fii ascultătoare, Tina.

Kitty o urmă pe Jessie în bucătărie.

- Nu vreau să asculte ce discutăm noi.

- De ce ai luat-o cu tine, dacă ești în ziua liberă?

- Trebuia s-o ia Merrill, dar a trebuit să se ducă la spital.

- Probabil că nu este ușor când lipsește doamna Tarrant.

- Așa e, dar ședințele la sora ei îi fac bine. Ea nu știe că ești la Lower Ridge.

- Cum ar fi putut să afle?

- De la mine, dacă Jake nu mi-ar fi cerut să tac.

Tina apăru în bucătărie și încercă să se cocoațe pe genunchii lui Kitty.

- De ce n-o lași pe Kitty să stea liniștită?

Tina fugi plângând înainte ca aceasta să poată interveni.

- Probabil că mă consideri foarte severă, murmură Jessie. Înțelege-mă, nu vreau ca Tina să se atașeze de tine, altfel, când o să pleci, va fi dramatic pentru ea. Toată ziua vorbește despre tine.

- O preferă cu siguranță pe Paula.

- Paula nu are comportarea ta blândă.

Incapabilă să suporte hohotele de plâns ale Tinei, în camera vecină, Kitty se ridică de pe scaun ca să se ducă la ea.

- Înțelegi ce vreau să spun, remarcă Jessie aruncându-i o privire malițioasă. O farmeci pe fetiță la fel ca pe tatăl ei. Sper să nu-l faci să sufere.

Kitty își înălță capul. Cum ar fi putut ea să-l rănească pe Jake? Pe el nimic nu-l atingea.

- Știu ceea ce văd, reluă Jessie. Vă cunosc dintotdeauna. Există ceva între voi. Împotriva acestui lucru nu puteți face nimic.

- Când eram tineri, poate, dar nu și acum.

Tina o antrenă în jocul ei de puzzle, scutind-o pe Kitty să continue această discuție stânjenitoare.

Ceva mai târziu, tânăra femeie nu trebui decât să traverseze strada ca să ajungă la cabinetul veterinar. Un zgomot de voci o îndrumă spre sala de așteptare.

- Kitty! exclamă o roșcată strălucitoare aruncându-se de gâtul ei. Nu mă recunoști? Am fost în aceeași clasă.

- Isabelle, murmură Kitty zâmbind.

- Isabelle Hollister, acum.

Kitty își aminti că Hollister era proprietarul unui lanț de hoteluri pe coasta comitatului Yorkshire.

- Mâine seară dau o petrecere. Te aștept, vei fi invitata mea de onoare.

- Nu cred că...

- George va fi încântat să te cunoască. Nu refuza, ar fi prea decepționat. Contez pe tine. Trebuie să fug.

Isabelle Hollister îi făcu un semn grațios cu mâna încărcată de inele și se urcă împreună cu pisica ei într-un Porsche alb.

- O adevărată tornadă, nu-i așa?

Drew îi întinse mâna, iar Kitty izbucni în râs.

- Mai rău. Imposibil să plasezi un cuvânt. Ea pune întrebările și tot ea dă răspunsurile. Jake este aici?

- E afară. Vreți să-l chem?

Kitty îi zări pe fereastră pe Jake și Paula antrenați într-o discuție.

- Nu, mulțumesc, am să aștept.

- Ar trebui să acceptați invitația familiei Hollister. Nu te plictisești niciodată la ei. De altfel, și eu sunt invitat. Dacă vreți...

Scena care se petrecea în curte reținea atenția lui Kitty. Cu o mână pusă pe brațul lui Jake, Paula îl privea cu un aer plin de ardoare. Păreau într-o armonie perfectă. Kitty își întoarse capul, cu inima strânsă.

- Aș putea să vă iau spre ora opt seara, spunea Drew. N-ar avea nici un sens să mergem acolo fiecare separat. Ce spuneți?

- De ce nu?

Telefonul începu să sune și Drew o părăsi ca să se ducă să răspundă. În clipa aceea, intră Jake.

- Te-am făcut să aștepți mult?

- Nu, doar câteva minute.

Vocea glacială a lui Kitty îl surprinse pe Jake.

- Toate scuzele mele, maiestate.

Aerul lui ironc dovedea că își bătea joc de ea. Când urcară în mașină, peste câteva minute, între ei se instală o tăcere încordată.

La ieșirea din sat, Jake făcu un viraj brusc pentru a evita un câine. Aruncată în față, Kitty se opri agățându-se de el. Contactul cu brațul lui atât de puternic stârni în ea un val de dorință arzătoare. Jake îi sesizase oare tulburarea?

- Crezi că ninsoarea va continua? întrebă ea ca să risipească tensiunea.

La aceste cuvinte, el izbunci în râs.

- De ce nu spui la ce te gândești, Kitty? Pentru o femeie care recunoaște deschis că îi place să facă dragoste, pari excesiv de timidă... și uimitor de tăcută, adăugă el.

- Nu avem nimic să ne spunem.

- Cel puțin, nimic care să ți se pară sigur, completă el pe un ton provocator.

Capitolul 5

Kitty părăsise Londra fără să-și fi desfăcut valizele la întoarcerea de la Los Angeles; de aceea, nu întâmpină nici o dificultate să-și găsească ținuta ideală pentru petrecerea de la familia Hollister. Alegerea ei se opri asupra unui model creat de Saint-Laurent: o rochie de culoarea safirului, combinată cu negru, o minunăție de perfecțiune și originalitate, ca de altfel toate creațiile acestui artist pe care-l stima în mod deosebit. Kitty ținea să fie strălucitoare la această apariție publică. Câteva picături de parfum în dosul urechilor și la încheieturile mâinilor, un ruj de buze provocator și cercei în stil baroc desăvârșiră înfățișarea ei sofisticată. Se simțea pregătită să joace rolul pe care Isabelle Hollister îl aștepta de la ea. În seara asta, Mirsby va avea parte de marele număr al Gloriei Rothman. Timp de câteva ore, va uita de Jake și de obsedantul lor trecut.

Familia Hollister locuia la capătul satului, într-o casă cu arhitectură futuristă. Isabelle și soțul ei, un chel scund și burtos, o întâmpinară cu efuziune la sosire.

- Kitty! Ești strălucitoare. Și rochia ta! O splendoare! Saint-Laurent, nu? Vino, trebuie să te prezint tuturor.

Isabelle o conduse pe Kitty în salon, unde se afla adunată crema regiunii. Șampanie, muzică agreabilă, totul era perfect. Conștientă de privirile pironite asupra ei, Kitty se amuză să regăsească inflexiunile Gloriei, gesturile Gloriei, celebrele ei zâmbete devastatoare. Se arătă veselă, manifestă acel farmec care îi adusese succesul.

Situația deveni mai puțin amuzantă când George, destul de amețit, o abordă cu impetuozitate și o duse în mijlocul ringului de dans. Cum o strângea puțin prea aproape, Kitty se întrebă cum să iasă fără scandal din acest impas. În clipa aceea, o voce bine cunoscută răsună în urechile ei.

- Scuză-mă, George.

Jake își strecură cu delicatețe un braț în jurul mijlocului ei și i-o luă lui George care îi privi buimăcit.

- Ferește-te de gazda ta. Este o adevărată tigroaică în ce-l privește pe soțul ei.

- În cazul acesta, ar face mai bine să-l țină în lesă.

- Gloria și-a scos ghearele, în seara asta! Bietul Drew, probabil că nu mai știe unde îi este capul. De fapt, unde e?

- Stătea de vorbă când George m-a invitat la dans. Dar unde te-ai ascuns? Nu ția-m remarcat prezența.

- Paula și cu mine am sosit destul de târziu. Dansezi întotdeauna la zece centimetri de cavalerul tău?

Cu o mână fermă, Jake o strânse lângă el, atât de aproape încât îi simți corpul puternic și musculos mulându-se strâns pe al ei. Cum să reziste unei chemări atât de imperioase? Kitty nici măcar nu încercă. Prinzându-și degetele în spatele cefei

lui, se abandonă magiei dansului, magie sporită de prezența lui Jake. Cuibărită la pieptul lui, trăi momente de pură desfătare.

Când muzica încetă, se despărțiră fără nici o tragere de inimă. Asistența își ținea respirația, cu ochii ațintiți asupra lor. Cu un surâs radios destinat să înșele galeria și să demonstreze că se afla în deplină posesie a posibilităților ei, Kitty se îndreptă spre Isabelle.

- Drew tocmai a fost chemat de urgență ca să îngrijească nu știu ce animal, îi explică Isabelle. Se pare că va lipsi cam o oră. Bietul de el! Întotdeauna el este acela care trage cartea proastă.

- Ah, da?

Kitty o asculta pe Isabelle cu o ureche distrată. Îmbrăcată într-o rochie roșie strânsă pe corp, Paula se învârtea pe ringul de dans în brațele lui Jake. Ea depuse brusc un sărut pe buzele cavalerului ei, după care își dădu capul spre spate cu o mișcare triumfătoare și provocatoare.

Mistuită de gelozie, Kitty luă o cupă de șampanie de pe tava întinsă de un chelner și o bău dintr-o singură înghițitură.

- Drew este vărul meu, continuă Isabelle. Este îndrăgostit nebunește de Paula, dar mă îndoiesc că se va face înțeles într-o zi. Paula și-a pus ochii pe un bărbat mai interesant. O înțeleg, de altfel, Jake este atât de seducător și de sexy, atât de... misterios. Nici o femeie nu rezistă farmecului lui; el, în ceea ce-l privește, pare indiferent la toate. În fine...

Întrebarea ascunsă în ezitarea interlocutoarei sale o determină pe Kitty să facă unele precizări.

- Jake și cu mine suntem prieteni vechi, nimic mai mult.

- Dacă George ar îndrăzni să aibă o prietenă ca tine, i-aș scoate ochii. Ne eclipsezi pe toate, pe Paula mai cu seamă. Ce pereche minunată ați face! Este straniu că s-a îndrăgostit de o brunetă, credeam că preferă blondele. Liz era blondă, nu foarte înaltă, cam ca tine, de fapt.

- Nu am cunoscut-o, declară Kitty, a cărei inimă începu să bată nebunește.

- O căsătorie ciudată. Pentru el, Liz s-ar fi aruncat în fața trenului. A suferit mult din cauza indiferenței lui și a făcut totul ca să-i trezească gelozia, dar fără să-l clintească. După moartea Lizei, nu se mai pot număra femeile care s-au aruncat de gâtul lui Jake. El nu binevoiește nici măcar să le acorde o privire. O adevărată enigmă, bărbatul acesta!

Isabelle își continua neobosită monologul. Kitty răspundea monosilabic până când cineva o invită la dans. Ușurată să scape de gazda ei, acceptă cu plăcere. Timp de o oră, nenumărați cavaleri o asediară fără ca ea să îndrăznească să refuze. Când reuși să scape de admiratorii ei, tânăra femeie urcă să se răcorească în sala de baie. În sfârșit, un moment de odihnă. Când coborî în hol, observă o seră imensă și se refugie acolo fără să ezite. Căuta doar puțină liniște și răcoare înainte de a se întoarce în arenă.

- Poate că Dumnezeu a creat femeia...

Kitty se întoarse brusc. Jake ieși la lumină dintr-un colț mai întunecat.

- .... dar Maxwell a creat-o pe Kitty, încheie el cu o voce blândă.

- Îi datotrez mult, într-adevăr, relică ea, în defensivă. El m-a învățat să profit de avantajele mele naturale.

- Ca o păpușă.

- Foarte nostim!

- Nu, nu este deloc nostim, este dezolant. Îți place cu adevărat să te dai în spectacol așa cum ai făcut-o în seara asta? Publicul era încântat, dar mie nu mi-a plăcut, chiar dacă totul nu era decât o punere în scenă făcută special pentru mine.

- Pentru tine? Îți iei visurile drept realitate, bietul de tine.

- Mereu la fel de puțin lucidă, nu-i așa? Știai că performanța ta mă va irita. Că mă va irita și în același timp mă va atrage. Nu crezi că ar fi timpul unui armistițiu?

- Un armistițiu? Nu știam că au fost proclamate ostilitățile.

Jake o trase brusc spre el și își înfundă mâinile în părul ei bogat. Șuvițele aurii se scurseră printre degetele lui, ca niște spice de aur pe mâinile lui bronzate. Kitty își opri respirația.

- Deschide ochii, Kitty. La ce bun să lupți împrotriva ta însăți, împotriva mea? Partida este pierdută dinainte.

Îi atinse ușor buzele cu un sărut aerian. Mângâiere erotică, provocatoare, care stârni în ea o lungă înfiorare de dorință.

- Ce ai spune de o plimbare călare mâine după-amiază?

Degetele lui Jake urmau liniile pure ale feței ei, întârziind asupra ochilor, buzelor, gâtului.

- Nu știu...

- Foarte bine, te aștept. Acum, ar fi timpul să ne întoarcem fiecare la partenerul lui.

Drew stătea de vorbă în hol cu George. Pe drumul de întoarcere, el își ceru iertare, dezolat că fusese nevoit să lipsească.

- Vino să prânzești cu mine vineri, sugeră el.

În fața expresiei lui de câine bătut, Kitty nu avu inima să refuze.

În noaptea aceea, visurile ei au fost bântuite de viziuni erotice atât de tulburătoare încât se trezi tremurând, cu gâtul uscat. Îi reveniră în memorie cuvintele Isabellei referitoare la soția lui Jake. Și ea ar fi făcut orice pentru Jake, se gândi. Zbuciumul ei era atât de mare încât trebui să treacă mult timp până când să-și găsească somnul. Când deschise ochii, trecuse de prânz.

Abia terminase de mâncat când mecanicul de la garaj îi aduse mașina.

- Fiți liniștită, îi spuse el. Motorul merge perfect, era mai puțin grav decât părea.

- Cât vă datorez?

- Nimic. Jake Tarrant a plătit factura azi-dimineață.

Kitty simți că roșește până la rădăcina părului. Iată ceva care va alimenta bârfele cu iuțeala vântului. Fără să lase să se vadă nimic din furia ei, îi mulțumi mecanicului și așteptă ca el să dispară ca să se repeadă să-și ia poșeta. Câteva secunde mai târziu, pornea în goană spre Torbeck la volanul Fordului ei.

Jake ieșea din garaj îmbrăcat cu niște blugi vechi și uzați și cu o cămașă de velur când sosi ea. Tânăra femeie trânti portiera cu violență.

- Ești deja gata! Nu te așteptam decât peste vreo jumătate de oră.

Kitty scoase din poșetă carnetul de cecuri și-l puse pe capotă.

- Inutil să contezi pe mine pentru plimbare. Am venit să-mi plătesc datoriile. Spune-mi ce îți datorez.

- Îmi datorezi scuze.

- Mă faci să râd!

- Mecanicul de la garaj refuză să înapoieze mașinile atâta timp cât factura nu este plătită. Am vrut să te scutesc de drumul până în sat ca să ai mașina mai repede. Chitanța am uitat-o la cabinet și nu-mi mai amintesc exact suma.

Stânjenită, Kitty puse la loc carnetul de cecuri.

- Am înțeles greșit intențiile tale.

- În privința asta ești foarte pricepută.

Îi aruncă o privire furioasă și dispăru în grajd. Kitty deschise portiera Fordului, șovăi o clipă, apoi se răzgândi și îl urmă înăuntru. Jake punea șaua pe o iapă.

- Îmi pare rău, Jake.

- Ar trebui să te las să-ți înșeuezi singură calul.

- Jake, eu... nu pot să rămân!

El o cercetă fără să spună nimic. Jenată, Kitty căută să aducă argumente.

- Mai întâi, n-am cizme.

- Du-te și te uită în magazia cu șei.

O copleși brusc amintirea lungilor lor plimbări călare prin landă. Simți o dorință irezistibilă de aer curat, o chemare a exaltării, a libertății. Învinsă, Kitty se execută.

- Ești mereu la fel de dezordonat! îi strigă ea cotrobăind într-un dulap plin de cizme prăfuite.

Degeaba își repeta Kitty că trebuia să fugă mâncând pământul, o forță necunoscută o împingea să acționeze împotriva rațiunii.

- De cât timp n-ai mai călărit, Kitty?

- N-am încetat niciodată. Călăream cu regularitate când mergeam la ranchul lui Grant din Texas.

Cu suplețea lui obișnuită, Jake încălecă un splendid armăsar cenușiu cu pete albe. În boxa ei, o iapă mică tropăia de nerăbdare. Kitty o scoase afară.

- Cum se numește?

- Misty.

- I-a aparținut lui Merrill?

- A călărit-o uneori, dar o cumpărasem pentru Liz.

Părăsiră ferma pe un drum pe care ea nu-l cunoștea. După ce au mers de-a lungul unor câmpii, Jake iuți pasul. Trecură apoi, unul după altul, în galop ușor. Kitty îl urma cu încredere, ca pe vremuri. Pe culmea unei coline, Jake acceleră brusc, lăsând-o în urmă pe Kitty, în ciuda eforturilor entuziaste ale lui Misty. Ajuns pe un platou, el se opri ca să le aștepte.

- O să plouă. Am face mai bine să ne întoarcem.

- Oh, nu! exclamă Kitty, dezolată.

Să galopeze în aer liber îi dădea o senzație extraordinară de libertate. Regăsea mirosuri uitate, zgomotul înăbușit al copitelor lovind greu pământul, sentimentul unei intense comuniuni cu animalul și natura.

- Să mergem până la Tor. Vom găsi un adăpost acolo.

El îi arătă stâncile enorme care dominau landa cu masa lor compactă.

- Ce face Tina? întrebă Kitty mergând alături de el.

- Are gripă. Ieri, temperatura i-a urcat până la patruzeci de grade, dar astăzi este mai bine.

- Rareori am văzut o copilă atât de timidă.

- Când Liz m-a părăsit, Tina nu avea decât doi ani. De atunci, este torturată de un sentiment de nesiguranță continuă.

- Liz te-a părăsit?

- Liz era copil unic la părinți, foarte răsfățată, și s-a săturat repede de viața la țară. Pe vremea aceea munceam opt-sprezece ore pe zi și mă întorceam acasă ca să suport crizele ei de isterie. Se plângea că o neglijam, fără să înțeleagă că eram copleșit de răspunderile profesionale și familiale. În loc să mă aline, mă sâcâia cu reproșuri. Am sfârșit prin a nu-i mai da atenție. A căutat compensații în altă parte, sperând că îi voi acorda mai mult timp. Fără nici un rezultat, bineînțeles. Cred că în momentul acela a înțeles că n-a făcut niciodată parte cu adevărat din viața mea. Tina a fost ultima noastră încercare de a salva o căsnicie de naufragiu, dar aceasta a eșuat. Mi-am dat seama puțin mai târziu că numai riscând viitorul unui copil își rezolvă adulții problemele lor.

Kitty păli ascultând această deloc vanitoasă confesiune. Jake vorbea cu inima deschisă, cu o încredere deplină. Nici Liz și nici el nu făcuseră eforturi reale pentru ca mariajul lor să fie fericit. Ce trebuia oare să deducă de aici? Kitty se sperie brusc de perspectivele pe care i le deschidea această mărturisire. Respinse cu toată puterea speranța care îi umplea inima, îndemnând-o la o vigilență cu atât mai severă cu cât în clipa asta simțea puterea atașamentului care o lega încă de el.

- Uneori o uram pentru că se arăta atât de indiferentă față de Tina, reluă Jake. După ce a plecat, n-a încercat o singură dată să-și vadă fiica. Tina era înnebunită. Am înaintat o procedură de divorț, atunci când Liz mi-a telefonat ca să mă anunțe că își părăsea amantul și se întorcea la noi. Se îndrepta spre Torbeck când mașina s-a strivit de un copac.

- V-ați stricat amândoi căsătoria, remarcă Kitty.

- Ca să reușească, trebuie să existe unitate.

Jake o privea lung, cu o licărire indescifrabilă în fundul ochilor. Kitty întoarse capul. Începură să cadă picături mari de ploaie.

- Să ne grăbim, altfel ne udă până la piele! strigă ea.

Ajunși la adăpost, Jake o ajută pe Kitty să coboare de pe cal.

- Ești udă toată!

La câțiva metri de acolo, ploaia cădea șiroaie, formând un paravan care îi izola de restul lumii, Kitty se înfioră sub pulovărul ei ud. Jake îi întinse haina lui impermeabilă.

- Scoate-ți pulovărul și pune-ți asta în loc.

- Nu, n-am nimic dedesubt.

Jake schiță un zâmbet încântat.

- Un motiv în plus! Doar nu vrei să mă lipsești de un spectacol fermecător. Haide, nu fi proastă, dezbracă puloverul acesta ud și îmbracă vesta asta. O să răcești.

- Nu, până la urmă se va usca.

- Încăpățânată ca o catârcă, murmură Jake înfășurând-o în haina lui.

- Va ploua toată după-amiaza. Ar fi mai bine să ne întoarcem, șopti ea abia auzit.

Încercarea ei de diversiune nu avu nici un succes. Fără s-o asculte, Jake îi atinse ușor buzele într-o mângâiere înnebunitoare.

- Nu vreau să mă atingi.

- Minți, ești o mincinoasă îngrozitoare.

Tânăra femeie se trezi strânsă în menghina brațelor lui, amețită de un sărut pasionat. Uită iarăși totul și răspunse buzelor lui cuceritoare lipindu-se de el cu o impetuozitate îndrăzneață.

Un nechezat al lui Misty o trezi la realitate. Când vru să se desprindă, Jake o reținu.

- Nu te împotrivi, Kitty.

- Nu mă atinge, nu mă atinge!

- Ai intenția să-ți asumi într-o zi responsabilitatea în ceea ce privește viața ta sexuală? Ții să fii eterna victimă a imprejurărilor pe care nu le stăpânești?

Kitty ocoli această întrebare stânjenitoare, neluând-o în seamă.

- Mă întorc acasă.

Profitând de o scădere în intensitate a ploii, urcă în șa și porni la trap. Ajunsă la Torbeck, se îndreptă spre mașina ei fără să-i adreseze un cuvânt lui Jake.

- Vrei să cinezi cu mine diseară?

- Nu.

- N-am să te întreb a doua oară, Kitty.

- Crezi că țin s-o faci?

Apăsând pedala de accelerație până la fund, Kitty demară în viteză. Ajunsă unde nu mai putea fi văzută, frână brusc la marginea drumului și dădu frâu liber furiei și decepției. Apoi, aflată în prada unor emoții contradictorii, porni din nou, cu o viteză mai rezonabilă.

A doua zi când Drew veni s-o ia ca să prânzească la restaurant, Kitty căzu ca din nori. Preocupată de ceea ce se petrecea

între Jake și ea, uitase cu totul de invitația lui Drew. Acesta nu bănui totuși nimic, deoarece ea se pregăti cât ai bate din palme.

Se așezară în fața marelui șemineu al restaurantului și comandară aperitivele. Barmanul le aduse atât de repede încât Drew începu să râdă.

- Datorăm cu siguranță această promptitudine ochilor dumitale frumoși.

Erau singuri la bar. Inexplicabil de relaxată, Kitty se instală într-un fotoliu mare de piele și ascultă flecărelile lui Drew despre personalitățile din Mirsby. Kitty descoperi în spatele bărbatului timid și puțin stângaci un observator foarte fin și plin de umor. Se aflau acolo de un sfert de oră când Drew salută niște nou veniți. Pierdută în fotoliul ei aflat cu spatele la ușă, Kitty nu văzu despre cine era vorba.

- Este neobișnuit să te văd aici, Drew.

Imposibil să nu recunoască această voce gravă, puțin voalată. Cum fotoliul ei o ascundea de priviri, Jake n-o descoperi decât după ce se apropie. Zâmbetul lui încremeni instantaneu.

- Pentru o însoțitoare atât de fermecătoare, trebuie o ambianță călduroasă, declară Drew fără să pară jignit de brusca răceală a lui Jake.

- Drew îmi povestește lucruri foarte nostime, zise Kitty , aruncându-i lui Jake o privire fără să-și dea seama provocatoare.

Jake o contemplă cu o privire care n-avea nevoie de comentarii. O văpaie arzătoare o străbătu din cap până-n picioare. Numai Jake avea această putere de a o emoționa până în adâncul ființei.

- Vă las să vă continuați conversația, zise el cu o voce tăioasă, răsucindu-se pe călcâie.

Traversând sala, se alătură celor doi bărbați în vârstă care îl așteptau așezați la o masă.

- Credeam că va veni și Paula, zise Drew.

- Pentru asta m-ai adus aici?

Expresia vinovată a lui Drew era o mărturisire.

- Vorbește-mi despre ea. Când a venit la Mirsby?

- Toamna trecută. Tocmai divorțase și s-a aruncat imediat de gâtul lui Jake. Cu tot farmecul ei, se pare totuși că nu-l interesează. Dacă vrea să se ferească de o decepție dureroasă, ar face mai bine să accepte situația. Jake nu are ochi decât pentru dumneata.

Chelnerul-șef veni să-i anunțe că masa lor era pregătită. În timpul mesei, Drew se feri să mai facă alte referiri la Paula.

- Te superi dacă fac un ocol pe la Grange House? o întrebă el la un moment dat. Trebuie să-l văd pe Bob Creighton.

- Bineînțeles că nu.

Puțin după aceea, părăsiră restaurantul. La mică distanță de casă, Kitty rescunoscu cei doi stâlpi cu cap de leu care indicau intrarea pe proprietate. Serviseră adesea drept loc de întâlnire... La această amintire, inima ei se strânse.

Partea cea mai veche a casei data din epoca gregoriană, dar în secolul următor fuseseră adăugate două turnulețe care se înălțau de fiecare latură a casei. Legate unul de altul de un pasaj acoperit, îmbrăcate cu iederă, dădeau clădirii o înfățișare romantică și misterioasă.

Pavilionul paznicilor servea acum drept birou. Drew opri în fața lui.

- Crezi că domnul Creighton ar avea ceva împotrivă să merg să vizitez casa? Mi-ar face plăcere s-o revăd.

- Nu cred. Te ajung imediat după ce termin cu Bob. Nu va dura mult.

Kitty s-ar fi lipsit bucuroasă de compania lui, dar nu lăsă să se observe nimic.

Bob Creighton, un bărbat simpatic de vreo patruzeci de ani, strânse cu căldură mâna lui Kitty.

- Lui Kitty i-ar face plăcere să revadă casa dacă este posibil, zise Drew.

- Să știți că nu este mare lucru de văzut, e goală. Dar vă dau cheile, dacă țineți...

Kitty se îndepărtă repede, jenată că Bob habar n-are că ea era faimosul proprietar invizibil.

Fațada era într-o stare deplorabilă. Interiorul nu-i făcu o impresie mai bună. Mari pete de umezeală acopereau tavanele sculptate, iar lambriurile roase de mucegai amenințau să se prăbușească transformate în pulbere. Umblând din încăpere în încăpere, Kitty recunoscu peste tot aceleași semne neliniștitoare ale deteriorării.

Ca să nu mai spună că această casă reprezenta odinioară pentru ea templul luxului și al frumuseții! Splendidele mobile vechi și gustul incontestabil al doamnei Tarrant pentru decorare făcuseră din ea un adevărat paradis. Se impunea o restaurare serioasă înainte de a fi prea târziu!

Kitty începu să imagineze mii de planuri de decorare, căutând culorile potrivite pentru fiecare cameră, amenajând spațiul după gustul ei, respectând în același timp spiritul locului. Măcar să se poată relua viața la Grange House!

Ecoul pașilor ei răsuna pe parchet și reverbera în casa goală. La etajul al doilea, pașii o conduseră într-o mică mansardă unde dormise odată...

Kitty se apropie de fereastră, pe care scrisese, într-o dimineață „Kitty îl iubește pe Jake", pe geamul ei aburit, după care șterse rușinată mărturisirea. Cu melancolie, trasă din nou aceleași litere, apoi se opri brusc. Ascunzându-și mâinile la spate ca pentru a implora cuvintele să dispară de la sine, Kitty se dădu înapoi străduindu-se să înăbușe teama imensă care urca în ea. Se putea oare ca încă să-l mai iubească? Gândurile ei o aduseră înapoi la o brățară de argint pe care nu se putuse niciodată hotărî s-o arunce. Ultimele valuri de iluzie se sfârșiră. Răspunsul la întrebările pe care și le punea de zile întregi i se înfățișă clar, dureros, înspăimântător.

Speriată, se repezi la ușă și fu cât pe ce să scoată un țipăt de groază când ieși din micuța cameră.

Sprijinit cu spatele de perete la jumătatea scărilor, o aștepta Jake, cu o licărire stranie de satisfacție în fundul ochilor.

Capitolul 6

- Știam că te vei înapoia la locul crimei.

Cu gâtul uscat, Kitty nu putea articula nici un cuvânt.

- Ei bine, nu mai ai replică? Fii atentă, astăzi nu simt nici o noblețe sufletească. Aș putea să profit de această situație.

Jake puse o mână pe balustradă ca să micșoreze distanța care-i despărțea.

- Nu te apropia! strigă Kitty. Controlează-te.

Ce voia oare? Înnebunită, încercă să creeze o diversiune.

- Drew se va neliniști, trebuie să-l regăsesc.

- A plecat. I-am spus că te voi conduce eu.

- Și te-a lăsat s-o faci?

- Mi-am dat puțină osteneală ca să-l conving, dar el știe să se arate înțelegător la nevoie.

Jake mai făcu un pas spre ea. Kitty făcu unul înapoi.

- De-a ce te joci?

- Eu nu mă joc, aceasta este toată diferența între tine și mine.

- Ce cauți aici?

- Te căutam, închipuie-ți. Cum nu erai la Lower Ridge, am venit aici. Eram pregătit să scormonesc tot satul ca să te găsesc. Este timpul să avem o mică discuție. Acum.

- Nici vorbă!

- Nu-ți dau posibilitatea să alegi, astfel că ai face mai bine să te resemnezi.

- Dacă îndrăznești să pui mâna pe mine...

- Dar, draga mea, am ferma intenție să pun mâinile pe tine de acum până la sfârșitul zilei. Cu cea mai mare blândețe, dacă asta te poate liniști.

- Nu mă amuzi deloc, Jake.

El făcu un pas spre ea. Slaba lumină a zilei care se apropia de sfârșit îi sublinia trăsăturile pronunțate. Speriată și totodată tulburată, Kitty se retrase din nou, neîndrăznind să se încreadă nici în vorbele nici în corpul lui.

- Nu glumesc, Kitty. Și nu te gândi să cauți un pretext ca să fugi. Cum ar fi acela de a-mi vorbi despre Drew, de exemplu.

Prizonieră a căldurii fermecătoare a privirii lui, Kitty știu că nu mai putea să scape.

- Dacă ții să te ascult, te rog să te abții să faci comentarii despre Drew.

- Drew nu te interesează.

Pe cuvântul meu, este gelos, își zise ea. În ce calitate?

- Nici tu nu mă interesezi, Jake.

Trădându-i emoția, vocea lui Kitty tremură. Jake îi mângâie obrazul.

- Frumoasa ta siguranță te-a părăsit oare?

Tânăra femeie își azvârli cu promptitudine capul spre spate. Corpul ei o trăda deja, supunându-se unei forțe

superioare voinței sale. Când mâna lui Jake alunecă pe umărul ei, ea avu imediat senzația că arde din cap până-n picioare. Conștient că începe să câștige teren, Jake îi ridică părul lung și îi mângâie ceafa. Kitty se topi sub presiunea degetelor ușoare care alergau pe pielea ei catifelată, stârnind în ea mii de fiori extrem de plăcuți.

- Iată-te prinsă în propriul tău joc.

- Ce joc?

- Deschide ochii, Kitty. O să facem dragoste pentru că o dorim din toate puterile noastre. Dar te previn, nu-mi plac legăturile clandestine.

Revoltată de aroganța lui, Kitty rezistă.

- Cine vorbește despre o legătură? Chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ, aș refuza să fac dragoste cu tine!

- Te înșeli, Kitty. Nu se poate face nimic împotriva inevitabilului.

- Ce te face să crezi că am să cedez? Puterea ta de convingere? Forța ta de seducție? Trufașa ta încredere în tine?

- Numai asta.

Printr-o mișcare rapidă, Jake o blocă lângă perete și puse stăpânire pe gura ei într-un sărut fierbinte, imperios, care o ameți de dorință pe tânăra femeie. Incapabilă să lupte împotriva moliciunii care îi cuprindea corpul, Kitty uită totul, copleșită de o vie tulburare.

- Dumnezeule, murmură el. Nu aici... Oriunde, dar nu aici.

Într-o tresărire de luciditate, Kitty îl respinse cu toată puterea și se năpusti pe scară, atât de repede încât rată o

treaptă și căzu sucindu-și glezna. Lacrimi de durere îi țâșniră din ochi. Jake o urmă înnebunit, coborând scara în mare viteză.

- Kitty!

Se apropie de ea cu respirația tăiată.

- Ești nebună! Puteai să-ți rupi gâtul.

Îngenunche ca să-i examineze glezna. Îi palpă cu nesfârșită blândețe zona dureroasă, apoi începu s-o maseze.

Impresionată de această delicatețe neașteptată, Kitty izbucni în plâns.

- Pleacă!

Nelându-i în seamă rugămintea, o luă în brațe, se așeză pe o treaptă și o strânse lângă el, ca pe un copil. Kitty îl lovi de mai multe ori cu pumnul strâns.

- Lasă-mă! Mă auzi? Dă-mi drumul!

Jake o strânse mai tare. Prea slabă, Kitty încetă să se mai lupte și se abandonă îmbrățișării lui. Durerea dădea deja înapoi. O cuprinse o toropeală plăcută, o senzație liniștitoare de siguranță. În mod straniu, tăcerea îi apropie mult mai bine decât cuvintele. Încetul cu încetul, Kitty reveni la respirația normală, bătăile inimii i se potoliră.

- Grange House îți lipsește, nu-i așa? întrebă ea.

- Nu aveam de ales când am vândut-o. Totuși, casa aceasta face parte din mine însumi.

Kitty se sili să părăsească cercul liniștitor al brațelor lui și se așeză pe o treaptă.

- Nu puteai într-adevăr s-o păstrezi?

- La vremea aceea, nu.

- Ce tristețe s-o vezi căzând în ruină!

- Câteodată, mă simt vinovat. Îmi spun că ar fi trebuit să mă zbat mai mult ca s-o păstrez, să încerc cel puțin.

Jake se ridică.

- Cum merge glezna ta? Poți să te ridici în picioare?

Kitty puse piciorul jos. O mai durea puțin, dar nu era nimic îngrozitor.

- Merge. Bob Creighton se întreabă probabil ce facem singuri aici la căderea nopții.

- Kitty, încerci încă să fugi. Nu înțelegi că nu mai putem da înapoi?

- Și Paula?

Kitty își regăsea toată agresivitatea.

- Paula ține la libertatea ei tot atât de mult ca mine. N-am fost niciodată amanți. Dacă ești în căutarea unei portițe de scăpare, găsește altceva.

Revelația aceasta declanșă în ea o sumedenie de emoții contradictorii. În capul ei se amestecau culpabilitate, panică, ușurare, fericire. Cu gândurile aiurea, coborî treptele cu pași lenți. Când ajunse jos, își dădu seama că nu mai avea poșeta.

- Poșeta mea! Trebuie s-o fi uitat sus.

- Urc s-o caut, se oferi el.

Kitty se rezemă cu spatele de perete, visătoare. Ce se întâmpla oare? Sentimentele pe care le înăbușea de opt ani de zile i se impuneau cu o evidență imperioasă, incontestabilă. O cuprinse o exaltare plină de bucurie.

Jake îi aparținea. Călăuzit de forța irezistibilă care îi împingea unul spre altul, nu mai domina nici el mai bine decât ea evenimentele.

Numai dacă... Și dacă imaginația ei se înflăcăra o dată mai mult? De ce să se încăpățâneze să vadă dragoste acolo unde nu exista decât dorință? Când o să înțeleagă oare? Când?

Trebuia să pună capăt acestei nebunii, nebuniei ei.

De ce Jake întârzia acolo, sus?

- Jake! îl strigă ea.

Răsunară pași pe scară.

- Iartă-mă, voiam să văd priveliștea pe fereastră.

Vocea aceasta răgușită... Era oare mai emotiv decât credea ea sau era vorba de o punere în scenă destinată s-o înșele? Cum putea să admire o priveliște de vreme ce se întunecase?

- Kitty, aș vrea să vorbim despre noaptea aceea.

- Nu mai este nimic de spus, am făcut amândoi o greșeală.

- Dinspre partea mea, n-a fost o greșeală, replică el, încordat.

- Devii mai sincer o dată cu vârsta?

- Pentru Dumnezeu, Kitty, denaturezi toate vorbele mele.

- Cu siguranță pentru că subiectul nu mă interesează.

Kitty se săturase până peste cap de aceste eterne discuții care nu duceau la nimic.

- S-a făcut aproape noapte și sunt obosită, Jake. Aș vrea să mă întorc acasă.

- Atâta timp cât nu vei ști de ce m-am căsătorit cu Liz, noaptea aceea ne va despărți.

Kitty se întoarse spre el. O durere de cap pe cât de bruscă tot pe atât de neîndurătoare îi chinuia tâmplele.

- O iubeai pe Liz?

- Nu.

Privirea lui Jake se fixă asupra ei, atât de intensă încât ea îl crezu fără nici o ezitare.

- În cazul acesta, ai avut ce meritai.

- Liz era de compătimit. N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu ea.

- Hotărârea ta părea totuși foarte înțeleaptă. Ai prins ocazia favorabilă la momentul potrivit.

- Unde vrei să ajungi?

- Dacă nu te-ai căsătorit cu Liz din dragoste, ai făcut-o pentru banii ei. Prin urmare n-a fost deloc uimitor că mariajul vostru a eșuat.

- Asta este realmente ceea ce crezi?

În vocea lui Jake se simțea o furie rece.

- Este fără îndoială mai bine să te vinzi la nouăsprezece ani unui bărbat care are mai mult decât dublul vârstei tale, reluă el cu o voce plină de dispreț. Oferi un frumos exemplu de imoralitate, Kitty. În locul tău, n-aș îndrăzni să dau lecții altora.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta?

Afară se auzi un zgomot de motor și ei încremeniră, cu urechea la pândă.

- Ar fi mai bine să ieșim, zise Jake.

Cu un aer foarte demn, Kitty trecu prin fața lui și se trezi nas în nas cu Bob Creighton.

- Eram pe punctul să plec când mi-am amintit că erați aici.

Aerul lui complice o făcu pe Kitty să roșească.

- Vă mulțumesc că mi-ați permis să vizitez casa, domnule Creighton, murmură ea cu răceală.

- Vă rog.

Fără să-l aștepte pe Jake care schimba câteva cuvinte cu Bob, Kitty se urcă în mașină. Când apăru și el, nu se putu împiedica să nu-l întrebe:

- De ce zâmbea Bob așa?

- Ieșirea ta de regină ofensată era amuzantă. Numai dacă n-a tras anumite concluzii privind prezența noastră în casă, nu știu.

- Nu vreau să se bârfească pe seama noastră.

- Ca să se bârfească, ar fi trebuit să se petreacă ceva între noi. Fără îndoială, nu este cazul.

Nu exista nici un echivoc în aceste cuvinte: Jake o respingea definitiv. Scurtul lor schimb de cuvinte referitor la Liz îl descuraja să continue încercarea lui de seducție. Și doar cu puțin timp înainte Kitty crezuse că și el o iubea! Din fericire, nu se amăgise singură prea mult timp.

Restul drumului se desfășură într-o tăcere apăsătoare și Kitty oftă ușurată când Jake ajunse la Lower Ridge.

- În noaptea asta va ninge. S-ar putea ca mâine să te trezești blocată aici. Sper că ești bine aprovizionată cu combustibil și hrană.

- Sunt destul de mare ca să am singură grijă de mine, mulțumesc.

- Aș vrea să te cred, dar având în vedere felul cum ți-ai dus viața până acum, mă îndoiesc.

Kitty trânti portiera și intră în casă fără o privire în urmă, hotărâtă să-l elimine pe bărbatul acesta o dată pentru totdeauna din viața ei.

Luă două aspirine ca să-și potolească durerea de cap, își pregăti un sandviș pe care nu avu curajul să-l termine. Se așeză după aceea în fața mașinii de scris. Ce scrisese în două săptămâni? Un capitol vrednic de milă. Era timpul să-și vadă de treabă. Mai mult încă, serios.

Câteva ore mai târziu, Kitty contemplă satisfăcută teancul de file dactilografiate de pe biroul ei. Seara se dovedea rodnică.

Făcea o baie când sună telefonul. Udă, Kitty ieși alergând din baie ca să ridice receptorul. Prea târziu! Cine sunase tocmai închisese.

Se întoarse furioasă la baie ca să se șteargă. Ce proastă! Convinsă că era vorba de Jake, fugise la telefon, uitând frumoasele ei hotărâri. Hotărât lucru, își începea foarte prost noua ei viață!

Luând radioul cu ea, tânăra femeie se urcă în pat. Reflectă mult timp și în cele din urmă luă singura hotărâre care se impunea. Va pleca a doua zi, va vinde Lower Ridge, Grange House, și va rupe definitiv cu trecutul ei.

În ciuda faptului că Jake o părăsise, îl iubea la fel de mult. Împotriva ei însăși trebuia să lupte de acum înainte.

Pleoapele lui Kitty se închideau când un zgomot neobișnuit o scoase din somnolența ei. Neliniștită, închise radioul și se pregăti să se ridice, când ușa se deschise cu putere. Kitty tresări, îngrozită. O cuprinse o panică irațională până când îl recunoscu pe Jake în cadrul ușii.

- Am bătut, dar radioul cânta prea tare. Nu-ți iei unele precauții pentru siguranța ta. Ușa de la intrare nu era încuiată.

- Am uitat, replică ea pe un ton recalcitrant.

Era trecut de miezul nopții. Ce voia oare, pentru numele lui Dumnezeu?

Cu gulerul hainei de vânătoare ridicat, era mai seducător ca niciodată. Privirea lui se opri asupra mormanului impresionant de pături de lângă ea.

- S-ar spune că doamna este friguroasă?

Cât va dura oare farsa asta? Apărea în casa ei la o oră înaintată din noapte și se comporta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De cine credea că își bate joc?

- Aș putea să știu ce cauți aici?

Kitty se voia disprețuitoare. Nu reuși decât să pară afectată.

Fără să răspundă, Jake scoase o sticlă de șampanie pe care o ținuse ascunsă sub haină și o puse pe noptieră. Dintr-un buzunar, scoase două pahare lungi de cristal pe care i le dădu lui Kitty.

- Ce vrei să fac cu astea?! exclamă ea, uluită.

- Există evenimente care se sărbătoresc, nu?

- Evenimente?

- Vreau să fac dragoste cu tine, Kitty.

Înspăimântată, tânăra femeie își trase pătura până sub bărbie, cu o expresie îngrozită.

- Nu-i nevoie să faci pe tânăra speriată, Kitty. Nu îți va folosi la nimic, oricum.

Capitolul 7

- Jake! Dacă este o glumă, este de prost gust!

Jake n-o ascultă, prea ocupat să lupte cu dopul sticlei de șampanie. Kitty îi urmări degetele lungi și fine strânse în jurul sticlei și simți un val de tandrețe pentru el. Nu putea să rămână, era imposibil! Ce spera oare? Că era suficient să vină cu o sticlă de șampanie ca să-i cadă în brațe?

- De ce ai venit, Jake? Cred că...

- În cazul nostru, să gândești este periculos, să știi. Vrei motive, Kitty? Aș putea să-ți dau vreo zece, dar există unul singur care contează: trebuie să fiu aproape de tine, deoarece am nevoie de tine. Și apoi, n-am încredere în ceea ce poate să-ți treacă prin cap. Am avut impresia că ai putea fugi din nou, ca acum opt ani...

Kitty păstră o tăcere prudentă. El nu se înșela, întrucât doar de câteva ore se hotărâse într-adevăr să plece, serios de data asta.

Jake îi întinse un pahar și ea îl luă fără să se gândească, prea tulburată ca să refuze. Privirea cu care o fixa îi lua toată energia, o paraliza.

- De data asta n-am să te las s-o ștergi pe furiș, Kitty.

Cuvintele lui conțineau o amenințare care o făcu să tremure. Simți dintr-o dată teamă în fața privirii lui Jake, în fața acestor ochi atât de pătrunzători care păreau să citească până în adâncul sufletului ei. Era dezarmată în fața lui. Dacă măcar n-ar fi fost în pat, supravegheată la cea mai mică mișcare.

- Poate am putea să coborâm? sugeră ea. S-a făcut frig aici, ne-am simți mai bine în salon ca să vorbim.

- Să vorbim? Am înțeles la Grange House că asta nu servește la nimic. De ce să evocăm opt ani pe care și unul și celălalt preferăm să-i uităm?

Jake își scoase haina și apoi își ridică paharul într-un omagiu tăcut, înainte de a-l duce la buze. În prada unei totale nehotărâri, Kitty rămânea nemișcată. Nu reușea nici măcar să-i trezească mânia; voia imposibilul, dorea să-l alunge și în același timp să-l păstreze.

Când își udă buzele în pahar, bulele o înțepară. Cu o siguranță calmă, Jake deplasă mormanul de pături apoi o cercetă pe Kitty, care nu se mișcase din patul ei.

- Acum că sunt aici, s-ar spune că nu știi bine ce să faci, Kitty. Mă înșel?

Kitty încercă să râdă, dar râsul i se opri în gât. Se simțea slabă și chinuită. Cu toate acestea, o senzație plăcută punea stăpânire pe ea, o senzație familiară care o îngrozi.

- Ai încercat să telefonezi mai devreme?

- Nu. Eram prea ocupat să străbat în lung și-n lat regiunea în căutarea unei sticle de șampanie acceptabile. De altfel, nu știu de ce mi-am dat toată osteneala asta. Nu mai am chef să beau. Nu mai vreau să mă gândesc la ziua de mâine, nici la viitor, contează numai clipa prezentă.

O contemplă cu o privire arzând de dorință, atât de senzuală încât inima lui Kitty începu să bată nebunește. Într-o tresărire de voință, făcu o ultimă încercare să redevină stăpână pe ea.

- Ascultă, Jake. Poate că atitudinea mea era inconștient provocatoare, dar nu obișnuiesc să fac dragoste cu oricare bărbat numai pentru că nu-mi displace și...

- Sper să fie așa! O mică precizare totuși: eu nu sunt oricare bărbat. Vreau să cred, cel puțin!

Jake se așeză pe marginea patului. Îi atinse cu blândețe buzele, dându-i ceea ce privirea lui arzătoare îi promitea. Mângâierea aceasta o cufundă într-un univers de foc și de scântei, un univers amețitor.

- Jake!

Era oare o rugăminte, o chemare, un refuz? Cum să știe?

Cu o surprinzătoare delicatețe, el îi încercui ceafa. De data aceasta, sărutul deveni stăruitor. O fericire extraordinară, o bucurie încântătoare puse stăpânire pe Kitty. Îl chemă din tot sufletul, cu toată ființa ei. Vibrau amândoi de o emoție intensă, îi mistuia o surescitare atât de puternică încât tremurau.

Mișcările lor se domoliră când se întinseră unul lângă altul. Așteptau această clipă de prea mult timp ca s-o strice prin prea

multă grabă. Se mângâiară încet, porniră la descoperirea corpurilor lor goale înainte de a se prăbuși într-o lume a voluptății unde nu mai exista nimic altceva decât respirațiile lor amestecate, puterea dorinței lor. Pătimașă, Kitty săvârșea gesturile dragostei. Îndrumați numai de forța sentimentelor lor, amețiți, se abandonară beției simțurilor până la extazul final.

În camera mică reveni liniștea... Cuibăriți unul lângă altul, Kitty și Jake reluau încet contactul cu realitatea. Jake se odihnea în brațele tinerei femei, cu fața îngropată în părul ei. O dorință irezistibilă de a-l săruta de a-i mărturisi dragostea ei puse stăpânire pe Kitty. O reținu, totuși, o teamă inexplicabilă. Era încă prea devreme, iar ea era prea emoționată. De aceea, va aștepta.

Jake se ridică într-un cot și îi zâmbi cu tandrețe.

- Și dacă am vorbi, Kitty?

Kitty întoarse capul, dar Jake nu-i dădu atenție.

- Îmi amintesc noaptea aceea faimoasă de acum opt ani. Dorința m-a făcut să-mi pierd capul.

- Trebuie neapărat să evoci momentele acelea, Jake?

El îndepărtă câteva șuvițe de păr care ascundeau fața lui Kitty. Dar în ochii ei strălucea o hotărâre fermă.

- N-ai decât să asculți, este tot ce îți cer.

- Nu vreau să te ascult!

- Trebuie, scumpa mea. Am trăit prea mult timp cu acea noapte pe conștiință. Dacă ai ști cât m-am detestat după aceea! Mă rodea neliniștea, mă blestemam. Noaptea, în timpul orelor lungi în care nu dormeam, mă copleșeam cu reproșuri. N-am

încetat niciodată s-o fac, de altfel. Erai atât de tânără, atât de inocentă... Totuși, spre ușurarea mea, cred că nici un bărbat n-ar fi putut rezista încurajărilor tale.

Kitty se refugie în tăcere, răvășită de mărturisirea lui Jake. Își reproșa atât de mult comportarea încât se căsătorise cu Liz câteva zile mai târziu! Atunci de ce vorbea de remușcări? De ce mințea?

- Kitty, te rog, vorbește-mi! Simt că te îndepărtezi de mine, nu-mi place tăcerea ta, care mă condamnă. Reacționează, pentru Dumnezeu! Pune-mi întrebări, acuză-mă!

Când se hotărî să răspundă, în vocea ei se amestecau disprețul și durerea.

- Faptul că tocmai am făcut dragoste nu îți dă dreptul să...

- Să-ți vorbesc astfel? Sau să mă simt oarecum legat de tine? De asta te temi, nu-i așa?

O cuprindea din nou cercul infernal al îndoielii și al suspiciunii; se înfruntau ca doi inamici, gata să se lupte. Cu diferența că, de data aceasta, Kitty era sigură că pierde. Pentru că îl iubea. Acolo unde el nu vedea decât o dorință de cucerire, ea își punea tot sufletul.

- Nu vreau să evoc trecutul. De câte ori trebuie să ți-o repet, Jake?

- Maxwell aparține oare trecutului, sau speri să reiei într-o zi legătura voastră?

Kitty sări din pat.

- Nu sunt proprietatea ta, Jake. Nu ai nici un drept asupra mea, iar viața mea cu Grant nu te privește!

Luându-și cămașa din zbor, ea coborî scara, în prada unei furii cumplite. Tremurând de frig, își strânse poalele cămășii.

Se chirci în fața focului în care jarul mai pâlpâia încă. Da, spera ca el să plece. De ce o sâcâia în legătură cu Grant? I se dăruise din plin, în întregime. Această dăruire de sine nu spunea destul? Era oare gelos? Frumoasă treabă, n-avea ce spune! Nu putea să aibă încredere în ea? Trebuia să-i mărturisească neapărat că Grant era tatăl ei? Nu, de o mie de ori nu! Dacă trebuia s-o iubească, s-o facă fără condiții, fără să fie nevoită să se explice sau să se justifice. Kitty îi aparținea trup și suflet de ani de zile, iar ea ce cerea în schimb? Puțină încredere, nimic mai mult.

- Momentele acestea pe care tocmai le-am trăit, schimbă totul pentru mine, Kitty. Consider că am dreptul să arunc o privire asupra relațiilor tale cu Grant.

Surprinsă de această voce atât de apropiată de ea, Kitty tresări și se ridică în picioare. Nu-l auzise coborând. Îmbrăcat doar în blugi, cu picioarele goale, semăna cu un demon seducător în lumina slabă a lunii.

Kitty făcu un pas înapoi, dar Jack o prinse de mijloc, o ridică și o așeză pe masă. Mâinile lui tremurânde dovedeau o mânie înăbușită.

- Sunt cu siguranță demodat, dar am nevoie să știu. Ai rupt-o într-adevăr cu Maxwell sau despărțirea voastră nu este decât temporară?

- Lasă-mă să cobor!

- Răspunsul tău mai întâi!

- Nu.

- Nu? Fii mai clară, pentru Dumnezeu! Ce înseamnă acest nu? Refuzi să-mi răspunzi sau vrei să-mi spui că ai rupt-o cu Maxwell?

- Nu am nici o veste de la el.

Se preda în fața lui, incapabilă să-i înfrunte furia.

- Asta-i tot ce voiam să știu. De ce să te enervezi așa pentru o simplă întrebare?

Jake îi acoperea ceafa, gâtul, fața cu o mulțime de sărutări de o nesfârșită dulceață. Descumpănită de această trecere bruscă de la mânie la pasiune, Kitty își răsturnă capul pe spate, gata să capituleze. Jake puse stăpânise pe gura ei într-un sărut care nu lăsa nici o îndoială privind dorința ce-l exalta din nou. Cum să nu se topească, cum să nu cedeze acestui nou delir al simțurilor?

Jake o duse pe sus până în dormitor, murmurându-i la ureche cuvinte nebune, cuvinte care le ațâțau dorința. Rătăcită, Kitty se strânse în el, oferindu-i-se cu ardoarea unei femei îndrăgostite, conștientă de puterea ei de seducție. Din mângâiere în mângâiere, se descoperiră din nou cu o uimire reînnoită. Uniți într-un ritm magic, atinseră împreună culmea plăcerii.

La apariția zorilor, Jake dormea adânc, ghemuit lângă Kitty care îl privea cu emoție. Nu voia să piardă nici un minut din această noapte, dorea să-l păstreze întipărit pentru totdeauna în memoria ei. Se iubiseră cu un fel de frenezie, încă și încă, duși de fiecare dată mereu mai sus, mereu mai departe pe culmile dorinței.

Câte femei cunoscuseră oare aceeași fericire în brațele lui Jake? Tânăra femeie se sili să alunge neliniștea pe care i-o provoca această idee, dar gânduri sâcâitoare se strecurau insidios în mintea ei.

Nu spusese că ținea la libertatea lui, că nu-i păsa de viitor, ci numai clipa prezentă conta? Ce însemnătate să atribuie acestor cuvinte? Să-și creeze obligații nu făcea parte din planurile lui Jake. Făcând dragoste cu ea, vrusese să-și satisfacă plăcerea fără să se gândească la viitor. Cât timp va dura oare legătura lor? O noapte? Două?

Kitty coborî din pat cu nesfârșite precauții și ieși din cameră în vârful picioarelor. Euforia ei fusese de scurtă durată, realitatea reintra în drepturile ei. Iubea fără speranță un bărbat care nu dorea s-o primească în viața lui.

Îi reveni în memorie hotărârea pe care o luase în ajun. Noaptea aceasta nu schimba nimic, va pleca. Jake avea asupra ei o influență căreia îi ceda fără să se lupte. Era preferabil s-o rupă cu el înainte de a suferi prea mult.

Kitty făcu o baie lungă și se destinse puțin. Ieșind din baie, i se păru că aude telefonul sunând și plecă urechea. Nimic. Imaginația îi jucase fără îndoială o festă. O dată îmbrăcată, ieși pe palier și se apropie pe nesimțite de dormitor ca să nu-l trezească pe Jake. Atâta timp cât dormea, nu trebuia să-l înfrunte.

Aruncând o privire prin ușa întredeschisă, Kitty îl văzu pe Jake din spate. Își încheia cureaua pantalonilor. Mușchii fini îi jucau pe spate. Când se întoarse să-și ia cămașa, o zări în pragul ușii.

- Pleci deja? întrebă ea. Nu vrei să-ți iei micul dejun?

Îi răspunse tăcerea, o tăcere teribilă. O atmosferă furtunoasă invada încăperea.

- M-ai mințit! îi aruncă el cu o voce clocotind de mânie.

- Poftim?

- Când i-ai telefonat lui Maxwell că ești aici?

Kitty făcu eforturi ca să înțeleagă.

- Ma-xwell? Dar eu n-am... Dumnezeule! Telefonul! A sunat Grant și tu ai răspuns, nu-i așa?

- N-ai rupt-o cu el, încerci să reiei legătura cu el, de ce aceste minciuni?

- Ce ți-a spus?

- Mă întreb cum pot ziarele să-l descrie drept un seducător amabil. A fost detestabil. Cu ce drept își atribuie drepturi asupra ta, de vreme ce nu i se mai pot număra amantele?

- Da, în fine, tu ce i-ai spus?

- Voia să știe ce căutam aici la această oră matinală și eu nu i-am ascuns nimic. Asta nu i-a făcut plăcere. Când am închis telefonul, tuna și fulgera. Mă îndoiesc că îți va ierta vreodată această trădare. Se simte umilit.

- Trebuie să fi ghicit că am rămas aici, dar eu n-am telefonat niciodată să-l caut. Fără îndoială, el a fost acela care a telefonat aseară.

- Biată Kitty!

- Destul cu sarcasmele! Ți-am spus adevărul.

- Dacă descopăr vreodată că m-ai mințit...

Se opri în mijlocul frazei, o privi, apoi continuă făcând vizibil un mare efort.

- Iartă-mă... Poate că mă înșel.

Kitty păstră o tăcere glacială.

- În sfârșit, Kitty! Închipuie-ți ce am simțit ridicând telefonul!

Fără să răspundă, Kitty coborî la bucătărie ca să pregătească micul dejun. Și tatăl ei? Oare cum va reacționa? Cei doi bărbați se detestau fără să se cunoască măcar. Tânăra femeie oftă adânc. Ar fi trebuit să-i telefoneze de mult lui Grant, dar el o rănise și Kitty ieșea greu din cochilia ei când cineva o făcea să sufere.

Când Jake i se alătură, ea punea lemne pe foc. În pofida expresiei lor îmblânzite, trăsăturile ei păstrau încă semne de mânie.

- Iartă-mă că m-am înfuriat, dar Maxwell era ultima persoană pe care doream s-o aud în dimineața asta.

- Vrei cafea? întrebă Kitty.

- Cafea? Dacă ai ști cât îmi pasă mie de cafeaua ta, în clipa asta! De fiecare dată când încerc să mă lămuresc, tu schimbi vorba sau refuzi să mă asculți! Mă crezi sau nu, aseară n-am venit doar ca să petrec o noapte cu tine.

Se descurca o dată mai mult ca s-o pună într-o situație proastă și să întoarcă situația în avantajul lui.

- Ah?

- Nu. Nu vreau o legătură, ți-am mai spus-o.

Unde voia să ajungă? Kitty îi aruncă o privire întrebătoare.

- Vreau să mă căsătoresc cu tine, Kitty.

Timp de o secundă, crezu că-i făcea o farsă, o farsă îngrozitoare.

- Vorbesc serios. Nu râde de mine, Kitty. N-aș putea suporta.

Într-adevăr. Jake nu părea în largul lui. Descumpănită, Kitty se străduia să-i descifreze privirea. Părea vulnerabil, neliniștit chiar, gata să se lupte în caz de refuz, hotărât să obțină câștig de cauză. Era nevoie de mult efort ca să învingi un Tarrant. Jake semăna cu o stâncă; orgoliul și îndărătnicia care-l însuflețeau îl făceau de neclintit. Cu o voce care tremura, Kitty murmură:

- Vrei să te căsătorești cu mine... pentru că mă iubești?

Jake nu răspunse direct la întrebarea ei.

- Vreau să ne căsătorim pentru că refuz legăturile care nu duc nicăieri. Să te legi prin căsătorie schimbă perspectivele. Vreau să fii lângă mine când mă trezesc dimineața din somn, am nevoie să trăiesc cu tine, pur și simplu. Nu mă interesează legătura ta cu Maxwell; pentru mine, ea aparține trecutului. Putem fi fericiți împreună, Kitty, sunt sigur.

- După o singură noapte?

- Te-am dorit întotdeauna, Kitty. Nici o femeie nu m-a tulburat cum o faci tu. Timp de opt ani, amintirea ta m-a obsedat și, după noaptea pe care tocmai am petrecut-o împreună, cred că te voi visa până la sfârșitul zilelor mele, dar într-o căsnicie nu numai legătura fizică este importantă.

Se întrerupse ca s-o cerceteze insistent. Ochii lui străluceau de un foc sumbru.

- Țin să te previn că vreau în continuare să cumpăr Lower Ridge. Și îți voi plăti prețul pe care-l vei dori, chiar dacă suntem căsătoriți.

- Jake, asta nu...

- Kitty, aș vrea de asemenea să știi că moștenirea lui Liz este la bancă. Tina va intra în posesia ei când va ajunge la majorat. Cât a trăit Liz, nu m-am atins niciodată de un bănuț din averea ei.

Jake nu cunoștea situația ei financiară reală. Ce va spune oare dacă va afla că și ea era bogată? Cererea lui în căsătorie ar mai rămâne valabilă? După experiența lui dezastruoasă cu Liz, toate temerile erau posibile...

- De ce ții la această căsătorie, Jake? Tu nu mă iubești.

- Ai fi spus da dacă ți-aș fi făcut o declarație înflăcărată?

- Nu.

- De ce?

- M-aș fi îndoit de sinceritatea ta. Ieșeai cu Paula doar cu câteva zile în urmă. Numai dacă n-ai uitat de ea...

- Paula? N-a fost niciodată decât o prietenă. Sper că n-ai să-mi reproșezi ce s-a întâmplat în noaptea asta. Erai dornică, foarte dornică chiar.

Kitty se duse la fereastră, de teamă ca el să nu-i vadă roșeața care-i colora obrajii.

- Asta nu înseamnă că accept să mă căsătoresc cu tine.

- Asta înseamnă mult mai mult decât vrei să recunoști. De ce ai cedat dorinței tale, Kitty? Și de ce roșești? Nenumărații tăi amanți nu sunt oare decât o legendă? În fine, cu excepția lui Maxwell, bineînțeles. Acesta este real!

- Lasă-mă în pace cu întrebările tale!

Tânăra femeie se temea ca, vrând s-o hărțuiască, să nu sesizeze adevărul. Jake o prinse de umeri și o obligă să se

întoarcă. Simpla apăsare a acestor degete, apropierea lui, ochii lui negri fixați asupra ei au fost de-ajuns ca s-o facă să-și piardă cumpătul. Ce putere avea oare bărbatul acesta ca s-o facă să se topească îndată ce o atingea?

- Nu vreau să te grăbesc, Kitty, dar prefer să punem lucrurile la punct chiar de la început. Trebuie analizată atent problema carierei tale. M-ar mira să găsești de lucru în Anglia.

Kitty își stăpâni un zâmbet. Era limpede că Jake nu știa că studiourile de televiziune și de cinema îi trimiteau o avalanșă de propuneri.

- Nu doresc o căsătorie în care să ne întâlnim între două plecări sau între două avioane. N-am avea nici o șansă.

Vorbea ca și cum ea accepta... De ce oare căsătoria aceasta era atât de importantă pentru el?

Copleșită de emoție, Kitty își plecă fruntea. Dacă o iubea fără să vrea s-o mărturisească? Era tentată să spună da. Oare nu asta dorea cu toată ființa ei?

Kitty șovăia, hărțuită între inima și rațiunea ei. Câștig de cauză avu rațiunea. Trecutul, acest trecut care o obseda, atârna prea greu în balanță. Nu se punea problema să cadă în cursă a doua oară.

- Îmi place meseria mea, Jake, și nu vreau să renunț la ea.

- Putem găsi un compromis. Există cu siguranță angajamente pe timp redus.

- Meseria de actor te obligă să i te dedici sută la sută.

- Și planurile tale de a scrie?

- Pot da greș. Am nevoie să practic o meserie... Oh, la ce bun discuția asta, Jake? Ne pierdem timpul. Nu suntem de acord în nici o privință.

Chinuită de ideea de a renunța la ceea ce visa, Kitty nu putea sta locului și începu să măsoare camera în lung și-n lat. Jake o prinse pe neașteptate în brațe și puse stăpânire pe buzele ei cu un fel de frenezie. Timpul rezistenței trecuse. Cu o mână nerăbdătoare, căută contactul cu pielea lui netedă și caldă, fremătând de plăcere cu anticipație. Nu mai exista decât plăcuta robustețe a corpului lui lipit de al ei, certitudinea absolută că unviversul ei se reducea la această îmbrățișare efemeră, dar foarte intensă. Locul, timpul, motivele pentru care încerca să-l refuze dispărură într-o ceață de voluptate.

* * *

Mult timp după aceea, Kitty se trezi dintr-un somn fără vise. Se ridică în șezut, cu capul greu, străbătut de zvâcnete dureroase. Simți o amețeală. Clănțănind din dinți, se ridică din pat ca să pună radiatorul în priză. O ceașcă de ceai i-ar face foarte bine.

Cât era oare ceasul? Cinci! După-amiaza era pe sfârșite. Își amintea vag plecarea lui Jake. El o culcase la loc.

Simți pe frunte picături de transpirație și își dădu seama că făcuse gripă. Nimic uimitor, toată lumea din jurul ei cădea victimă epidemiei. Coborî scara clătinându-se.

Îi atrase atenția un zgomot ușor, dar regulat. Telefonul era deschis. Jake, fără îndoială, ca s-o lase să doarmă... În douăzeci și patru de ore, îi tulbura din nou viața. Doamne, cât îl iubea! Felul în care i se dăruise trebuie să-l fi convins. Jake era de acum înainte sigur că se va căsători cu el. Se întrebă din nou

ce motive îl determinau să-i propună căsătoria. Era oare posibil ca telefonul lui Grant să-l fi îndemnat s-o facă? Și apoi, o dată căsătoriți, Kitty îi va aparține...

Kitty tresări auzind soneria telefonului. Ridică receptorul oftând.

- Domnișoara Colgan? Un apel de la domnul Maxwell.

Kitty recunoscu vocea lui Becky, secretara atât de stilată a lui Grant.

- Kitty? Aștept o explicație! tună o voce furioasă la celălalt capăt al firului. Blestematul acela de Tarrant continuă să facă prostii.

Își duse mâna la fruntea fierbinte. Febra creștea. Să-l înfrunte pe Grant în starea asta i se păru peste puterile ei.

- Jake este văduv, Grant.

- Și ce-i cu asta? Crezi că asta mă liniștește? Știam bine că te vei întoarce în satul acela nenorocit! N-a fost totuși o greșeală că am încercat să te rețin. Ce te-a apucat? De ce faci întotdeauna numai după capul tău?

Mai bine să-i spună adevărul pe loc.

- Îl iubesc. Iată de ce m-am întors în satul acesta nenorocit, cum spui tu.

- Îl iubești!

Kitty își imagină fără greutate expresia dezolată a tatălui ei.

- Da, îl iubesc. Din tot sufletul. Prin urmare, scutește-mă de discursurile tale, te rog. Nu vei reuși să mă faci să-mi schimb părerea.

- Am fost totdeauna deschis cu tine, micuța mea, n-o să mă schimb tocmai azi! Te porți ca ultima dintre toante. Cum

poate cineva să aibă memoria atât de scurtă? Bărbatul acesta nu are nici un scrupul, aleargă după milioanele tale. Cum poți să te lași înșelată? Sincer, asta mă depășește!

- Taci, te rog!

- Îmi pare rău că spusele mele te deranjează, dar datoria mea este să te previn. Ce are oare atât de deosebit, pentru Dumnezeu? Toți bărbații sunt la picioarele tale și tu îl alegi pe acesta! Nu te înțeleg!

- Nu m-ai înțeles niciodată.

- Poate, dar acum îți pierzi capul. Revino-ți în fire, Kitty, fugi cât mai este încă timp, sari în primul avion. Te aștept când vrei tu pe Coasta de Azur. Tocmai m-a sunat impresarul tău, are o propunere pentru...

- Nu pot să plec.

- Cum asta, nu poți? Sunt sigur că poți, dacă vrei. Aici, vei fi în paradis ca să scrii. De fapt, unde ai ajuns cu capodopera ta?

Kitty îi explică liniile mari ale romanului ei; Grant abia o lăsă să înceapă și o întrerupse ca să-i vorbească despre rolul lui într-un nou film.

Zece minute mai târziu, se prăbușea pe canapea, epuizată. Niciodată nu se simțise mai singură, mai vrednică de milă. „Blestemată slăbiciune!“ se gândi ea.

Exista oare vreo șansă, una singură, pentru ca o căsătorie cu Jake să reușească?

El n-o iubea. O căsătorie fără dragoste, ar ucide-o încetul cu încetul. Era preferabil s-o rupă acum cu el.

Jake trebuia să se ducă în York să-și vadă mama și să lucreze după aceea la birou. Nu va veni cu siguranță la Lower Ridge. Putea prin urmare să aștepte până a doua zi ca să plece. În seara asta, între durerea de cap și febra ei, nu se simțea în stare să pornească la drum. Numai dacă va reuși să-și facă bagajele și să le ducă la mașină.

Învingându-și slăbiciunea, tânăra femeie reuși să se ridice de pe canapea. Își aranjă manuscrisul într-un dosar și-l duse la mașină împreună cu mașina de scris.

Epuizată de acest drum dus-întors, își acordă un minut pe canapea ca să respire. În curând, va avea destulă putere ca să-și facă valizele. Mâine, după o noapte de somn bun, se va simți mai bine. Minutul de odihnă trecu, se prelungi, pleoapele i se închiseră...

Kitty se trezi în întuneric. Respira cu greutate. O durea gâtul, ca și cum o tăiau mii de cuțite. Agățându-se de rezemătoarea pentru coate a canapelei, încercă să se ridice. În zadar. O forță implacabilă o ținea culcată. Mișcările ei dezordonate o făcură să se rostogolească la podea. O cuprinse o senzație îngrozitoare, care îi apăsa pieptul. Se sufoca, se sufoca...

Un zgomot de sticlă spartă, mâini puternice care o ridicau, capul care îi cădea pe spate... a fost tot ce înregistră înainte de a-și pierde cunoștința.

Capitolul 8

Cineva urla în urechile lui Kitty, o scutura fără menajamente. O gâtuia o tuse spasmodică. Plămânii o ardeau și respira cu greutate. Niște brațe o încercuiră, brațe puternice, musculoase, care-i dădeau siguranță. Tânăra femeie îl recunoscu pe Jake din instinct și se strânse lângă el. Întredeschise pleoapele pentru o secundă asupra unei viziuni de infern. În jurul ei nu erau decât flăcări și sclipiri roșiatice. Zgomote asurzitoare umpleau aerul cu un vacarm infernal. Nenumărate scântei zburau pe cerul ca cerneala. În locul casei se înălța un rug înspăimântător.

Agățată de Jake ca de un colac de salvare, Kitty inspiră adânc aerul rece, în ciuda gâtului ei dureros. Jake tremura. De furie? De bucurie? Continua să strige când cineva o înfășură într-o pătură.

Stând bine la cald într-un culcuș moale, plutea în mijlocul unui câmp de maci și de albăstrele. Un soare fierbinte îi

încălzea membrele amorțite. Ghicea prezența lui Jake, foarte aproape, fără să-l vadă. Un ecou de voci îndepărtate ajungea până la ea, fără s-o tulbure.

- Da, murmură ea într-o stare pe jumătate inconștientă. Am spus da...

* * *

Kitty deschise ochii spre o încăpere în culori liniștitoare. Așezat foarte aproape de ea, Jake discuta cu o femeie îmbrăcată în alb, care îl soma să se arate rezonabil. Rezonabil? De ce? Și de ce fața lui era acoperită de funingine? Ochii ei se închiseră peste această viziune stranie. Zâmbitoare, Kitty își regăsi paradisul și se scufundă într-un somn fericit.

* * *

- Cum te simți?

O examina o față mică și îngrijorată. Tina? Scoțând un geamăt, Kitty întoarse capul și făcu o grimasă. Tâmplele îi zvâcneau, iar gâtul o durea îngrozitor.

- Este adevărat că vei locui la noi pentru totdeauna? întrebă Tina fără să-și ascundă înflăcărarea.

- Las-o pe Kitty să se odihnească.

Jake își luă fiica în brațe și îi dădu un sărut înainte s-o lase jos.

- Du-te și roag-o pe Jessie să-ți dea gustarea de după-amiază.

- Unde sunt? întrebă Kitty cu o voce răgușită.

- La Torbeck. Este cinci după-amiază. Dormi de când ai fost salvată din incendiu.

În afara câtorva frânturi pe care nu reușea să le lege între ele, Kitty nu-și amintea nimic.

- Vrei să spui că Lower Ridge a ars realmente? N-a fost un vis?

- Numai dacă numeroase persoane din sat nu suferă de halucinație colectivă, acesta este strictul adevăr. Pompierii au sosit prea târziu. N-a rămas nimic. Îți dai seama de norocul tău? Ai scăpat în ultima clipă.

Jake o privea de la picioarele patului.

- Eu... Ultimul lucru de care îmi amintesc este că mă așezasem pe canapea și...

Vocea i se frânse.

- Nu face eforturi prea mari, ai gripă, îi explică Jake. Focul a pornit din camera ta. Din fericire, tu nu erai acolo.

- A fost cu siguranță radiatorul, murmură ea cu o voce vrednică de milă.

- Bănuiesc. Bunica ta știa că este defect, de aceea îl pusese la deșeuri. Când mă gândesc că în câteva minute puteai să mori în incendiu!

Stăpânindu-și cu greu emoția, Jake vorbea cu o voce gâtuită.

- N-ai putea să schimbi refrenul? Este mai curând demoralizant.

- Vreau să înțelegi că imprudența ta a fost cât pe ce să te coste viața.

- Nu eram în starea mea normală... Am uitat că radiatorul era defect.

- Există uitări mortale.

- Oh, Jake! Tu m-ai salvat, asta este cel mai important. Când mă gândesc că ți-ai riscat viața...

- N-am nici un merit, mormăi el. Nici măcar nu-mi amintesc cum am ieșit din mașină, nici cum am intrat în casă. Singurul lucru de care-mi amintesc a fost că am crezut că voi găsi un cadavru.

- Totuși, țipai.

- Poate că te va surprinde, dar perspectiva unei vieți fără tine nu mă încânta. Numai când am înțeles că erai vie am urlat. Mi-a fost foarte frică... Eram furios, nu mai puteam să-mi stăpânesc mânia. Și apoi ai început să dârdâi de febră...

- Doamne Dumnezeule, ce coșmar! Totul a fost din vina mea, îmi pare rău, murmură Kitty.

- Mie nu. Te am în sfârșit sub acoperișul meu.

Așezându-se pe marginea patului, Jake o luă în brațe cu tandrețe. Tulburată să-l simtă atât de viu lângă ea, Kitty se cuibări la pieptul lui, cu capul ascuns în scobitura umărului lui, regăsind cu desfătare parfumul discret al apei lui de toaletă, miros familiar care o învălui într-o tihnă dulce.

Dacă n-ar fi găsit-o jos, ar fi urcat la etaj, cu riscul de a arde de viu. Dar dacă era gata să-și riște viața pentru ea, de ce o respinsese odinioară? În zadar se străduia Kitty să pară de acord cu cele două fapte, se lovea de o logică imposibilă. Putea la fel de bine să încerce să obțină cvadratura cercului. Exista oare un fapt pe care nu-l știa și care explica această respingere? Ce voia oare să-i mărturisească la Grange House, atunci când refuzase să-l asculte?

- De ce este atât de important să fiu în casa ta?

- Este insidpensabil pentru un soț și o soție.

- Poftim?

- Ai acceptat să te căsătorești cu mine.

- Glumești!

- Câtuși de puțin. Știam că vei accepta.

Când? Îi reveni în memorie amintirea vagă a unor cuvinte bâiguite în timpul cât nu fusese foarte conștientă.

- Doar n-o să retractezi cele spuse! Toate actele sunt pregătite.

- Deja! șopti ea, uluită.

- Cu cât va fi mai curând, cu atât mai bine. Acum, întinde-te la loc, doctorul a ordonat repaus complet.

Jake bătu pernele și o așeză confortabil.

- Acum, spune-mi ce căuta mașina ta de scris în automobil.

- De unde vrei să știu? Nu-mi mai amintesc nici acțiunile și gesturile mele de aseară.

Fără nici un motiv, lacrimi începură să se rostogolească pe obrajii ei.

- Mă simțeam atât de rău, atât de rău, murmură ea printre două suspine.

- Din punctul meu de vedere, n-ai fost niciodată atât de perfectă. Îmi zâmbeai fără încetare. Era foarte agreabil, să știi. Are puțină importanță dacă trebuie să faci patruzeci de grade ca să reușești așa ceva, eu nu fac mofturi în asemenea cazuri.

Jake îi masa ceafa cu blândețe, murmurându-i în același timp cuvinte alinătoare. Bulversată de vestea căsătoriei lor, Kitty nu-l asculta decât pe jumătate.

Acceptase într-adevăr să se căsătorească? Pe câmpul ei de maci și albăstrele, nici o umbră nu reușea să-i întunece fericirea, nimic și nimeni nu reușea să-i distrugă visele. Visele ei... Nu jinduia decât după unul singur, același de ani de zile: să-și ducă viața alături de Jake. Fără el, viața își pierdea orice sens, existența semăna cu o deșertăciune, tristă și goală. Îi lăsa vreo alegere această perspectivă îngrozitoare?

- Doctorul Cates te-a examinat aseară, spunea Jake. Slavă Domnului, n-a considerat necesar să te trimită la spital! Altfel am fi avut parte de ziariști.

- Nu-ți face iluzii, vestea se va răspândi cu iuțeala fulgerului.

- Nu este sigur, John, soțul lui Merrill, a sosit la Lower Ridge îndată ce l-am anunțat. El a avut timp să ducă mașina ta la Torbeck înainte de sosirea poliției. Cum Fordul constituia singura dovadă a ședерii tale în casă, nimeni nu putea ghici că locuiai încă acolo. În ochii polițiștilor, casa nu era ocupată.

- Atunci, ce au crezut? Că am plecat lăsând un foc aprins?

- Nu știu. Orice s-ar spune, o dată examinată ipoteza unui incendiu provocat de o mână criminală, ei n-au extins ancheta, asta-i cel mai important. În ceea ce mă privește, sunt încântat că am scăpat de presă. N-aveam nici un chef să am o droaie de ziariști pe urmele mele, miercuri la bsierică.

Kitty făcu ochii mari de uimire.

- Miercuri! Dar asta-i peste trei zile!

- Ai ceva mai bun de făcut în ziua aceea?

- Fii serios, Jake! Am înțeles că nu voiai să aștepți, dar...

- Eu m-am luptat să obțin o autorizație specială, iar tu îmi spui că e prea curând. Ceremonia este prevăzută pentru ora unsprezece, în biserica satului.

- Atât de repede... Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea.

- Suntem de acord, nu ne distrăm, ce trebuie mai mult? Numai dacă nu te-ai răzgândit, bineînțeles.

În vocea lui se simțea o neliniște atât de profundă încât Kitty își ridică ochii spre el. Privirea lui o cuprinse imediat, atât de senzuală încât o străbătu un fior de plăcere. Jake putea foarte bine să discute despre căsătoria lor ca și cum ar trata o afacere, dar nu era nimic nepăsător în acești ochi negri și arzători.

- Ar trebui să mă ridic, murmură ea.

Asociind cuvântul cu gestul, Kitty se ridică. O senzație teribilă de amețeală o obligă să cadă la loc pe perne.

- Astăzi este interzis să te ridici din pat. După spusele doctorului, ești încă în stare de șoc, și nu te vei restabili la fel de repede ca Tina.

Prea slabă ca să riposteze, Kitty se înclină în fața argumentelor lui Jake.

Jessie o obligă după aceea să bea o cană mare de ceai și trebuie să fi adormit deoarece se trezi transpirată toată, în plin coșmar. Se făcuse noapte.

- Kitty?

O rază de lumină se strecura prin ușa întredeschisă. În cadrul ei se detașa silueta lui Jake. Din doi pași mari ajunse la ea și o luă în brațe. Prezența lui o liniști imediat.

- Eu... am avut un vis.

- Mi-am dat seama. Urlai ca din gură de șarpe. Vrei să-ți aduc un pahar cu apă?

- Nu.

- Te vei simți mai bine mâine dimineață.

Kitty își trecu brațele în jurul gâtului lui Jake și își puse capul la pieptul lui.

- Mă simt deja mult mai bine.

A doua zi, Jake o trezi pe Kitty aducându-i micul dejun pe o tavă. Era deja îmbrăcat. Cu un gest rapid, aranjă la locul ei perna de lângă Kitty. Ca și cum voia să șteargă orice urmă a prezenței lui acolo pe timpul nopții.

- Jessie nu este o femeie eliberată de prejudecăți, spuse el zâmbind. Nu vreau s-o scandalizez inutil.

- Noi n-am...

- Nimic n-o dovedește, draga mea. Merrill va veni să-ți facă o vizită, sper că nu te supără.

- Dimpotrivă. Aceasta este una din cămășile ei de noapte? întrebă Kitty examinând încântătoarea cămașă de noapte din borangic pe care o purta.

- Nu, este a mamei.

- Ea știe? întrebă Kitty, îngrijorată.

- Cine? Merrill?

- Nu, mama ta.

- Crezi că am nevoie de permisiunea ei? Oricum, i-am anunțat vestea, înYork.

- Trebuie să fie furioasă.

- Nu mi-a împărtășit sentimentele ei. Nu-ți face griji, Kitty. Mama nu va locui cu noi.

- Este un mijloc ocolit de a-mi spune că nu mă va accepta niciodată în familie?

- Încerc doar să te fac să înțelegi că nu-mi pasă de părerea ei nici cât negru sub unghie.

- Nu vreau să dau naștere la neînțelegeri între voi.

Jake se îndreptă spre ușă cu pași repezi, ca și cum fugea de ceva.

- Trebuie să plec.

De ce nu-i lua în seamă remarca? Kitty cunoștea atașamentul doamnei Tarrant față de fiul ei. Căsătoria aceasta grăbită, fără să vorbească de alegerea lui, n-o să-i placă deloc, era sigură, Kitty ghici fără greutate că viitoarea ei soacră nutrea și acum tot atât de puțină simpatie față de ea. Dar schimbarea completă de atitudine a lui Jake față de mama lui o uluia. Pe vremuri, părerea ei conta mult pentru el. De ce acum acest dispreț?

Kitty puse schimbarea aceasta pe seama maturității. Cu trecea anilor, Jake își afirmase personalitatea, devenind mai puțin sensibil la sentimentele mamei lui.

Se ridică din pat și se duse cu pași nesiguri la baie. După un timp își peria părul în fața măsuței de toaletă, când o tânără femeie blondă cu trăsături fine intră în camera ei.

- Eu credeam că te găsesc în pat!

- Merrill!

Un zâmbet larg lumină fața lui Kitty. Merrill avea o figură radioasă. Formele ei rotunjite erau dovada unei sarcini avansate care părea s-o umple de bucurie.

- Știu, știu, m-am schimbat. Ai lăsat în urma ta o fetiță și regăsești o femeie. În fine, am vorbit destul despre mine. Ești palidă ca o moartă. Cum te simți?

- Nu foarte vitează, mărturisi Kitty întizându-se în pat. Mă simt epuizată doar după un duș.

Merrill se așeză pe marginea patului.

- Ar trebui să te arăți rezonabilă, ca să fii în formă la căsătorie.

- Ce părere ai despre această hotărâre? întrevă Kitty cu neliniște.

- Este minunat, extraordinar, fantastic!

La acest entuziasm contagios, fața lui Kitty se lumină.

- Nu pari surprinsă.

- Nu, într-adevăr. Pentru că acum opt ani, credeam deja că vă veți căsători.

Conștientă că făcuse o gafă, Merrill se opri.

- Ar trebui să mă gândesc bine înainte de a vorbi! Sunt atât de fericită pentru voi! Când mă gândesc la schimbările survenite în opt ani de zile, pare de necrezut că vă căsătoriți în sfârșit. Tu ai găsit celebritatea și norocul, în timp ce noi treceam prin atâtea încercări. Există cu siguranță o morală în toate astea.

- Doar încercările sorții, nimic altceva.

- Nu tocmai o încercare a sorții, Jake ar fi putut păstra Grange House și n-ar face acum pe fermierul luptându-se totodată cu programul cabinetului veterinar, dacă n-ar fi vrut să ne ia sub aripa lui. Are un simț acut al răspunderii. A

devenit, fără să-și dea seama, opusul tatălui nostru. Când mă gândesc că pe vremea aceea noi găseam toate astea normale!

Puțin jenată de aceste dezvăluiri, Kitty schimbă vorba.

- Lucrezi?

- În momentul acesta, nu, dar am lucrat pentru tatăl lui John.

Merrill o cercetă pe Kitty apoi exclamă, sărind de la una la alta:

- Cum faci să rămâi atât de liniștită? Te căsătorești peste două zile și nici măcar nu știi cu ce rochie o să te îmbraci. Îți reamintesc că toate lucrurile tale au ars.

- Cea mai mare parte a hainelor mele sunt la Londra. Este de-ajuns să telefonez menajerei ca să-mi fie trimise.

- Dar va dura zile întregi.

- Nu, dacă sun acum.

- Și dacă ai îmbrăca aceeași rochie ca Jane? Este rochia de mireasă a bunicii. O minunăție! Mai mult, în perfectă stare.

- O rochie de mireasă tradițională? Nu cred că Jake...

- Oh, ba da. Mi-a cerut chiar să-ți sugerez cu abilitate ideea, dar nu sunt în stare, după cum vezi calc în strâchini.

Kitty avea impresia că visează. Merrill îi transmitea entuziasmul ei. La naiba cu Grant și Sophie Tarrant! Nici un gând sumbru nu-i va întuneca bucuria. Nu voia să se gândească decât la căsătorie.

Imediat după ce Merrill ieși din cameră, Kitty îi telefonă doamnei Stuart, menajera care se ocupa de casa de la Londra a lui Grant, ca să i se trimită hainele. Jessie dădu apoi buzna în cameră cu o pereche de pantaloni și un pulovăr de lână.

- Asta-i tot ce am găsit în dulapurile Janei. Sper să-ți vină bine, dar nu te sfătuiesc să te ridici din pat înainte de prânz, altfel ai s-o pățești!

Rămasă singură, Kitty îi telefonă directorului de la Colwell Holdings, domnul Baker. Peste măsură de surprins să primească un apel personal de la ea, păru neliniștit. Și mai intimidată decât el, Kitty își luă inima-n dinți și-i spuse că voia să restaureze fără întârziere Grange House.

- Va fi foarte costisitor, domnișoară Colgan. Nu știu dacă veniturile domeniului vor fi suficiente ca să acopere cheltuielile unor asemenea lucrări.

- N-are importanță. Deblocați alte fonduri. Insist ca lucrările să înceapă cât mai repede posibil.

Restul dimineții trecu în liniște. Kitty dormi puțin, visă mult și în cele din urmă începu să se îmbrace când Tina apăru în trombă în camera ei.

- Jessie o să te certe dacă te vede în picioare.

- Ce ai făcut toată dimineața, strengărițo?

- M-am dus la grădiniță, răspunse Tina cu o strâmbătură. M-a obligat tata.

Tina își strecură mâna în cea a tinerei femei ca să coboare scara.

- Acum ești acasă, de ce te plângi?

Tina zâmbi și o întrebă dacă voia să-i vadă pisoiașul, dar apăru Jessie, furioasă s-o vadă pe Kitty deja gata.

- Dacă mai stau în pat, o să ajung să prind rădăcini.

- Nu mai spune! replică bătrâna menajeră bombănind.

Jake intră în hol, aducând cu el o adiere de aer rece de afară. Înăbușindu-și dorința nebună de a se arunca de gâtul lui, Kitty îi adresă un zâmbet radios.

- Să nu-mi spui și tu să mă culc din nou, pentru că n-am intenția s-o fac!

- Bineînțeles că nu. Sunt cu atât mai încântat să te văd în picioare cu cât sunt liber în după-amiaza asta.

În timpul mesei, Tina vorbi fără încetare. Kitty și Jake își arucau priviri complice pe deasupra mesei, ca doi îndrăgostiți de cincisprezece ani.

Jessie servi cafeaua în salon. Așezată pe o canapea mare, Kitty cuprinse încăperea într-o privire circulară. Regăsi nu fără emoție câteva mobile de odinioară și le imagină la locul lor inițial de la Grange House. Dar unde erau celelalte?

- Ai vândut celelalte mobile de la Grange House?

- Da. Mama voia să le depună la depozitul de păstrat mobila, dar am preferat să le scot la vânzare ca să-i asigur un venit îndestulător. Portretele de familie sunt în pod. Liz voia să le dea jos, dar sunt prea stânjenitoare. Sentimentele fac rareori casă bună cu simțul practic.

Tina apăru cu pisoiașul ei.

- N-o să-i spui bunicii că l-am adus aici, nu-i așa? întrebă ea. S-ar înfuria.

Indignată, Kitty avu un gând plin de revoltă față de această femeie capabilă să-și terorizeze astfel propria nepoată.

- Va fi secretul nostru, promise ea.

Tina profită de bunăvoința generală. Curând după aceea, îi arătă lui Kitty cu un aer triumfător, jucăriile ei preferate și salonul se transformă în sală de joacă.

- Este un paznic și mai bun decât Jessie, murmură Jake oftând la sfârșitul după-amiezii. Mâine seară te duc la restaurant, ca să te am numai pentru mine.

După cină, o dată Tina culcată, Kitty începu să caște.

- Este timpul să mergi la culcare, doamnă, viitoarea mea soție.

Pe palier, Kitty își înăbuși încă un căscat.

- Am nevoie de o noapte bună de somn.

- Ar fi foarte egoist din partea mea să-ți spun ce am eu nevoie, șopti Jake îmbrățișând-o.

- Crezi? murmură Kitty pe un ton provocator.

- Dacă mi-ai da ascultare, n-ai închide ochii toată noaptea. Ai nevoie de odihnă. Vreau să fii strălucitoare miercuri.

Ușurința cu care se opunea dorinței o surprinse pe Kitty. O cuprinse brusc teama. Și dacă într-o zi va renunța la ea cu aceeași ușurință?

Jake îi ghici neliniștea. Trăgând-o spre el cu ardoare, puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut posesiv care o ameți. Îi mângâie cu dragoste obrazul.

- Vezi, ești prea slăbită, dar să nu crezi o clipă că îmi lipsește dorința. Pe mâine.

Merrill sosi devreme a doua zi. Jake și Kitty își luau micul dejun împreună, în camera tinerei femei.

- Va trebui să ne lași între femei, frate mai mare. Avem de pregătit o căsătorie.

Rochia de mireasă se dovedi o minune de perfecțiune, în afară de lungimea ei. Fără să se descurajeze, Jessie și Merrill

plănuiră s-o scurteze. Jessie prinse tivul în ace și apoi se porni la treabă în salon. Merrill le părăsi puțin după prânz.

- Voi veni s-o iau pe Tina mâine, spre sfârșitul după-amiezii. O vom ține la noi până la sfârșitul săptămânii viitoare.

- Tata a hotărât asta. Va trebui să aștept o săptămână înainte să fii cu adevărat mama mea, adăugă Tina cu o voce tristă.

- Vom vedea, murmură Kitty sărutând-o.

Tânăra femeie nu voia să se opună hotărârii lui Jake, dar momentul i se părea prost ales ca să îndepărteze o copilă care se simțea adeseori nedorită.

Puțin după aceea, sosiră hainele ei de la Londra cu un camion special. Valize, cufere, tot felul de cutii și de sacoșe se îngrămădeau în hol. Nu mai știai unde să pui piciorul.

- Ți se întâmplă din când în când să te descotorosești de hainele demodate? întrebă Jake glumeț, în timp ce Kitty se agita în camera ei.

Kitty se feri să-i precizeze că avea aceeași cantitate de haine în casa de la Los Angeles.

- Nu voi avea decât să fac o triere.

Jake scoase dintr-o valiză o rochie de seară fără mâneci din jerse, crăpată într-o parte și decoltată până în josul spatelui.

- Am să-ți dau voie să porți o rochie atât de excesiv de sexy la paștele cailor. Dacă ții s-o îmbraci, va fi pentru mine și numai pentru mine. De altfel, mă îndoiesc că o s-o păstrezi mult...

- Grant mi-a dăruit-o pentru una din premierele sale, zise Kitty fără să se gândească.

- Presupun că alegea majoritatea hainelor tale.

- Uneori, da.

- Îți dăruia bijuterii?

- Da. Le-am lăsat la Londra.

- Acolo să rămână.

- Dar țin la ele! Nu vreau să mă despart de bijuteriile mele.

Vocea lui Jake se înăspri abia sesizabil.

- În cazul acesta, vor fi ele sau eu. Alege.

Kitty se pregătea să-i arunce o replică usturătoare, când începu să sune telefonul. Jake ieși din cameră ca să răspundă. Îl urmări cu privirea, uluită că putea fi încă atât de gelos pe Grant. Cum putea să se mai îndoiască de sentimentele ei?

- Era Barney, celălat asociat al meu, îi spuse spuse Jake revenind de la telefon. Trebuie să mă duc să-l înlocuiesc în seara asta.

- Oh, nu! Și ieșirea noastră la restaurant?

- Tatăl lui a avut o criză de inimă și este pe patul de moarte. N-am de ales. Presupun că asta anulează tot ce prevăzuserăm împreună de acum până la sfârșitul săptămânii.

- Glumești!

- Suntem peste măsură de ocupați în această perioadă a anului. În seara asta, trebuie să mă ocup și de lăptăria fermei.

Kitty realiză pentru prima dată că Jake avea o viață profesională greu de suportat. Dezolat de aceste nepotriviri de program, vru s-o ia în brațe, dar ea îl respinse.

- Am o idee! exclamă ea.

- Cu siguranță, nu este aceeași ca a mea.

- De ce să cumperi terenurile de la Lower Ridge de vreme ce ne vom căsători? De ce banii destinați acestei cumpărări n-ar servi la angajarea unui înlocuitor care să-l ajute pe John la fermă? Astea te-ar ușura și vei fi mai puțin surmenat. Tu ești medic veterinar, nu fermier.

- Poate vrei să-mi oferi bijuteriile tale?

Brațul pe care i-l strângea Jake începea s-o doară.

- De ce nu, într-adevăr? Nu mă gândisem la asta, dar...

- Dar absolut nimic. Nu se pune problema să mă întreții, este clar?

Cu ochii strălucind de furie, Kitty îl fulgeră cu privirea.

- Încă unul din principiile tale demodate privind inferioritatea femeii și privilegiile de stăpân ale bărbatului.

- Într-adevăr!

Îi dădu brusc drumul.

- Căsătoria înseamnă să împarți totul cu celălalt, dar se pare că tu n-ai înțeles, Jake!

- Păstrează-ți banii la bancă. Eu nu-i vreau.

- Și dacă aș avea la bancă un cont foarte bogat?

- Dacă așa stăteau lucurile, nici măcar nu te-aș fi cerut în căsătorie!

Capitolul 9

- Când voi cumpăra Lower Ridge, reluă Jake cu o voce surdă, îi voi înapoia banii lui Maxwell deoarece îi ai datorită lui.

- Nu vrei într-adevăr nimic de la mine, nimic?

Jake încercă s-o îmbrățișeze, dar Kitty îl respinse cu violență.

- Calmează-te, Kitty.

- Să mă calmez? Visezi!

- În cazul acesta, doresc și mai mult să plec. Mă duc la cabinet să-l alin puțin pe bietul acela de Barney.

Kitty îl fulgeră cu privirea. Îi venea să-l strângă de gât.

- Ai devenit un copil răsfățat, îi aruncă Jake din pragul ușii. Îți place sau nu, am niște obligații și nu sunt la dispoziția ta.

Faptul că avea tupeul s-o trateze ca pe un copil capricios nu făcu decât să sporească furia lui Kitty. Așteptă cu pumnii strânși ca el să părăsească încăperea, închisă într-o tăcere ostilă.

Fără să se calmeze, Kitty începu să-și desfacă valizele, aruncând hainele unde nimerea, cu ochii cețoși de lacrimi. Totuși, încetul cu încetul, iritarea ei făcu loc unui sentiment de vinovăție. Dacă Jake îl ura pe Grant, era puțin din vina ei. Minciunile ei o antrenau pe o pantă foarte periculoasă. Cum să-i mărturisească adevărul acum? Trebuia să găsească o metodă blândă ca să nu-și atragă încă o dată trăsnetele lui, dar care? Și mai era Grange House... Dumnezeule! În ce bucluc se vârâse!

Tina apăru în ușa camerei, încărcată cu o geantă diplomat mult prea grea pentru ea.

- Tata a plecat trântind ușa. Trebuie să fie obosit, așa că te ajut eu.

Cum să nu fie înduioșată de această fetiță atât de sensibilă, care ghicea cea mai mică încordare? Cu ce simplitate tandră încerca Tina să-și ușureze tatăl! Incapabilă să reziste, Kitty o strânse cu toată puterea în brațe.

Tânăra femeie își continuă treaba cu inima grea. Tina tropăia peste tot, scotocea printre rochii, se minuna în fața veșmintelor lui Kitty.

În cameră intră Jessie.

- Va trebui să încerci rochia înainte s-o calc, zise menajera.

Fără să acorde atenție expresiei abătute a lui Kitty, Jessie își văzu de treabă fără să se grăbească. Ultimul retuș terminat, scutură din cap cu un aer mustrător.

- De ce vă certați? Asta vă face la fel de nefericiți și pe unul și pe celălalt.

Din teama de a nu-i dezvălui lui Jessie amănunte pe care nu le știa, Kitty se feri să răspundă.

Merrill veni s-o ia pe Tina la ora ceaiului și Jessie se întoarse după aceea la ea acasă. Rămasă singură, Kitty răsfoi câteva reviste, încercă fără succes să citească și sfârși prin a rătăci fără țintă prin camerele goale.

Îi atrase atenția o serie de fotografii în micul salon al Sophiei Tarrant. Se apropie și constată că Tina lipsea dintre ele. Fără îndoială, bunica ei nu avea nici o afecțiune pentru copil.

În camera lui Jake, Kitty ridică o cămașă care zăcea pe podea și o mototoli între degete. Mirosul parfumului lui Jake, atât de masculin și subtil, o umplu de o emoție nedefinită. Cum se poate iubi atât de total, atât de pătimaș, încât să suferi? Îl iubea prea mult ca să riște să pună în pericol această căsătorie de care depindea chiar viața ei. Jake va afla adevărul, dar după ceremonie.

În camera Tinei, Kitty văzu pe noptieră o fotografie într-o ramă de argint. Fotografia înfățișa o tânără femeie blondă, cu figura puțin tristă. Era Liz, fără nici o urmă de îndoială.

- Kitty!

La acest strigăt, îi sări inima din piept. Punând fotografia la loc cu un gest nervos, se repezi pe culoar.

La jumătatea scării, Jake se opri văzând-o.

- De ce n-ai aprins nici o lumină? Casa este cufundată în întuneric.

De ce oare tonul acesta acuzator?

Privirile lor se întâlniră. Kitty zări în ochii negri ai lui Jake o panică abia stăpânită. Credea că plecase? Timp de o secundă, Kitty îi citi până în suflet și îi văzu ochii plini de teamă, apoi el își recăpătă siguranța obișnuită și se apropie.

- Am crezut că erai culcată.

Doamne, ce mincinos!

- Să știi că nu este decât ora zece. Jessie ți-a lăsat mâncare în cuptor.

- Am cinat deja. Vrei să iei un pahar? Asta te va calma.

- Sunt foarte calmă.

Jake o îmbrățișă.

- Ești nervoasă, Kitty; fii cinstită, cel puțin.

- Nu-mi plac certurile.

- Nici mie.

Jake o privea insistent, ca și cum îi ghicea tulburarea. Stânjenită, îl conduse în salon unde el turnă coniac în două pahare.

- Ar fi trebuit să mă arăt mai înțelegătoare față de munca ta, spuse ea. Dar eram atât de decepționată!

- Încerci să te eschivezi, Kitty. Ne certam dintr-un motiv mai grav. Nu vreau între noi nimic care să vină de la Maxwell. Nici nu se pune problema să-ți vinzi cadourile ca să-mi dai bani.

Kitty își opri replica tăioasă care-i stătea pe buze. Era ora punerii de acord, nu a controversei.

- Pe de altă parte, continuă el, sunt de acord cu tine: căsătoria înseamnă să împarți totul.

Kitty se gândi la fotografia Lizei.

- În felul acesta considerai căsătoria ta cu Liz? întrebă ea fără menajamente.

- Nu.

Urmă o lungă tăcere. O tăcere apăsătoare, plină de gânduri nerostite.

- Ai fi acceptat să vă reluați viața împreună dacă Liz n-ar fi avut acel accident?

- Nu știu. Nu era vorba numai de mine, exista și Tina. Liz era în stare să mă oblige s-o primesc folosindu-se de Tina pentru un șantaj sentimental. Și apoi, mă simțeam răspunzător de această încurcătură.

- De ce? O înșelai și tu?

- Nu, nu asta-i problema.

Jake își trecu o mână prin păr.

- Nu doresc să discut despre Tina cu tine seara asta. Există motive...

Kitty nu-l asculta. O copleșeau din nou ranchiuna și amărăciunea la amintirea tratamentului de care avusese parte, suferințele îndurate de una singură din cauza unei femei pe care el n-o iubise niciodată, o femeie care îl înșela pe față. Câți bărbați acceptau să-și reia viața cu o soție infidelă? Generozitatea lui Jake față de Liz depășea limitele pe care ea le putea tolera. De ce această bunătate?

O respinsese oare acum opt ani pentru că îi despărțeau prea multe deosebiri? Deosebiri? O prăpastie, mai curând! Privirea lui Jake ațintită asupra ei o făcu să ridice capul.

- Tina are rude dinspre partea Lizei? întrebă ea ca să rupă tăcerea.

- Nu. Părinții Lizei muriseră când ne-am căsătorit. Îți cer mult ocupându-te de ea, știu.

- O consider deja drept fiica mea. De ce mama ta se arată atât de aspră cu ea?

- Pentru că îi amintește de Liz. Mama nu i-a iertat niciodată bârfele care au umplut satul după plecarea ei.

- Poate că pur și simplu nu-i plac copiii. Se întâmplă mai frecvent decât se crede.

Un zâmbet lumină fața lui Jake.

- Sunt nerăbdător să am un copil de la tine.

Kitty păli, cu fața descompusă la amintirea bebelușului ei pierdut. Jake părea stupefiat.

- Ideea se pare că-ți displace în cel mai înalt grad.

El fusese acela care vorbea de avort odinioară, chiar înainte de a ști dacă aștepta un copil de la el. Alungă cu toată puterea această amintire îngrozitoare din mintea ei. Trebuia să se gândească la prezent și la viitor, mai cu seamă la viitor. Totuși, în clipa asta, îl detestă ca niciodată. Vru să-l rănească la rândul ei.

- Nu vreau copil, murmură ea cu o voce de nerecunoscut. Dacă vreodată căsătoria noastră va trebui să se termine prost, prefer să nu afectez viața unei ființe nevinovate.

- Ce imagine reconfortantă în ajunul căsătoriei noastre!

- Mă duc la culcare.

Kitty dispăru rapid ca să-și ascundă de el ochii plini de lacrimi.

Răvășită, plânse după copilașul care nu văzuse niciodată lumina zilei, după dorința ei de maternitate nesatisfăcută, frământată de ideea de a purta într-o zi copilul lor și în același timp nerăbdătoare să-l simtă trăind în corpul ei.

Dacă vreodată căsătoria lor va eșua, îi va rămâne poate un copil. Și apoi, totul va fi altfel, nu era lipsită de mijloace, ar putea trăi în străinătate...

De ce să se chinuiască în felul acesta în ajunul căsătoriei? Nu va scăpa așadar niciodată de această teamă care îi rodea inima? Această teamă irațională de a fi respinsă o tortura mai mult ca oricând.

La orele patru ale dimineții, speriată, ajunsă la capătul puterilor, Kitty ieși din camera ei. Devenise de nesuportat să-și înfrunte singură neliniștea. Se plimbă tremurând de neastâmpăr prin casa tăcută și rece. O privire aruncată în camera lui Jake o anunță că nu se afla în patul lui. Îl găsi în birou, întins îmbrăcat pe o canapea mare.

Vederea lui Jake, abandonat somnului și încrezător, îi potoli pe loc teama. Fiecare dintre ei se retrăsese într-un colț ca să-și îngrijească rănile, dar se regăseau ca întotdeauna. Jake nu știa de ce reacționase ea atât de aprins. Era timpul să risipească neînțelegerile pe care le provocau și unul și celălalt la cea mai mică ocazie. Trebuia să alunge definitiv această teamă că va fi respinsă care o neliniștea fără nici un rost.

Luând o pătură, Kitty îl înveli pe Jake și se strecură lângă el. Fără să se trezească, el își trecu un braț posesiv în jurul mijlocului ei. Treizeci de secunde mai târziu, dormea și ea adânc.

Un sărut pe obraz o făcu să deschidă un ochi. Kitty scoase un suspin de mulțumire.

- Mai dormi, este încă foarte devreme.

Murmurul acestei voci blânde avu asupra ei efectul unei băuturi magice.

Când Jessie bătu la ușa camerei ei, Kitty își dădu seama că era în patul ei. Habar n-avea când o adusese Jake aici.

Menajera îi puse o tavă pe genunchi.

- Jake mi-a cerut să te las să dormi cât se poate de mult, dar acum nu mai trândăvi. Merrill te așteaptă jos.

- Unde este Jake?

- Cu John. Nu-l vei mai vedea înainte de a ajunge la biserică.

- Atunci cine mă va conduce?

- Merrill.

O oră mai târziu, Kitty se învârtea în fața oglinzii mari a șifonierului. Rochia îi stătea de minune. Mătasea grea și lucioasă pliată artistic evidenția grația gingașă a corpului ei zvelt. Un decolteu minunat din dantelă îi acoperea pieptul.

Mai emoționată decât voia să recunoască, Jessie își scoase șorțul dând la iveală un deux-pièces din lână de culoare purpurie pe care-l păstra pentru ocazii deosebite. Acoperi apoi umerii tinerei femei cu un mantou de blană.

- Pune-ți asta, altfel o să răcești, zise ea mormăind.

Tina îi aduse un buchet de brânduțe pe care Kitty îl primi cu emoție.

- Tocmai le-am cules; sunt nițel strivite, dar arată bine, nu?

- Este cel mai frumos buchet de mireasă pe care l-am văzut vreodată, răspunse Kitty sărutând-o.

Pastorul o întâmpină la intrare. Așteptând primele note ale marșului nupțial, Kitty simți că i se înmoaie picioarele. I-a fost de-ajuns o privire în direcția altarului pentru ca șovăielile ei să dispară ca prin farmec. Jake era acolo, robust și liniștitor.

Pe toată durata ceremoniei, Kitty pluti într-o plăcută euforie. Când pastorul rosti ultimele cuvinte, Jake o strânse în brațe cu toată puterea și puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut înfocat.

- Dacă se turnează vreodată o nouă versiune după romanul „Pe aripile vântului“, ai putea solicita oricând rolul lui Rhett Butler, îi șopti sora lui în sacristie.

John, soțul lui Merrill, îi strânse mâna cu căldură. Se îndreptară cu toții spre casa în care locuiau John și Merrill, aflată lângă ferma Torbeck, pentru o cupă de șampanie.

Imediat după ce goliră cupele, Merrill o conduse pe Kitty să viziteze casa. Tânăra femeie flecărea vesel, dar Kitty o simțea preocupată. În camera copiilor, Merrill ajunse în sfârșit la subiectul care o frământa.

- Aș vrea să-ți vorbesc despre mama noastră, Kitty. Ea se teme că această căsătorie o s-o îndepărteze și mai mult de Jake.

Kitty păstră o expresie de nepătruns.

- Am avut într-adevăr impresia că este supărat pe ea.

- Jake îi face de mult timp zile amare. Îi reproșează nu știu ce, un lucru de nimic, cred. Dacă ai putea să-i împaci...

- Nu mă simt în drept să intervin între ei, mai cu seamă dacă mama ta este furioasă.

- Ea se teme, mai ales. Jake susține că nu s-au certat când s-au văzut în York, dar eu sunt convinsă de contrariu. El este foarte susceptibil în ceea ce te privește. Mama părea foarte răvășită când mi-a telefonat aseară. Ar vrea să te întâlnească, aici.

- La tine? Dar de ce?

- Preferă să nu riște să dea peste Jake în timpul întrevederii voastre. Gândește-te, Kitty. Ești singura capabilă să-l faci pe Jake să asculte de rațiune, să ai o influență asupra lui.

Înainte ca ea să poată răspunde că nimic nu era mai puțin sigur, se deschise ușa și apăru Jake.

- Domnul se simte deja neglijat? glumi sora lui cu un zâmbet ironic.

- Despre ce vorbeați? întrebă Jake câteva minute mai târziu, în mașină.

Trebuia oare să-l mintă încă o dată? Obrajii lui Kitty se colorară ușor. Se simțea vinovată că îi ascundea atâtea lucruri. Cu toate acestea, se hotărî să nu-i dezvăluie nimic din convorbirea cu Merrill. Astăzi, nimic nu-i va întuneca fericirea.

- Oh... de unele și de altele, nimic important, răspunse ea.

- Sunt mulțumit că te înțelegi bine cu Merrill.

- Mă înțeleg foarte bine cu majoritatea oamenilor. Cred că aș putea face un efort chiar față de mama ta.

Jake îi aruncă o privire care spunea că știe despre ce e vorba.

- Așadar, Merrill a făcut pe avocatul diavolului. Dacă ar ști măcar despre ce vorbește! Mă îndoiesc că te poți arăta la fel de generoasă după o întrevedere cu mama.

Kitty nu se îndoia că Sophie Tarrant va profita de întâlnire ca să încerce s-o rănească, dar se simțea în stare s-o înfrunte.

Întorși la Torbeck, Jake o luă în brațe.

- Cum te simți în calitate de doamna Tarrant?

- Arată ce poți și îți voi răspunde.

- Îți promit că vom avea o viață minunată, murmură el ridicând-o și învârtindu-se cu ea.

Kitty își strecură mâinile sub vesta lui.

- Răbdarea este o virtute. Cine știe să aștepte este răsplătit însutit.

- Nu sunt nici virtuoasă nici răbdătoare în ceea ce te privește!

- Cu atât mai bine.

Râzând în hohote, Jake o ridică în brațe și urcă scara. O dată singuri în adăpostul camerei lor, se fixară lung, cu o privire strălucind de emoție, apoi se aruncară într-un același elan unul în brațele celuilalt. Jake puse stăpânite cu înfrigurare pe gura ei, descheind în același timp numeroșii nasturi de sidef ai rochiei. Mânecile alunecară de la sine, dezvăluind albeața strălucitoare a unui umăr. Un fior voluptuos o străbătu pe Kitty. Inima ei începu să bată foarte repede, aproape dureros. Jake își dădu seama când îi cuprinse sânii în căușul palmei. Când se îndepărtă ca s-o admire, înnebunit de pasiune și de dorință, ochii lui străluceau intens.

O surescitare nouă puse stăpânire pe ei, făcându-i să continue dezbrăcatul cu o nerăbdare plină de râvnă. Cu o expresie gravă, Jake o conduse spre pat, privind-o scrutător, ca și cum încerca să-i citească până în fundul sufletului, apoi se lăsară purtați împreună într-o lume de fericire și voluptate.

Câteva ore mai târziu, cinară ca doi îndrăgostiți, în bucătărie, unde Jessie le pregătise o masă delicioasă.

- Pentru cineva care scrie o carte, găsesc că ești teribil de ascunsă. Care este subiectul? se interesă Jake cu o licărire amuzată în ochi.

- Este un roman polițist.

- Este oare posibil? Aș fi pariat pentru un roman istoric cu mari efuziuni romantice.

- N-am avansat mult, mărturisi Kitty.

- Se pare că puterea mea de concentrare a scăzut în ultimul timp. Din fericire, ai binevoit să-mi dai o șansă.

- Cu riscul să mă repet, aștept să arăți ce poți.

Jake o trase pe genunchii lui.

- Iar eu te asigur că nu vei avea nici un motiv să-ți regreți hotărârea, murmură el.

Se iubiră din nou mult timp, iar în cele din urmă adormiră unul în brațele celuilalt, încrezători și liniștiți.

Când se trezi dimineața, Kitty nu-l mai găsi pe Jake lângă ea. Înnebunită, coborî scara și în salon o găsi pe Jessie.

- Jake este la Grange House. L-a chemat Bob. Nu s-a dus bucuros, dar părea ceva important. A telefonat și Merrill.

- De ce?

- Ca să-ți ceară să treci s-o vezi pe Tina în dimineața asta. Mă întreb care să fie motivul. Ai văzut-o ieri, din câte știu!

Kitty își luă în grabă micul dejun și se hotărî să se ducă imediat la Merrill.

Un soare strălucitor lumina poteca îngustă care lega cele două case. Kitty își simți inima plină de bucurie la această primă apariție a primăverii.

Zărind o mașină necunoscută în fața casei lui Merrill, Kitty ezită înainte de a suna, apoi se hotărî. Merrill ar fi telefonat dacă ar fi intervenit vreo piedică.

Sora lui Jake deschise ușa, cu un zâmbet încurcat pe buze.

- Iartă-mă. N-aș fi telefonat dacă ea n-ar fi insistat atât de mult. N-o așteptam atât de curând.

- Despre cine vorbești?

- Mama este aici. Te așteaptă în salon. Mă duc s-o iau pe Tina de la grădiniță, apoi trec pe la o prietenă. În felul acesta veți avea timp de vorbit.

Merrill îi aruncă o privire jenată, apoi ieși din casă. Kitty respiră adânc înainte de a pătrunde în salon.

O femeie înaltă se întoarse de la fereastră cu o expresie severă. Fermecătoarea femeie pe care o cunoscuse Kitty devenise o doamnă bătrână, ofilită de supărări și de ani. Păstra totuși aceeași strângere a buzelor și aceeași atitudine trufașă care o făceau pe loc antipatică.

- Stai jos, porunci Sophie Tarrant cu un glas tăios. I-am cerut lui Merrill să ne lase singure. Nu țin să audă ce am să-ți spun.

Kitty se așeză fără tragere de inimă într-un fotoliu. Primirea era de rău-augur pentru continuarea întrevederii. Tânăra femeie se hotărî totuși să lase de la ea pentru ca întrevederea să se desfășoare bine.

- De ce să-mi vorbiți, de vreme ce se pare că nu doriți?

- Crezi că am de ales?

În vocea Sophiei Tarrant se deslușea un amestec de ură și disperare.

- Când am aflat că erai la Lower Ridge, am plecat de la Torbeck într-o oră. Nu voiam să fiu acolo când Jake va anunța vestea. Dar se pare că încă n-ai spus nimic.

Despre ce vorbea oare? Kitty plutea în plină confuzie.

- Ce vă temeați că am să-i spun lui Jake?

- Dacă i-ai fi adus la cunoștință că erai însărcinată când s-a căsătorit cu Liz, m-ar fi acuzat și astăzi că-i distrug viața. Și nu vreau, nu mai vreau, mă auzi? Ai provocat destule necazuri și așa.

Uluită de o asemenea violență, Kitty se întrebă dacă bătrâna doamnă nu-și pierduse mințile.

- De unde ați știut că așteptam un copil?

- De la bunica ta. Jake tocmai se căsătorea și tu plecaseși. Nu i-am spus nimic fiului meu. Credeam că n-ai să te mai întorci aici. Ce s-a întâmplat cu copilul? L-ai abandonat?

Îndurerată, Kitty închise ochii, dezgustată de atâta mârșăvie, răutate și ură. Trebuia totuși să meargă până la capăt, să spargă buba o dată pentru totdeauna.

- Am pierdut sarcina.

- Bunica ta s-a ferit să-mi spună.

- Nu înțeleg unde vreți să ajungeți. De ce anume poate să vă acuze Jake? Toate astea s-au întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Sophie se întoarse din nou spre fereastră.

- Știai că mama ta a lucrat odinioară la Grange House?

- Nu, nu știam.

- Jake nu avea decât doi ani și eu îmi păstram încă toate iluziile privind fidelitatea soțului meu. Mama ta a fost aceea care mi-a deschis ochii, Charles s-a acoperit de ridicol cu ea.

- Nu vă înțeleg foarte bine.

- O urmărea cu insistențele lui. Mama ta și-a dat imediat demisia. N-am să uit niciodată privirea ei din ziua aceea: o privire plină de compătimire, pe care nu i-am iertat-o niciodată.

- Totuși, din câte spuneți, ea nu-l încurajase pe soțul dumneavoastră.

- Crezi că asta făcea situația mai puțin umilitoare? Prin atitudinea ei, m-a ridiculizat în ochii tuturor. Am fost încântată când am aflat că puțin după aceea a părăsit regiunea.

Cu alte cuvinte, mama ei purta răspunderea pentru un păcat pe care nu-l comisese. Așa stând lucrurile, Kitty tot nu înțelegea ce scop urmărea interlocutoarea ei.

- De ce să ne torturăm cu trecutul? Nu putem schimba nimic.

- Dacă cel puțin ar fi atât de simplu. N-ai să mă crezi, dar nu te detestam când erai mică. Numai când ai crescut, când te făcuseși atât de frumoasă, atât de periculos de frumoasă încât mă nelinișteam. Când l-am văzut pe Jake sărutându-te în hol în seara acelui revelion de tristă amintire, am înțeles că era timpul să intervin.

Kitty își ținu respirația, sigură că Sophie Tarrant era pe punctul să-i facă o destăinuire esențială.

- Soțul meu tocmai mă anunțase că cerea divorțul. N-am putut suporta ideea că Jake te iubea. Până atunci îmi pusesem în cap că nu însemnai decât o iubire trecătoare. În seara aceea am ghicit în sfârșit că era vorba de un sentiment mai profund. Am vrut să-l îndepărtez de tine spre binele lui... Nu știam că ați petrecut noaptea împreună.

- Ce i-ați spus lui Jake? întrebă Kitty cu o voce încordată.

- Hotărâtă să-l împiedic să comită o nebunie, eram în stare de orice. Nimeni nu știa cine este tatăl tău. I-am spus lui lui Jake că ești sora lui vitregă.

Auzind această ticăloșie, Kitty crezu că leșină. O privi îngrozită pe bătrâna doamnă. Sophie își feri privirea.

- Am făcut în așa fel încât să înfrumusețez povestea ca s-o fac credibilă. După asta, el n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să se însoare cu proasta aceea de Liz.

- V-a crezut, fără vreo dovadă? reuși Kitty în sfârșit să întrebe.

- Povestea mea era suficient de convingătoare.

- Când i-ați spus adevărul?

- Când eram bolnavă. De fapt, fără voia mea. De atunci, abia dacă îmi mai vorbește. M-a acuzat că i-am distrus viața, ca și cum tu n-o nimiciseși pe a mea despărțindu-mă de fiul meu.

Lividă, Kitty murmură cu o voce abia auzită:

- De ce Jake nu mi-a spus nimic?

- Pentru că l-am implorat să n-o facă, atunci când a venit să mă vadă în York. Voiam să-ți destăinuiesc eu însămi adevărul.

- Vă temeați să nu-i spun că așteptam un copil, nu-i așa?

- Să n-o faci! Asta nu va aschimba nimic pentru tine, în timp ce el s-ar îndepărta și mai mult de mine. Acum îl ai, ești satisfăcută, în cazul acesta gândește-te la suferințele pe care le îndur.

Ce îndurase Kitty nu conta în ochii acestei femei monstruoase. Născocise un îngrozitor păienjeniș de minciuni și îi acuza pe alții de nenorocirea ei. Pretindea că își iubește fiul? Voia să-l stăpânească, mai degrabă. Ce mamă iubitoare ar pune la cale nefericirea propriului ei fiu?

Prea bulversată ca să-și manifeste furia, Kitty se gândi la fericirea pierdută, la toți anii de suferință și de rătăcire.

- Nu mă acuzați pe mine că am provocat o ruptură între dumneavoastră și Jake, îi aruncă ea din pragul ușii. Sunteți singura autoare a nefericirii dumneavoastră.

Capitolul 10

Prea tulburată ca să se întoarcă imediat la Torbeck, Kitty simți o nevoie imperioasă de a merge pe jos. Părăsind drumul ca s-o taie de-a dreptul peste câmp, se avântă spre Lower Ridge. Un vânt rece îi înțepa obrajii uzi de lacrimi. Jake o iubise cu aceeași dragoste nebună ca a ei. Fără intervenția Sophiei, s-ar fi căsătorit și ar fi trăit opt ani de fericire. Această certitudine nu făcu decât să-i sporească suferința.

Oferindu-și fața mângâierii vântului, Kitty merse cu pași întinși până la Lower Ridge. Din casă nu mai rămăseseră decât câteva bucăți de ziduri calcinate. Golurile ferestrelor formau găuri larg deschise, sinistre. Viața ei nu era oare transformată și ea în cenușă, distrusă ca și casa? Nimic nu le putea da înapoi anii pierduți... Nimic, într-adevăr, dar Jake era acum soțul ei, viitorul le întindea brațele... Jake....

O copleși nevoia irezistibilă de a-l vedea. La naiba cu trecutul, nimic nu mai conta decât dragostea lor, mariajul lor,

viața care îi aștepta. În nerăbdarea ei de a înlătura ultimele secrete care îi despărțeau, Kitty alergă tot drumul. Avea atâtea să-i spună, atâtea de împărtășit cu el!

Ajunse gâfâind în curte. Range Rover-ul era acolo, cu portierele deschise, ca și cum Jake coborâse în mare grabă din mașină. Cu inima plină de speranță, Kitty intră pe ușa bucătăriei și inspiră cu plăcere un miros îmbietor de friptură de oaie. Traversa holul ca să urce în biroul lui Jake, când acesta dădu buzna pe ușa salonului.

- Unde ai fost? Te caut peste tot!

- La Merrill.

Cu fața schimonosită de furie, o luă de braț și o târî fără menajamente în salon, a cărui ușă o trânti în spatele lui. Se postă în fața ei cu brațele încrucișate la piept și cu figura împietrită, într-o atitudine atât de otilă încât Kitty se înfioră de teamă.

- Baker a venit la Grange House să-l vadă pe Bob Creighton în legătură cu lucrările de restaurare. În cursul conversației a rostit din neatenție numele tău, apoi a încercat să-și îndrepte greșeala cerându-i lui Creighton să păstreze secretul.

Kitty își aplecă ochii, cu obrajii îmbujorați.

- Dumnezeule! Prin urmare este adevărat! Tu te ascunzi în spatele lui Colwell Holdings, iar Grange House îți aparține.

- Eu... nu voiam să afli în felul acesta. Voiam să-ți fac o surpriză.

- Și credeai că-mi faci o plăcere?

- Cine ți-a spus?

- Creighton. Este neliniștit pentru slujba lui. Cum vestea căsătoriei noastre s-a răspândit în sat, își închipuie că o să-i iau

locul. Îmi vine să te strâng de frumosul tău gât! De când te-ai întors mă tot duci cu vorba, mă minți. Pentru Dumnezeu, aveai nevoie de așa ceva ca să mă ridiculizezi?

- Niciodată n-am vrut să te ridiculizez, dar nu știam cum să-ți mărturisesc adevărul. Este casa ta, Jake și vreau să trăim împreună în ea. Ia-o înapoi.

- Ai crezut într-adevăr că voi accepta? Mă cunoști foarte prost. Să trăiesc din câștigurile tale imorale îmi repugnă în cel mai înalt grad.

- Poftim?

Kitty îl privi fără să înțeleagă.

- Col-well: Colgan-Maxwell, răspunse prompt Jake cu o voce tăioasă. Te tratează cu generozitate, nu-i așa? Când mă gândesc că am avut parte de același privilegiu în mod gratuit... Tu n-ai nici un principiu, Kate, cel puțin nici unul care să corespundă criteriilor mele. Mă dezgusti!

Palidă ca o moartă, Kitty încercă să protesteze.

- Ajunge, Jake, ascultă-mă. Grant nu este...

- Nu vreau să știu ce reprezintă el pentru tine. Poți să-ți iei cu tine bijuteriile și averea la Grange House, dar te vei duce fără mine.

Asta era prea mult! O umilea, o insulta, o batjocorea fără să vrea s-o asculte. Kitty izbucni.

- Mă alungi?

Jake deschise ușa.

- Da! Nu uita să-i ceri scuze lui Bob Creighton. Un patron are unele obligații față de angajații săi, îndeosebi aceea de a se face cunoscut.

- Nu mă provoca, Jake. Nu știu dacă mai pot rezista.

Kitty urcă scara în goană, trânti cu putere ușa camerei sale și se aruncă pe pat.

Treizeci de secunde mai târziu, ușa se deschise de perete.

- De ce, de ce oare m-am căsătorit cu tine? îi aruncă ea în față. Nu ești decât un monstru fără inimă.

- Îmi pun și eu aceeași întrebare, imaginează-ți.

Jake vorbea cu o voce prea calmă, neliniștitoare.

- Tu nu vrei copii și din punct de vedere material ești independentă. Să fi fost oare performanțele mele de amant care te-au cucerit? Perspectiva de a avea definitiv un bărbat mai tânăr decât Grant?

Înțepenit într-o imobilitate de gheață, Jake o domina cu înălțimea lui. El îi mângâie liniile corpului cu o privire fără echivoc, înainte de a-și vârî mâna în buzunar. Scoase de acolo un teanc de bancnote pe care le aruncă pe pat.

- Nu cunosc tariful obișnuit, dar nu vreau să ai impresia că apreciez mai puțin decât Maxwell frumusețea corpului tău. Deoarece el nu are nici cel mai mic scrupul, nu văd de ce m-aș jena.

Ghicindu-i intenția, Kitty vru să fugă, dar Jake se dovedi mai iute decât ea. Prinzându-i mâinile într-o strânsoare de fier, o țintui de pat.

- Pentru că este singurul gen de relație care îți convine, vom comunica în felul tău.

- Dacă îndrăznești...

- Dacă îndrăznesc ce? Pentru tine, dorința și banii sunt în strânsă legătură. Ai făcut o mare greșeală, Kitty, crezând că eram de vânzare. Eu sunt cel care hotărăște regulile jocului. Am făcut și eu o greșeală, luându-te drept ceea ce nu erai. Dar învăț repede și tu nu vei câștiga.

Fiecare cuvânt al lui însemna o lovitură de pumnal în inima ei. Cum putea oare s-o creadă capabilă de un comportament atât de abject? Faptul că o dorea chiar în momentul acela nu făcea decât să-i sporească umilința.

Jake o sărută cu o furie nemăsurată, strivindu-i buzele într-un sărut sălbatic. Kitty se zbătu cu toată puterea, dar el o ținea cu o mână de fier. Lacrimi de furie și de neputință se rostogoliră pe obrajii ei în timp ce simțea urcând în ea o înfrigurare familiară. Cum putea oare să iubească atât de mult și în același timp să urască la fel de mult? Fără a avea puterea să se opună furiei și pasiunii, se abandonă acestui moment de rătăcire, pornind într-o lungă călătorie în lumea plăcerii...

Se prefăcu după aceea că doarme până la plecarea lui, apoi se ridică din pat, cu ochii scăldați de lacrimi. Trebuia să plece, să părăsească locul acesta blestemat! Îngrămădi în grabă câteva lucruri într-o geantă de voiaj.

- Dumnezeule mare, ce faci? exclamă Jessie din pragul camerei.

- Plec.

- Kitty, nu pleca într-un moment de furie! Știi cum sunteți voi. Vă certați, dar nu puteți trăi unul fără celălalt. Jake s-a lăsat dus de mânie, dar sunt sigură că își regretă deja comportarea. M-a pus la curent în legătură cu Grange House. De ce n-ai spus nimic? Știi cât este de orgolios și de sensibil.

Kitty o privi pe Jessie cu un aer posac. Când se urcă în mașină, menajera se străduia încă s-o convingă.

Sosi la Londra seara târziu. Discretă ca întotdeauna, doamna Stuart o primi fără nici un comentariu.

Regăsind atmosfera familiară a camerei sale, Kitty dădu frâu liber amărăciunii. Prăbușită pe pat, plânse mult timp, copleșită de disperare.

Când ieși a doua zi din camera ei, doamna Stuart o anunță că Grant îi rezervase un loc în avionul care pleca la Nisa la începutul după-amiezii.

- De unde știe că sunt la Londra? întrebă Kitty.

- Secretara lui a sunat în dimineața asta.

Grant o aștepta la aeroport. Silieta lui înaltă și zveltă se distingea cu ușurință în mijlocul mulțimii.

În ciuda disperării ei, trebui să recunoască sincer că era mulțumită să-și regăsească tatăl și zâmbi când îl văzu. Din păcate, bucuria a fost de scurtă durată. O droaie de fotografi îi surprinse în plină manifestare a sentimentelor și-i mitralie fără milă. În pofida protecției gărzilor de corp ale lui Grant, Kitty se simți în pragul unei crize de nervi.

Urcând în mașină, îl fulgeră cu privirea pe tatăl ei. Va înțelege oare într-o zi că nu trebuie să te folosești de viața particulară ca să-ți asiguri cariera?

Grant nu păru să-i remarce nici furia, nici extrema oboseală. Fără să se formalizeze de răspunsurile ei laconice, el vorbi pe larg despre calitățile ultimului său film.

Vila împrumutată de un prieten al tatălui ei semăna cu un palat din O mie și una de nopți și totodată cu o fortăreață. Ascunsă în spatele unor ziduri înalte care o apărau de priviri indiscrete, era protejată de un sistem electronic care trebuia să descurajeze ziariștii cei mai înrăiți. În interior, plafoane înalte de catedrală, scări hollywoodiene, înșiruiri amețitoare de încăperi... Totul exprima ostentație și prost gust. Probabil că proprietarul nici nu cunoștea existența cuvântului farmec.

- Presupun că vrei să te odihnești puțin înainte de cină, îi spuse tatăl ei în hol. Te duc la „Capra de aur". Un loc unde întâlnești minuni gastronomice de neuitat.

- Este într-adevăr un loc pe care nu-l uiți ușor, aruncă o voce bine timbrată din înaltul scării.

Kitty și Grant își ridicară capul cu aceeași mișcare.

O tânără femeie roșcată, încântătoare și foarte sumar îmbrăcată, cobora scara. Kitty o recunoscu imediat pe însoțitoarea lui Grant, Yolanda Simmons. Zâmbetul lui Grant dispăru ca prin farmec.

- Ce faci aici?

Yolanda îi aruncă lui Kitty un zâmbet ucigător.

- Am rezervat un tacâm în plus pentru masa ta din seara asta. Nu am intenția să fiu izgonită în planul doi, dragul meu.

- Spune-i adevărul, îl somă Kitty pe tatăl ei.

- Nici vorbă, murmură el cu glas scăzut.

Intrigată, Yolanda urmărea de departe schimbul lor de cuvinte. În fața refuzului tatălui ei, Kitty luă inițiativa.

- Grant este tatăl meu, domnișoară Simmons. Departe de mine intenția să vă impun prezența mea în seara aceasta, astfel că voi rămâne aici.

- Cum? izbucni Yolanda. În tot acest timp, m-ai lăsat să cred....

Kitty o urmă pe cameristă și-l lăsă pe tatăl ei să se explice cu Yolanda. În definitiv, culegea ceea ce semănase.

Ajunsă în camera ei, Kitty se aștepta să-l vadă apărând pe tatăl ei pentru o explicație furtunoasă, dar, împotriva oricărei așteptări, el nu se arătă. Reușise oare să potolească furia Yolandei? Se folosea ca nimeni altul de farmecul lui și învingea toate furiile feminine. Gândul acesta îi smulse un zâmbet. Nimic nu-l va schimba vreodată.

La ora unsprezece, învinsă de oboseală, Kitty se culcă și fixă tavanul cu o privire absentă. Degeaba căuta somnul...

Emoțiile prin care trecuse în ultimele zile o hărțuiau toate deodată.

Trebuia oare într-adevăr să-i reproșeze lui Jake furia lui? Nu plătea oare prețul tăcerii ei?

De ce tăcuse? Ca să întrețină gelozia lui Jake, convinsă că se va atașa mai mult de ea? Jake detesta minciuna, chiar prin omisiune. Suferise prea mult din cauza minciunii mamei lui. El se răzbunase și ea fugise... ca de obicei.

Kitty își imagină reacția lui când va vedea ziarele a doua zi. Va cere divorțul, și încă imediat... La această perspectivă, o cuprinse o panică de nestăpânit. Panică și în același timp dorință violentă. Începu din nou să plângă de putea sfâșia orice inimă, încât nu mai auzi bătăile la ușa ei.

- Am văzut lumină, îi explică Grant intrând. Dumnezeule, Kitty, plângi! Am impresia că ne întoarcem în urmă cu opt ani.

Tânăra femeie își șterse ochii cu dosul mâinii.

Grant se așeză într-un fotoliu de lângă pat, cu un pahar de coniac în mână.

- Mâine voi face o declarație de presă, o anunță el. Gluma aceasta a durat destul. Jocul s-a sfârșit.

- Într-adevăr, te-ai distrat pe spinarea mea, murmură Kitty. Yolanda s-a calmat până la urmă?

- Da, dar în seara asta nu Yolanda mă interesează, ci tu. Aș vrea să știi că ești singura persoană la care țin cu adevărat, Kitty. Acum, povestește-mi ce s-a întâmplat în Anglia.

- Nu vreau să te plictisesc.

Ca întotdeauna, Grant asculta începutul apoi se plictisea foarte repede.

Cu toate acestea, Kitty se înșela. Pentru prima dată în viața lui, Grant își ascultă fiica fără s-o întrerupă.

Cu o surprindere care deveni curând stupefacție, Grant află de incendiu, de căsătoria ei, de dezvăluirile Sophiei Tarrant. El concluzionă pe un ton puțin tăios că ar fi putut să-l informeze despre desfășurarea evenimentelor.

- Pentru Dumnezeu, de ce n-ai spus că sunt tatăl tău?

Se auzi telefonul interior. Grant bombăni și ridică receptorul. Incapabilă să urmărească scurtul schimb de cuvinte în franceză între tatăl ei și portarul vilei, Kitty văzu fața lui Grant luminându-se de un zâmbet malițios.

- Ai o față de speriat, zise el închizând telefonul. Du-te la baie și reîmprospătează-te.

Kitty se supuse ca un copil. Apa rece îi dădu o senzație de alinare și o trecere rapidă a periei prin păr sfârși prin a o calma.

- Presupunând că urcă scara cu pași normali, soțul tău n-ar trebui să întârzie să-și facă apariția, declară Grant la întoarcerea ei.

Kitty făcu ochii mari, îngrozită.

- Poți să repeți ce ai spus?

- Aproape l-a gâtuit pe portar, reluă Grant cu o voce amuzată. Nu-i nevoie să fii mare savant ca să ghicești că vine să te smulgă din ghearele monstrului care sunt. Pentru nimic în lume n-aș pierde asta. De data asta, e rândul meu să fiu spectator în primele rânduri.

Consternată, Kitty se întreba încă ce să facă în clipa când Jake apăru în ușa deschisă. În prada unei furii cumplite, el se opri în prag.

Grant îl cercetă cu o privire nu lipsită de admirație.

- Înainte de a merge mai departe, zise el, aș vrea ca...

- Kitty este soția mea, i-o reteză Jake cu o voce tăioasă. O iau cu mine, dar înainte de a pleca am intenția să...

- Așteptați! Eu sunt tatăl lui Kitty, îi aruncă Grant.

Jake încremeni locului, uluit. Îi examină rând pe rând cu o privire nesigură.

- Nu remarcați asemănarea? întrebă Grant. Totuși, este evidentă.

- Este adevărat, adăugă Kitty în fața tăcerii lui Jake.

- Mă pregăteam să anunț știrea mâine în presă, continuă Grant ridicându-se. Aș fi încântat să ne cunoaștem mai bine, dar pic de somn, de aceea vă spun noapte bună, copii. Certați-vă toată noaptea dacă vreți, eu locuiesc în cealaltă parte a vilei, nu mă veți deranja.

Urmărit cu privirea de un Jake încremenit, Grant își făcu o ieșire demnă de cele mai bune roluri ale lui.

Jake se întoarse încet spre ea.

- Cum este posibil? întrebă el cu o voce tremurând încă de furie.

- Mama l-a cunoscut la Londra la începutul carierei lui. Când i s-a propus un rol într-un film la New York, n-a lăsat să-i scape ocazia și i-a promis mamei că îi trimite bani ca să-l urmeze... ceea ce n-a făcut niciodată.

Jake nu părea să se fi calmat. Luând sticla de coniac, își turnă un pahar pe care-l goli dintr-o înghițitură.

- Mama și-a ascuns sarcina cât mai mult timp posibil, dar spre sfârșit a vrut să se întoarcă la Mirsby. Prea târziu. A născut pe drum, într-un mic spital prăpădit. Nașterea s-a desfășurat prost și, când bunicii mei au sosit în grabă, ea murise. Grant a

scris peste câteva luni bunicilor ca să afle vești despre ea. Ei nu i-au răspuns, dar au păstrat scrisoarea cu adresa notarului său.

Urmă o nouă tăcere.

- Știu că ar fi trebuit să-ți spun toate astea de mult, Jake, dar spune ceva, te rog!

Jake izbunci.

- Îți dai seama ce am îndurat eu? Dumnezeule, simt că înnebunesc! Când l-am văzut aici cu tine, în camera ta, am crezut că o să-l strâng de gât înainte să te iau cu mine, de bunăvoie sau cu forța.

Veni rândul lui Kitty să-și arate uimirea.

- Ce cursă de urmărire, Dumnezeule! Te-am scăpat de puțin la Londra. Menajera s-a dovedit încântător de drăguță. Mi-a dat adresa casei cu o neobișnuită amabilitate. Am trecut prin momente îngrozitoare în avion întrebându-mă dacă vei accepta să mă urmezi, dacă mă mai voiai după cât de detestabil mă purtasem cu tine.

Îi aruncă o privire rugătoare.

- Am fost violent, știu, dar voiam să alegi, voiam să te fac să-ți fie rușine, Kitty!

- Tu nu știi de ce m-am dus să-l caut pe Grant acum opt ani, murmură Kitty. N-am fugit, am fost alungată de bunicii mei.

Jake tresări. O privi scrutător, cu o intensitate greu de suportat.

- De ce?

- Eu... te-am mințit când am pretins că nu sunt însărcinată. Nu știam ce să fac, încotro să mă îndrept. M-au dat afară ca pe o ciumată și m-au trimis la Londra, cu adresa notarului lui Grant.

La amintirea acestui coșmar, Kitty nu mai reuși să-și stăpânească lacrimile. Jake o luă în brațe și o strânse cu putere murmurându-i numele. Îi șopti cuvinte liniștitoare, îi acoperi fața cu o ploaie de sărutări atât de ușoare încât ea se potoli.

- Dumnezeule! Tu mă apărai când nu erai încă decât o copilă, singură în fața...

- Dacă ai ști cât de mult am dorit acel copil! Când am pierdut sarcina...

Vocea ei se frânse la această amintire.

- N-am să-mi iert niciodată noaptea aceea, Kitty.

- N-a fost nici vina ta, nici a mea, a fost... viața, dragostea.

- Plănuisem să mă căsătoresc cu tine imediat după terminarea studiilor, voiam să te smulg acelor bunici care te detestau. N-am meditat niciodată la viitor fără să mă gândesc la tine.

- Mama ta mi-a povestit totul, murmură Kitty. Nu-i nevoie să continui.

- Știi de ce am crezut-o? Pentru că eram atât de apropiați unul de celălalt. Căsătoria mea cu Liz n-a fost decât o încercare nenorocită de a ne îndepărta unul de altul. Biata de ea, ar fi meritat ceva mai bun. Când mama mi-a mărturisit adevărul, m-am prăbușit într-o disperare adâncă. Cel puțin dacă te-aș fi pierdut din vina mea, dar... Te iubesc, Kitty, te iubesc din ziua când te-am găsit în landă. Din prima clipă când te-am văzut la cimitir, am știut că încă te iubesc, chiar mai mult.

- De ce nu mi-ai spus adevărul?

- Mi-a fost teamă să nu mă ridiculizezi. Am încercat s-o fac la Grange House, dar tu ai refuzat să mă asculți.

- Și mie mi-a fost teamă.

- Când ai acceptat să te căsătorești cu mine, am crezut că nici un obstacol nu ne va mai despărți vreodată.

- Dacă nu ți-am mărturisit adevărul despre mine și Grant, a fost de teamă să nu te pierd iarăși. Într-un fel, gelozia ta mă liniștea.

Jake o strânse mai tare, gata să-i taie respirația.

- Nu m-ai pierdut niciodată, Kitty, niciodată. N-a fost decât Liz, pe care n-o iubeam. Femeile nu mă interesau. Nu am dreptul să fiu gelos pe acești opt ani, dar gândul la toți amanții tăi mă făcea să-mi pierd mințile. Acum, nu mai vreau să știu nimic despre viața ta, viitorul contează...

- N-a existat nici un alt bărbat, Jake. Te-am iubit și te voi iubi mereu numai pe tine.

Jake puse stăpânire cu ardoare pe gura ei. Călăuzită de nevoia imperioasă de a-i simți pielea sub degete, Kitty își strecură mâna sub cămașa lui.

- Oprește-te, Kitty. N-am să ajung niciodată la capătul explicațiilor dacă faci pe ispititoarea!

Kitty își retrase mâna fără tragere de inimă, luându-și un aer fals ascultător.

- Iarna trecută, am moștenit-o pe bunica mea. Cum Grange House rămânea neocupată, am început să mă gândesc s-o răscumpăr. Când am aflat că tu erai proprietarul, ideea că banii lui Maxwell serveau la întreținerea proprietății m-a înfuriat îngrozitor. O dată mai mult, o să-mi spui... Dacă vrei să evităm alte revărsări de furie în viitor, îți sugerez să-mi mărturisești imediat celelalte crime ale tale înainte de a îngropa trecutul o dată pentru totdeauna.

- Dacă ții neapărat... Am o mașină Ferrari.

- De asta n-am să mă plâng! Oricum, atâta timp cât voi trăi cu tine, n-o să mă plâng de nimic.

- Ce-ai spune de un bebeluș?

Jake făcu ochii mari de uimire. Kitty izbucni în râs.

- Știu, nu suntem căsătoriți decât de două zile, dar nu sunt foarte răbdătoare.

- Cu atât mai bine... nici eu nu sunt!

Acestea fiind zise, o îmbrățișă pătimaș. Uitară împreună tot ce nu avea legătură cu pasiunea lor.

* * *

Jake ieși din baie cu bustul gol, având pe el doar un prosop legat în jurul mijlocului.

În lumina soarelui-apune care pătrundea în cameră, Kitty se întinse leneș, admirând corpul atletic al soțului ei. După un an petrecut la Torbeck, se mutaseră la Grange House unde locuiau de câteva luni. Jessie își desfășura acum activitatea într-o bucătărie sclipitoare. Cât îl privea pe Bob Creighton, acesta continua să se ocupe de întreținerea proprietății și de exploatarea agricolă, dar Jake desființase Colwell Holdings ca să administreze el însuși averile lor reunite.

- Grant nu va sosi înainte de ora nouă, murmură Kitty cu o voce plină de subînțelesuri.

- Cum să-i spunem noutatea? Ultima dată a fost cât pe ce să facă o criză de inimă aflând că va fi bunic. Imaginea lui de vedetă de cinema se împacă greu cu genul acesta de publicitate.

- Și dacă am boteza bebelușul Grant, ca să-l îmbunăm?

- Va trebui să fie băiat! Oricum, o să spună că acești copii sunt prea apropiați unul de altul, Beth n-are decât șase luni.

- N-avem decât să-i spunem că este vina lui. Trebuia să ne invite într-o croazieră de vis în Caraibe.

Jake se întinse lângă ea și o sărută cu pasiune.

- Hmm... n-am nevoie de o schimbvare de climă ca să mă simt foarte, foarte îndrăgostit...

În cele din urmă, Tina a divulgat noutatea la cină.

- Doctorul i-a dat un nou bebeluș mamei, îl anunță ea cu mândrie pe Grant.

Acesta își ridică ochii spre cer, apoi îi privi pe cei doi cu un aer sever.

- Ce-ar fi să vă agățați de povestea cu barza? le sugeră el, ironic. Ar fi mai sigur dacă vreți să scăpați de bârfele satului.

Toată lumea izbucni în râs, în timp ce Kitty și Jake schimbau priviri complice în care se ghiceau toată dragostea și fericirea din lume.

Sfârșit